

VÄINÖ LEHTONEN

MYSTERIOITTEN

TOISET KASVOT

KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA RY

1 9 6 6

MYSTERIOITTEN TOISET KASVOT

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1966 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa marraskuussa
2015 Jaakko Kesävuori

MYSTERIOITTEN TOISET KASVOT

Kirjoittanut
VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1966

KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA R.Y

TAMPERE 1966 — TAMMER-PAINO OY

VANHA JA UUSI TIE

Ihmiselämää nimitetään usein elämäntieksi. Elämäntie saattaa olla kuten muukin tie, mutkallinen, kuoppainen ja sivupolkujen reunustama. Siinä tulee vastaan tienristeyksiä, joissa ei ole kyllin selviä tienviittoja ja sivupoluille saattaa jopa eksyäkin. Useat kulkevat elämäntietään kohtalonsa ajamina, useat täysin piittaamattomina, muutamats harkiten ja tien kuoppia varoen. Jokaiselle kulkijalle on kuitenkin tiedossa se, että elämäntie päättyy kuolemaan ja kuolema on monelle vakava tien päätekohta. Moni kysyy, ellei ääneen, niin itsekseen, jatkuuko elämä kuoleman jälkeenkin vai siihenkö olemassaolo sammuu? Tällaisen kysymyksen aiheuttaja on ihmisen minä, sillä kun ihminen syystä tai toisesta tulee hiljentyneeksi, niin tuo ihmissielun keskipiste, minä vakuuttaa: Minä olin, olen ja tulen olemaan. Jollakin salaperäisellä tavalla ihminen uskoo olevansa kuolematon, vaikkei hän sitä suorastaan tiedä.

Uskonnot ovat kaikkina aikoina vedonneet ihmissielussa piilevään kuolemattomuususkoon vakuuttaen, että olemassaolon takana ja sisällä on Jumala, johon

ihmisen tulee saada oikea suhde. Oikea suhde saavutetaan elämällä uskonnon antaman moraalien mukaisesti. Uskonnosta voi tulla lamppu elämäntiellä kulkevan käteen ja sen valossa hän näkee tien kuopat ja sivupolut. Mutta uskonnosta voi tulla myöskin varsinainen elämäntie sille, joka ottaa uskonnon tarjoamat opetukset kyllin vakavasti. Jeesus Kristus sanoikin itsestään: Minä olen tie, totuus ja elämä. Kun joku kysyy vakavissaan, mikä on totuus, ja päätyy mietiskelyissään siihen vakaumukseen, että totuus voi löytyä vain Jumalasta ja että Jumalasta kokemusperäiseen tietoon nojautuen ovat puhuneet vain uskontojen perustajat, niin totuus on löydettävissä vain uskonnon avulla. Tällöin hän näkee mm. Jeesus Kristuksen opin, Vuorisaarnan siksi tieksi, jota kulkemalla totuus on löydettävissä, ja totuus on elämä, ikuinen elämä eli elämä Jumalassa. Vuorisaarnasta tulee Jumalan etsijälle varsinainen elämäntie, koska sen neuvojen seuraaminen jokapäiväisen elämän kaikissa puuhissa on hänelle tärkein asia.

Jumalan etsijälle selviää myöskin se, että tiellä kulkeminen on etenemistä, se ei ole paikallaan seisomista. Niinpä hän huomaa hebrealaiskirjeessä puhuttavan kahdesta liitosta, vanhasta ja uudesta. Sanotaanpa siellä niinkin, ettei vanha liitto tehnyt ketään täydelliseksi, joten tarvittiin uusi liitto. Lisäksi Jeesus sanoo Vuorisaarnassa, että olkaa täydelliset kuten taivaallinen Isänne. Hebrealaiskirje puhuu Melkisedekistä, jonka luoman järjestelmän mukaisesti Jeesus tuli ylimmäiseksi papiksi, joten siis Jeesuskin oli kulkenut Melkisedekin tietä ja saavuttanut sillä korkeimman

asteen. Tällaiset ovat hämäriä lauseita, mutta keho-
taahan Mestari etsimään totuutta ja kolkuttamaan to-
tuuden porteille, joten etsiminen kuuluu tiellä kulke-
van tehtäviin. Totuutta etsivä ihminen joutuu tällai-
siin mietteisiin, mutta hän ei löydä Pyhästä kirjasta
täysin tyydyttävää vastausta kysymyksiinsä. Kristin-
uskon vaiheita tutkiessaan hänelle selviää, että se on
käynyt läpi monenlaiset vaiheet, kirkko on jakautunut
moneen kirkkokuntaan ja satoihin lahkokuntiin. Eräissä
kirkolliskokouksissa on kirottu ja poistettu kristinuskon
ohjelmistosta tärkeitä opetuksia, uskonnollisten riito-
jen aikoina on poltettu alkuperäisiä kirjoituksia, jopa
yksin kristillinen kirkkokin on jälkipolvien muodos-
tama, sillä eihän sellaista ollut Jeesus Kristuksen päi-
vinä. Ehkäpä Uusi Testamentti onkin näistä syistä
hämärä ja vaillinainen.

Viime vuosisadalla alkanut teosofinen liike tuo va-
loa näihin kysymyksiin. Se opettaa, että ihminen on
sädehdys Jumalasta ja että Jumalaan yhtyminen on
ihmisen päämäärä. Se kertoo kehityksen laista ja ih-
missielun pitkästä taivalluksesta. Elämän kehitys-
kenttä on olemassa sitä varten, että tuo jumalkipinä
kasvaisi itsetietoiseksi ja osaisi vapaaehtoisesti pyrkiä
takaisin alkulähteelleen, Jumalaan. Pitkän pitkä on
ollut jumalkipinän tie, jotta se monenlaisten vaiheit-
ten kautta kulkien on saavuttanut nykyisen ihmis-
asteen, ja mittaamaton tie sillä on edessäkin päin.
Kun ihminen vuosimiljoonia sitten heräsi kysymään
olemassaolonsa tarkoitusta, niin ihmiskunnalle lähe-
tettiin apua muualta. Toisista planeetoista tuli tänne
lähetystö ja se perusti Salaisen eli Valkoisen Veljes-

kunnan johtamaan ihmiskunnan askeleita. Valkoinen Veljeskunta antoi ensimmäisen uskonnon, Viisauuskonnon, jossa viitotettiin tie, jota ihmisten tulisi kulkea. Siitä uskonnosta kaikki profetat ovat tietonsa ammentaneet, sillä Valkoinen Veljeskunta on lähettänyt maailmaan historiallisten profettojen sarjan. Uskonto toisensa jälkeen on syntynyt näitten profettojen vaikutuksesta ja kussakin uskonnossa on tuotu esille jokin erikoinen puoli alkuperäisestä Viisauuskonnosta. Milloin toinen milloin toinen kansa tai rotu on tullut uskonnon näyttämöksi, ja koska ihmiset ovat jälleensyntymän alaisia, niin he ovat olleet tilaisuudessa saavuttamaan kokemuksia eri uskontojen piirissä. Ihmisillä on ollut tilaisuus kasvaa mahdollisimman monipuolisesti.

Teosofia paljasti alkuperäisen Viisauuskonnon aar-teistoa niin paljon, kuin se ihmiskunnan nykyisen kehitystason puitteissa oli mahdollista. Se opetti ihmisen jumalanpoikuudesta, jälleensyntymisestä ja karmasta. Se kertoi kuolemanjälkeisistä tiloista ja näkymättömästä maailmasta. Kaikilla näillä opetuksillaan se pyrki todistamaan sitä elämän ykseyttä, että me ihmiset olemme saman jumaluuden ilmennystä, ja siksi me olemme veljiä ja vastuunalaisia olentoja. Tällainen yleisteosofinen maailmankatsomus avartaa näköaloja, mutta samalla se herättää uusia kysymyksiä. Koko kehityksen järjestelmä eri puoliseen avautuu tutkittavaksi. Niinpä karman eli syysuhteen lain toiminta, kuolemanjälkeinen elämä mukaanluettuna, avautuu laajaksi tutkimuskentäksi. Jälleensyntymiseen kytkeytyy ihmisminän mysterio koko syvyyydessään, sen syn-

tyminen, mennyt kehityskausi ja sen tulevaisuus Jumalaan yhtymisineen. Näkymätön maailma ja kuolemanjälkeinen elämä muodostaa oman laajan tutkimuskenttäänsä. Sañalla sanoen, teosofia avaa koko ilmenneen elämän suureksi ja monipuoliseksi kouluksi ja lisää, että ihmisen olemassaolon tarkoitus on se, että hän kasvaisi elämän tutkijaksi ja sen sisäisen lain, veljeyden toteuttajaksi.

Teosofian motoksi annettiin lause: ”Totuus on korkein uskonto”. Mutta sen käytäntöä luonnehtivaksi motoksi sopisi se lause, jonka Pekka Ervast asetti ”Christosophia”-kirjansa alkuun: ”Kaikille nykyajan teosofeille, jotka löydöstään huolimatta eivät ole lakanneet etsimästä ja ajattelemasta...” Teosofia, joka sisällyttää itseensä koko elämän, odottaa jatkuvaa tutkimista, sillä jokainen löytö avaa uusia tutkimusaloja. Ellei ihminen elä jatkuvassa etsijämielessä, niin edellä mainitsemastamme yleisteosofiasta tulee ”uskonto”, sokeitten uskomusten rykelmä, lepotyyny. Ihminen on luonnostaan laiska. Hän omaksuu helposti toisten esittämän ajatuksen ryhtymättä sitä sen enempää pohtimaan. Mutta sellainen olotila ei johda tarkoitettuun päämäärään, joka lyhyesti sanottuna on täydellinen ihminen, Mestari. Teosofia opettaa myös Mestareista, ihmisistä, jotka Valkoisen Veljeskunnan opastamina ovat saavuttaneet ihmistäydellisyyden. Ne, jotka eivät löydöstään huolimatta ole lakanneet etsimästä, ovat tulleet Mestareiksi; heistä on kasvanut ihmiskunnan opettajia. — Teosofian julistama tärkeä oppi on se, että vaikka ihmiskunnan suuri enemmistö kulkee kehityksen hidasta tietä, niin on myöskin suora

tie, jolle voi astua, se kaita tie, josta Jeesus puhui. Siitä puhui myöskin Buddha, nimittäen sitä jaloksi kahdeksankertaiseksi tieksi. Kaita tie on aina ollut olemassa, mutta ihmisen suhde siihen tiehen on historian kuluessa muuttunut.

Kysymyksemme kohdistuu siihen, mikä on vanhan ja uuden liiton eli oikeammin sanoen vanhan ja uuden kaidan tien ero. Juutalaiset puhuivat kahdesta liitosta ja painottivat vanhalla liitolla esi-isäinsä Jumalan kanssa tekemää liittoa, josta Vanha Testamentti kertoo. Mutta me ymmärrämme vanhalla liitolla sitä pitkää ajanjaksoa, joka kului ennen Jeesus Kristusta, niitä vuosimiljoonia, joiden kuluessa Valkoinen Veljeskunta lähetti maailmaan profeettoja. Koko se pitkä aika kuuluu vanhaan liittoon ja siksi on oikeampaa puhua vanhasta tiestä. Uusi liitto eli uusi tie alkoi Jeesus Kristuksesta ja se tie on, kuten edempänä tulemme näyttämään, entisestään syventynyt.

Ennen kuin etenemme tämän seikan selvittelyssä on huomattava tärkeä asia. Teosofisen sanoman ensimmäinen julistaja H. P. Blavatsky viittaa useissa kirjoituksissaan Kristukseen siinä hengessä, että Vuorisaarnan seuraaminen on kristinuskoa. Näillä viittauksillaan hän paljastaa oman näkemyksensä uudesta tiestä. Mutta kun luemme hänen jälkeensä julkaistua teosofista kirjallisuutta, huomaamme, että niissä esitetään kaita tie poikkeuksitta vanhan liiton kannalta. Vihkimyksen tie kuvataan näkymättömän maailman tapahtumina ja esim. selvänäköisyyden ja muiden yliaistillisten kykyjen otaksutaan olevan henkisen kasvun merkkejä. Mutta Pekka Ervast on täydellinen poikkeus

teosofisten opettajien joukossa. Hän kertoo kaikissa opetuksissaan Kristuksesta ja sanoo, ettei Kristus ole olento sanan persoonallisessa merkityksessä, vaan Kristus on jumaluuden helmassa oleva täydellisyyskuva siitä, mihin kehitys pyrkii. Kun on kysymys ihmisestä, niin Kristus on täydellinen Ihminen, kuva eli ihanne ihmistäydellisyydestä ja ihmiskehitys pyrkii toteuttamaan sitä ihannekuva. Siksi Kristusta nimitetään Jumalan ainosyntyiseksi Pojaksi, sillä Isä loi eli synnytti Pojan, täydellisen ihmisen ihannekuvan omassa tajunnassaan. Koko elämä kaikkine muotoineen pyrkii toteuttamaan tuota Isän kauneusihannetta ja kaita tie ihmisyyteen on aina ollut pyrkimystä Kristuksen yhteyteen. Myös vanhalla tiellä pyrittiin Kristuksen yhteyteen, mutta olosuhteet olivat toisenlaiset ennen Jeesus Kristusta kuin Jeesus Kristuksen jälkeen. Jotta ymmärtäisimme uuden tien sisältöä, meidän on ensin tutkittava vanhaa tietä. Rinnastamalla näitä teitä toisiinsa saamme niistä selvemmän kuvan.

— — —

Meissä on tämän kiinteän ruumiimme lisäksi myöskin näkymättömiä käyttövälineitä eli ”ruumiita”, joiden toiminnasta johtuu sieluelämämme. Ne ovat kykymme, taipumustemme, halujemme, tunteittemme ja ajatustemme toimintakenttiä. Tunteitamme hallitsee tavallisimmin pyyde, himo, ja ajatuksiamme laskelmoiva äly. Ne ovat karmallisia jäännöksiä menneistä kehitysvaiheistamme. Maapallon edellisessä jälleensyntymässä olimme silloisena eläinkuntana ja siinä kasvoi himo ja oveluus, alkeellinen laskelmointi. Niitä kasvatti sukuvietti ja nälkä. Niiden siemenet ovat

meissä karmallisina perintöinä ja ne puhkeavat esiin fyysillisen elämän aikana halliten tunnetta ja ajatus-elämää. Sielumme on kuin eläintarha, se ei ole vielä valmiiksi organisoitunut. Elämme keskellä kehitystaipaleitamme.

Kun aikojen aamuna yksilöidyimme eläinkunnasta ihmisiksi, silloin syntyi kuolematon ihmisminämme ajatusten eli älyn tasolla. Kuolematon minämme oli alussa heikko kuin lepattava liekki, mutta sitä valaisi Logoksen helmassa oleva jumalkipinämme, säde hyvydestä, järkevyydestä ja rakkaudesta. Se oli Kristuksen valo ja siksi kuolematon minämme on moraalinen. Jokaisen jälleensyntymän kynnyksellä se heittää säteensä alas aineeseen ja se säde on tuttu päivätajuinen minämme, aivotajuinen, joka tietää, mitä sielussa kulloinkin liikahtelee. Päivätajunnan suhteellinen vapaus antaa meille mahdollisuuden joko hyväksyä tai hyljätä erilaisia tunteita ja ajatuksia, toisin sanoen päättää, alistummeko sielullisen eläinkuntamme hallittavaksi vai yritämmekö hallita sitä.

Elämämme kiertää fyysillisen elämän ja kuoleman jälkeisen elämän kehässä. Kuoleman jälkeisessä kiiras-tulessa palaa pois eläimellinen himoluontomme ja sen itsekkyyks. Maanpäällisestä elämästä jää jäljelle vain persoonallisuuden hienoin ”tuoksu”. Se ”tuoksu” on kotoisin kuolemattomasta minästämmme. Maanpäällisen elämämme parhaimpina hetkinä tunnemme sääliä, auttamishalua, pyyteetöntä rakkautta tai ajattelemme elämää kirkkaan järkevästi ilman itsekästä laskelmointia. Nämä hetket ovat kuolemattoman minämme innoitusta ja meidän asiamme on joko hyljätä tai hyväksyä

sellaiset tunteet ja ajatukset. Mikäli ne hyväksymme ja niissä viihdymme, sikäli ”kokoamme aarteita taivasta varten”, sikäli kuolematon minämme kasvaa. Yhä uusiintuvissa jälleensyntymissä jää kuolemattoon minäämme jotakin kestäväää, se voimistuu ja kasvaa ja sen vaikutus persoonallisuuteen lisääntyy. Näin tapahtuu ihmisen kasvu ihmisyyttä kohti.

Ihmispersoonallisuuden pelastus on aina ollut Kristuksessa, mutta yhteys Kristukseen saavutettiin vanhassa liitossa toisin kuin uudessa liitossa. Tarkastelemme siis ensin, miten se saavutettiin vanhassa liitossa.

Ihmisen kuolematon minä oli ja on yhä älyn maailmassa. Vanhan liiton aikana oli myöskin Kristus roissa näkymättömissä maailmoissa. Kristus ei ole olento, vaan kuten apostolikin sanoo, ihmisen perikuva. Kristus on Isän Jumalan aate ihmisyydestä ja ihmiselämän tarkoitus on se, että tuo ihmisyyden perikuva toteutuisi ihmisessä, tai Jeesuksen sanoilla sanottuna, että taivasten valtakunta toteutuisi maankin päällä. Vanhan liiton aikana Kristus oli löydettävissä vain näkymättömässä maailmassa, joten ihmisyyteen pyrkijän oli kuljettava näkymättömän maailman kautta kuolematton minänsä yhteyteen. Tällä tiellä oli hänellä esteenä sielunsa eläinkunta, joka oli voitettava. Kun vihittävä poistui ruumiistaan pitkän ja vaikean treenauksen jälkeen, hän tapasi sielunsa eläinkunnan näkymättömässä maailmassa itsensä ulkopuolella. Ellei hänellä olisi ollut asiaankuuluvaa valmistusaikaa, hän olisi joutunut pelon ja kauhun valtaan, kykenemättä taltuttamaan eläimiään. Mysterioitten treenaus oli val-

mistautumista tähän, sillä vihittävän oli tunnettava kaikkien eläintensä syntysanat. Tätä kuvataan Vanhan Testamentin paratiisitarussa — sillä avaimella avattuna — siten, että Jumala toi ihmisen eteen kaikki eläimet, jotta hän ne nimittäisi. Kalevala kuvailee samaa asiaa syntysanojen etsimisellä. Vihkimykseen valmistautujan oli opittava tuntemaan eläintensä synnyt ja nimet siten, että hän selvitti itselleen, mikä voima aiheutti kunkin eläimen eli himon synnyn ja mikä keskeinen kiihotin loi hänessä kunkin ajatuksen. Nämä synnyt löydettyään hän tiesi niiden nimet ja osaasi ne taltuttaa. Kun hän joutui näkymättömässä maailmassa eläintensä keskelle, hän ei tunnustanut eläimiä omikseen, vaan käski niitä poistumaan (eli manasi loitsuillaan, kuten Kalevalassa sanotaan). Täten hän valmisti itselleen näkymättömän ruumiin, jossa hän oli itsetietoinen ja kykeni lähestymään Kristusta ja kuolematonta minäänsä.

Vanhan liiton aikana oli tarjolla useampia menetelmiä valmentaa ihmistä henkiselle tielle. Valmentajina olivat entisajan mysteerit, yksityiset profeetat ja tietäjät, mietiskelevät erakot ja eräät salaiset järjestöt. Vaikka eri menetelmät poikkesivatkin toisistaan, päämäärä niillä oli sama. Pyrkijän tuli voittaa oma sie-lunsa ja organisoida se käyttökelpoiseksi. Pekka Ervast opettaa, että korkein saavutus vanhalla tiellä oli se, että ihminen kasvatti itselleen inhimillisen muodon näkymättömässä maailmassa. Samantapainen prosessi tapahtuu ihmiselle kuoleman jälkeen pakosta, sillä kii-rastulessa hän joutuu luopumaan eläintarhastaan ja saavuttaa inhimillisen muodon vasta deevakaanin au-

tuaallisessa tilassa. Henkisen tien kulkija suorittaa tämän prosessin oma-aloitteellisesti ja vapaaehtoisesti jo eläessään.

Entä jos pyrkijä ei osannutkaan antaa jokaiselle sie-lussaan asuvalle eläimelle oikeaa nimeä, jos hän ei tuntenutkaan alemman luontonsa jokaista ”syntysanaa”? Jospa hänelle kävi kuten Kalevalan Lemminkäiselle, että ”märkähattu karjapaimen” jäi laulamatta ulos. Silloin pyrkijää uhkasi tuho. Lemminkäinen oli ylimielinen, itsevarma, hän halveksi erästä vähäpätöiseltä näyttävää ominaisuuttaan. Se uloslaulamaton ominaisuus oli ylimielisyys, ylpeys, itsensä arvostaminen ja siitä tuli Lemminkäiselle tuho.

Vihkimyksen tie oli vanhassa liitossa vihkiytymistä näkymättömässä maailmassa olevan Salaisen Veljeskunnan jäseneksi, alussa Veljeskunnan alempiin ja myöhemmin yhä korkeampiin asteisiin. Mutta näkymättömässä maailmassa on paljon muitakin veljeskuntia, siellä ei ole ainoastaan Valkoinen Veljeskunta. Noissa muissa veljeskunnissa on ”susia lammasten vaatteissa” ja ne tekevät kaikkensa vetääkseen pyrkijää harhaan. Ne vetoavat ihmisen heikkouksiin, mm. edellä mainittuun omanarvon tuntoon. Ne mairittelevat pyrkijää ja lupaavat — koska näkevät pyrkijän ylpeyden — erikoisia etuja, jos pyrkijä liittyy heihin. Pyrkijä tuntee itsensä mairitteluksi ja ottaa vastaan tarjotun ”vihkimyksen”. Vaikeitten kokemustensa jälkeä hän, kukaties liian myöhään, saattaa huomata, että hän itse olikin se ”märkähattu karjapaimen”, joka paimensi sielussaan matelijaa, kyytä, koska hän mateli niiden edessä jotka häntä mairittelivat. Tällaisistakin

syistä vanha tie oli vaikea ja uskallettu. Ken sillä tiellä onnistui, hän kohtasi korkeamman minänsä älyn maailmassa ja sai kosketuksen Kristukseen. Mutta kaikki vihkimykset tapahtuivat unimaailmassa ja vihitty toi herätessään vain muiston kokemuksistaan. Siksi hebrealaiskirjeessäkin sanotaan, ettei vanha liitto tehnyt ketään täydelliseksi.

— — —

Uuden tien keskeisin seikka on Kristus, eli ihmisen uusi suhde Kristukseen. Evankelista Johannes nimittää Kristusta Sanaksi eli Logokseksi, joka oli alussa Jumalan tykönä, mutta tuli myöhemmin lihaksi ja asui keskuudessamme. Näistäkin seikoista Pekka Ervast tekee selkoa kaikilta mahdollisilta puolilta, jotta ymmärtäisimme, mistä on kysymys. Hän kertoo, että Kristuksen "Jumalan tykönä"-olo voidaan ymmärtää myös aurinkokuntamme Logos-hierarkioitten kannalta, vaikka Kristus sanan kosmisessa merkityksessä on koko ilmenneen maailmankaikkeuden koossapitävä rakkausvoima. Aurinkokuntamme Logos on muodostunut kolmesta hierarkiasta, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen hierarkioista. Meidän ihmisten monadit eli jumalkipinät ovat Logoksen Poika-ryhmässä kuin Kristuksen ruumiina. Kristus on ottanut ihmiskunnan aivan erikoiseen suojelukseensa, aivan kuin syliinsä, pelastaakseen ihmiskunnan, jotka käyvät elämänsä elämään täällä aineellisuuden pohjukassa. Aurinkokuntamme muodostaman kehityskentän kannalta katsottuna Kristus oli alussa Jumalan tykönä, kaukana aineellisuudessa kehittyvästä ihmiskunnasta. Ihmiskunta on kas-

vanut alkeellisesta tilastaan ylöspäin erilaisten luonnon järkivoimien opastamana, mutta se saavutti aikanaan sellaisen kehityskohdan, että Kristus tuli sitä auttamaan. Kristuksen apu tuli vaihteittain. Ensimmäinen apu oli se, että lapsi-ihmiskunta sai järjen valon. Toinen vaihe oli Valkoisen Veljeskunnan perustaminen maapallolle. Kumpikin vaihe kesti erittäin kauan ja ne merkitsivät Kristuksen lähestymistä kohti ihmiskuntaa, ihmistajuntaa. Ihmiskunta on ollut vuosimiljoonia Valkoisen Veljeskunnan johdon alaisena ja Veljeskunnan apu on annettu eri uskontojen avulla siten, että ”Jumala puhui ennen profeettojen kautta”, kuten Hebrealaiskirjeessä sanotaan.

”Kun aika oli täytetty, niin Jumala lähetti Poikansa.” Eräs ihminen, Jeesus Kristus, oli niin valmistautunut, että Kristus täytti kokonaan hänen tajuntansa, Kristus personoitui Jeesuksessa. Tämä tapahtuma mullisti ihmisten entisen suhteen Kristukseen niin, että vanhan tien rinnalle tuli uusi tie. Uusi tie merkitsee sitä, että Kristus on nyt löydettävissä tässä päivätajunnassa. Tällainen saavutus oli mahdollista vasta sitten, kun yksi ihminen tästä tavallisesta ihmiskunnasta kykeni ottamaan Kristuksen vastaan päivätajuntaansa. Jeesus Kristus sen työn suoritti. Hän ei ottanut palestiinalaisessa ruumistuksessaan vihkimyksiä sen sanan vanhassa merkityksessä, vaan hän veti entisissä ruumistuksissaan saavuttamansa vihkimykset tähän päivätajuntaan saaden siten päivätajuisen yhteyden Kristukseen. Näin laskeutui Kristus fyysilliseen maailmaan, ja nyt on jokaisella ihmisellä mahdollisuus saada päivätajuisen yhteys Kristukseen. Henkinen tie

on nyt sitä, että ihminen vetää ylemmän minänsä tähän fyysilliseen päivä tietoisuuteen, jota lähellä Kristus on.

Uuden tien kulkija ei aseta sielunsa eläinkuntaa nyt itsensä ulkopuolelle eikä tuhoa sitä, vaan hän tunnistaa eläimet omiksi luomuksikseen, kesyyttää ne työjuh-diksi ja tekee niistä palvelijoita. Eläintenkin pelastus on Kristuksessa, joten niitä ei tule tappaa, vaan kas-vattaa taitaviksi työntekijöiksi.

— — —

Katselkaamme nykyajan ihmistä, josta on tullut to-tuudenetsijä siinä merkityksessä, että hän etsii totuutta teosofisesta ja kristosofisesta elämänymmärryksestä. Hän on ymmärtänyt, miten kaikkina aikoina on etsitty Jumalaa erilaisin menetelmin. Uskonnot ovat antaneet moraaliohjeensa ja kehottaneet niitä seuraamaan. Itä-maalaisperäinen jooga tarjoaa jopa käytännöllisen mietiskelyohjelman, jonka avulla Jumala on löydet-tävissä. Teosofinen kirjallisuus kertoo erilaisista mene-telmistä, joita on käytetty vanhoissa mysterioissa. Kai-killa niillä on sama päämäärä: Jumalan löytäminen. Kaikkiin niihin on totuudenetsijä tutustunut, hän on niitä miettinyt ja hänessä on kasvanut vakaumus Ju-malan löytämisen mahdollisuudesta. Hän on tuntenut vetäymystä milloin toiseen milloin toiseen esitettyyn asiaan ja päättänyt seurata jonkun Mestarin antamia opetuksia. Mutta samalla hän on sidottu tämän maa-ilman tuhansiin puuhiin ja niissä askarrellen pyhät lupaukset unohtuvat yksi toisensa jälkeen. Siitä huoli-matta hän on päättänyt ryhtyä työhön rakastamansa asian, sanokaamme kristosofisen elämänymmärryksen

puolesta. Hän saakin jotakin aikaan, edistää omalta pieneltä osaltaan yhteistä asiaa, kunnes aikanaan huomaa aikaansaannoksensa perin vähäisiksi. Ikää karttuu ja aika kuluu, mutta vakavimpina ja hiljaisimpina hetkinään itseään tutkistellessaan hänestä tuntuu, kuin elämä olisi, kaikista pyrkimyksistä huolimatta kulunut hukkaan. Jumalan etsijän saattaa vallata haikea mieli, sillä hänellä on ollut melkeinpä itsetiedoton toivo, että etsinnästä ja ponnisteluista pitäisi myöskin näkyä joi-takin tuloksia.

Tällöin on tarpeellista muistaa ihmisistä viisaimman, Pekka Ervastian, opetus, että epäonnistumisistamme ja pettymyksistämme huolimatta elämä sentään on viisain opettajamme. Se kasvattaa meitä ilojen ja surujen, onnistumisten ja epäonnistumisten avulla pois siitä harhaluulosta, että meidän pitäisi persoonallisuuksina tulla joksikin. Tuo ”tulla joksikin” on salassa oleva pyyde, joka on suurimpia esteitä ihmisyyden tiellä. Henkisen tien tarkoituksena ei ole kasvattaa meitä muita ihmisiä etevämmiksi siksi, että saisimme ylpeillä saavutuksistamme. Tarkoitus on päinvastoin se, että meistä karsiutuisivat pois kaikki muut tavoitteet, niin että jäljelle jäisi vain yksi pyrkimys: Jumalan löytäminen, vai sanoisimmeko kaipuu Mestarin täydellisyyteen. — Ihmissielu on kahden voiman, pahan ja hyvän taistelukenttä. Mitä enemmän ihminen tutkii, etsii, pyrkii ja ponnistaa kohti ihmisyyttä, sitä selvemmin hän näkee itsessäänkin olevan pahan mahdin. Hän tahtoisi nousta pahan herraksi ja siksi hän tahtoisi ”tulla joksikin”, että voittaisi pahan itsessään ja nousisi sen yläpuolelle. Tällainen pyrkimys on vanhan

liiton perintöä, ja onhan ihmisellä iupa pyrkiä silläkin tavalla. Mutta nyt onkin kysymys uuden tien suunta-
viivoista, niistä, joita Kristus tahtoo meissä kasvattaa. Uuden tien kulmakiveksi on annettu pahan vastusta-
mattomuuden käsky, joka kuuluu: Älä ole pahaa vastaan. Mitä on oleminen? Se on ihmissielun perus-
asento, se on sielun kiinteä tila. Ajatukset menevät ja tulevat, tunteet ailahtelevat milloin mihinkin suuntaan,
mutta siitä huolimatta ihminen aivan kuin seisoo perus-
asennossa pahaan nähden, pahaa vastustavassa asen-
nossa. Siitä neljäs käsky kieltää: Älä ole pahaa vastaan. Perusasento olisi saatava muuttumaan, ja siinä
vaikeus onkin, sillä se on eetteriruumiin ominaisuus,
se on kyky, taipumus. Siksi elämä antaa meidän pettyä,
epäonnistua ja toisinaan myöskin onnistua, jotta koke-
muksen tietä alkaisimme nähdä oman suhteemme pa-
haan ja ryhtyisimme itseämme kouluttamaan eli aset-
tumaan myötämieliseen suhteeseen elämän kouluun.

Entä mikä on tuon kielteisen käskyn myönteinen
puoli? Koska meidän ei tule olla pahaa vastaan,
niin luonnollisesti meidän tulisi olla jotakin muuta.
Sisäisen perusasentomme tulisi nähtävästi muuttua
toiseksi, jotta olisimme oikeassa suhteessa pahaan.
Siihenkin saamme Pekka Ervastilta neuvon. Pahan
vastustamisen vastakohta on rauha. Kun taistelu lak-
kaa, tulee rauha. Ymmärrämme kuitenkin, että sisäi-
nen rauha on jotakin positiivista, aktiivista, vaikutta-
vaa. Sellainen rauha tuntuu olevan kuin lahja korkeu-
desta, se on uskoa rauhaan, Kristukseen.

Uudella tiellä on kysymys uskosta. Usko on uskoa
Jumalaan. Kristikunta on oikeassa väittäessään, että

usko pelastaa ihmisen. Mutta kun usko käsitetään uskoksi Golgatan ristinkuolemaan, niin koko uskonkäsité on mennyt ylösalaisin. Golgatalla tehtiin oikeusmurha, joten usko ristinkuolemaan on uskoa pahaan, väkivaltaan, julmuuteen. Väite, että Jumala oli suunnitellut Golgatan oikeusmurhan, on Jumalan pilkkaa sanan räikeimmässä merkityksessä, sillä näin tehdään Jumalasta pahan, väkivallan personoituma, Saatana. Kristikunta on vienyt Jumalansa sotakentille, Hänet on pantu siunaamaan aseita, tuhoamaan vihollisia, ja Jeesus Kristus, jota Herra-Herra-huudoin ylistetään tuon pahan personoituman Pojaksi, on julistettu niiden kristittyjen syntikuorman kantajaksi, jotka tietoisesti ja tahallisesti ovat tämän uskon nurinkääntymän aiheuttaneet. Voiko ajatella karkeampaa Jumalan pilkkaa? Usko johtaa tekoihin, teot ovat uskon hedelmiä, ja kristikunnan verenpunainen historia on sen uskon hedelmä.

Kuitenkin Jeesus Kristus, jonka kristityt jokaisessa rukouksessaan yhäti taluttavat Golgatalle ristiinnaulittavaksi, nimitti Isäänsä rakastavaksi taivaalliseksi Isäkseen, hyvän voimaksi, joka ei vihaa ketään, joka rakastaa niin oikea- kuin väärämielisiäkin. Jumala on rakkaus ja koska Jeesus Kristus antaa Isästään näin ylevän kuvan, niin sen kuvan täytyy olla totuudenmukaisempi kuin kristittyjen keksimä jumalankuva. Usko Jumalaan on siis uskoa hyvään, hyvän voimaan.

Vanhan kaidan tien kulkija kulki sielunsa eläintarhan kautta ylemmän minänsä yhteyteen. Taistellessaan eläimiään vastaan hän näki niiden pahuuden, tallasi ne jalkoihinsa ja täten tuli henkisellä tiellään tuijotta-

neeksi itsessään olevaan pahaan. Hän uskoi pahaan, joskaan ei kristittyjen julmalla tavalla. Mutta ero vanhan ja uuden tien välillä näkyy selvemmin uskon vastakohtissa, sillä vanhan tien kulkija uskoi itsessään olevaan pahaan, kun sen sijaan uuden tien kulkijan on opittava uskomaan itsessään olevaan hyvään. Ylempi minä sisältää kaiken sen hyvän, joka siihen on kertynyt jokaisen kuolemanjälkeisen elämän päättyessä. Siitä hyvästä tuo ylempi minä on kasvanut suureksi ja voimakkaaksi, vaikkei persoonallisuus osaakaan sitä tuoda esiin. Mutta usko hyvään vetää ylempää minää päivätajuntaa kohti ja samalla Kristusta kohti, koska Kristus on nyt laskeutunut fyysilliselle tasolle, ihmisen päivätajunnan ulottuville. Pekka Ervastin laatima Vuorisaarnan käsky: ”Älä ole pahaa vastaan” opettaa mm: Älä asennoidu itsessäsi olevaan pahaan taisteluasentoon, älä usko, että paha sinussa on ikuista ja voittamatonta, vaan usko hyvän mahtiin, sillä se on Jumalasta.

Elämä kasvattaa meitä erilaisin menetelmin siihen, että meissä heräisi usko hyvään. Sielussamme olevan pahan kuluttaa aikanaan karma, siihen ei tule liiaksi tuijottaa. Elämä on itsessään hyvän voima, ja paha on ihmisen oma luomus, joten ihmisen tie ihmisyyteen on siinä, että hyvän voima hänessä kasvaa, että ihmisessä itsessään oleva hyvän varasto, ylempi minä, tulee vedetyksi Kristuksen yhteyteen päivätoisesta. Kun näin tapahtuu, niin se inhimillinen hyvyys, joka satojen jälleensyntymien kuluessa on kertynyt ylempään minään sitä kasvattaen, yhtyy ja uppoutuu Kristukseen, siihen jumalalliseen muodon ja kau-

neuden täydellisyyspukuun, joka nyt asuu jokaisen ihmisen sydämessä.

Uusi tie on kulkua hautaa kohti. Tällainen sanonta saattaa tuntua kolkolta, ellemme siihen syvenny. Jokaisen ihmisen elämä on kulkua hautaa kohti, jokaista odottaa kuolema. Ja kuoleman tullen on jätettävä tämä maailma, sillä kuolema sanoo peruuttamattomasti: Luovu kaikesta. Tänne on jätettävä kaikki se, mistä olemme kiinnostuneita: omaisuutemme, yhteiskunnallinen asemamme, sukulaisemme ja ystävämme, hyvät päivällisemme, ansiomerkkimme . . . , kaikki se, mikä antaa elämälle viehätystä. Kuoleman tuloaikaa emme tiedä, se tavoittaa nuorenkin, mutta vanhan se tavoittaa vielä varmemmin. Kun siis ihmiselämä on kulkua hautaa kohti ja kerran kuitenkin on luovuttava kaikesta, niin miksi on kolkkoa suorittaa kaikesta luopuminen jo elämän aikana vapaaehtoisesti. Kaikesta luopuminen ei ole ensi kädessä ulkonainen ele, vaan se on muutos ihmisen sielussa. Jos kaikesta luopuminen tapahtuu vain ulkonaisesti, niin siitä voi seurata pettymys ja katkera mieli. Tällaisen tapahtuman vastaavaisuus näkyy vainajan tuonelatilassa. Vainaja on ollut kiinnostunut esim. omaisuudestaan, mutta kuolemassa se on jätettävä. Siitä huolimatta hän on edelleenkin omaisuutensa kahleissa, sillä kahle on hänen sielussaan oleva kiintymys ja se seuraa vainajaa kiirastuleen. Omistamisen kahle palaa vähitellen kiirastulessa, mutta se tuottaa tuskaa. Elämän aikana suoritettu vapaaehtoinen mystillinen kuolema tapahtuu päinvastai-

sessä järjestyksessä siten, että todellinen kaikesta luopuminen tapahtuu ensin sisäisesti ja ulkonainen luopuminen tapahtuu jälkeinpäin, mikäli se on henkisessä työssä tarpeellista.

Tässä yhteydessä on hyvä muistuttaa mieliimme, että ihmissielun hiljainen kulku mystillistä hautaa kohti merkitsee uutta suhdetta Kristukseen. Vanhalla tiellä suhde Kristukseen oli ja on toisenlainen. Kristusta edustaa vanhalla tiellä joku profeetta, ankara opettaja, joka vaatii ja sanoo: Sinun täytyy luopua siitä ja siitä. Tämä vanhan tien henki elähdyttää yhäti kristikuntaa kirkkoineen ja lahkoineen, sillä nehän vaativat ”uskovaisilta” milloin mitäkin. Värikäs puku ja iloinen ilme on hautajaisissa ja Jumalanpalvelustilaisuuksissa synnillistä, joten on pukeuduttava synkästi ja näyteltävä hurskasta. Joku uskonlahko pitää autuutensa ehtona asketismia, toinen jotakin määrättyllä tavalla leikattua vaatekappaletta, kolmas sukupuolista pidättyväisyyttä, neljäs koko ruumiin upottamista veteen kastettaessa jne. Uskotaan Jumalan vaativan kaikkea tällaista, ja se usko on peräisin vanhalta tieltä, jossa vaadittiin annettujen ohjeitten tarkkaa noudattamista. Uusi tie on aivan toisenlainen. Kristus ei vaadi mitään, sillä Kristus rakastaa meitä sellaisina kuin olemme. Kristus ei ole tuomari, joka vaatisi meiltä uskollisuutta ja kuuliaisuutta. Me itse olemme itsemme tuomareita. Kristus on valo, joka valaisee sielumme pimeyttä ja silloin näemme omat virheemme. Näemme sieluissamme vihaa, epäpuhtautta, valhetta, väkivaltaa, rakkaudettomuutta . . . , ne ovat eläimiä, jotka odottavat pelastajaansa, Kristusta. Meidän tehtävämme on

avata kanava, jotta Kristuksen valo valaisisi eläinkuntaamme ja viha tajuaisi pelastuksensa olevan hyvyydessä, epäpuhtaus puhtaudessa, valheellisuus totuudessa, väkivalta rauhassa ja sodanhenki rakkaudessa. Kun itse tajuamme Vuorisaarnan valon, niin eläimemmekin tajuavat sen vähitellen, ne nöyrytyvät ja antautuvat palvelemaan. Näin valmistaudumme vastaanottamaan Kristusta.

Olemme tällaisia päivätajuisia persoonallisuuksia, joiden keskuksena on oma minuutemme. Mutta ainakin hiljaisina hetkinämme tajuamme, että jossakin syvällä itessämme on jokin korkeampi olemus. Nimitämme sitä milloin omaksitunnoksi, milloin korkeammaksi itseksemme, Jumalaksi, Isäksi tai Kristukseksi. Nimi ei paljon merkitse, koska tietoisuutemme tuosta korkeammasta on aavistuksen tapaista. Mutta tuo aavistus sanoo, että ainoa Jumala, josta saatamme jotakin tietää, on meissä sisäisesti; ulkopuoleltamme emme Isää löydä. Mietiskelyn hiljaisina hetkinä käännyimme luottamuksella Isämme puoleen henkemme taivaissa ja silloin tajuamme, että Isä ei ole tuomari, vaan rakastava Isä. Isä on lähinnä oma ylempi minämme, johon olemme toistaiseksi vain inspiratiosuhteessa, mutta tuo inspiratio eli Isän läsnäolon tajuaminen paljastaa myös sellaisen salaisuuden, että "Isämme taivaissa" on paljon enemmän kuin ylempi minämme, että siinä on mukana Jumalan kaikkiallista syvyyttä. Siinä on mukana Kristus Isän läsnäolona ja Mestari rakastavana persoonallisuutena. Päivätajuinen minuus tuntee oman orpoutensa ja tahtoi yhtyä Isään, Kristukseen, ja antautua Mestarille, minuus tahtoi yhtyä Mestarin

minuuteen. Ihmisminä joutuu kuin sulatusuuniin ja Suuren Mestarin valinkauhaan, jossa kuona huuhtoutuu pois ja ihminen syntyy I h m i s e k s i.

Ihmisen ylempi minä on toistaiseksi älyn maailmassa ja Kristus on laskeutunut fyysilliseen maailmaan. Näin ollen Kristus on nyt lähempänä meitä kuin oma ylempi minämme. Uuden tien, Vuorisaarnan tien, kulkijan tehtävänä on vetää ylempi minänsä tähän päivätajuntaan Kristuksen yhteyteen. Kaikki kristosofinen työ on tällaista "vetämistä", alemman ja ylemmän minän yhdyttämistä, siis valmistautumista Damaskuskokemukseen. Mystillistä kuolemaa ja siinä yhteydessä tapahtuvaa henkistä uudestisyntymää kuvaavat Mestarin sanat: Missä kaksi tai kolme kokoontuu minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään. Yhteistyö Mestarin nimessä eli Vuorisaarnan hengessä "vetää" ylemmän minän tietoisuutta päivätajunnan tasolle. Tältä kanalta katsoen saatamme ymmärtää mm. Pekka Ervas-tin eräitä puheita. Kesäkursseilla Jyväskylässä hän sanoi mm., että jos meitä olisi täällä kesäkursseilla 300 henkeä, niin voisimme auttaa Suomen kansaa ta-loudellisesti.

Olemme kasvaneet tällaisiksi ihmisiksi satojen jäl-leensyntymien kuluessa. Jokaisesta ruumistumastamme on jäänyt ylemmän minämme omaisuudeksi kysymyk-sessä olevan jälleensyntymän paras "tuoksu" ja siitä tuo ylempi minä on aikojen kuluessa kasvanut. Ylem-män minän summa on hyvyyttä, rakkautta, ihmisyyt-tä . . . , siinä ei ole mitään alhaista eikä kestämatöntä. Kun siis ylemmän minän tajuntaa "vedetään" päiväta-juntaan, niin siinä tulee satojen ruumistusten viisaus

ja voima. Kun totuudenetsijät kokoontuvat yhteistyöhön Kristuksen hengessä, niin heidän työnsä yhteissumma on samalla kaikkien osanottajien ylempien miinuuksien yhteissumma.

MURROSAJAN TAIKAPIIRI

Nykyaikaa nimitetään aiheellisesti murrosajaksi, koska siinä tapahtuu paljon sellaistaakin, jota ei ole osattu odottaa. Tällaisia ilmiöitä näemme elämän eri aloilla. Niinpä värilliset rodut kautta maailman vaativat itsemääräämisoikeutta, omistusoikeus on siirtymässä yksilöiltä yhteiskunnille, uudet aatteet kaatavat vakiintuneita käsityksiä, maailman kansat ovat pakotetut yhteisesti pohtimaan koko maailman tilanteita. . . Nyky aika sisältää jotakin yleismaailmallista sekä hyvässä että pahassa merkityksessä, jopa sotakin on saavuttanut yleismaailmallisen luonteen. Ihmiskunta on tässä melkein pä kaaosmaisessa tilassa kadottamassa tajunsa nykyhetkestä ja ryntää mielettömästi kohti tuntematonta tulevaisuutta. Ihmisäly on yltenyt keksimään paljon uutta, elämme keksintöjen aikakautta ja elämä on muuttunut kilpajuoksuksi tekniikan saavutusten kanssa, tekniikan loih timia tulevaisuuden näkymiä kohti. Ihminen keksi ratsukseen robotin, mutta robotti peri voiton juoksussa ja otti käsiinsä ohjokset. Nyt ihminen tajuaa joutuneensa robotin

orjaksi, jopa niin täydellisesti, että ihmiskunnan ole-
massaolo on robotin hallinnassa. Ihmisestä on tullut
keksintöjensä uhri, sillä yhteistuhon uhka punaa ve-
renkarvaiseksi ihmiskunnan taivaan. Tuhansissa kir-
koissa rukoillaan avuksi Jumalaa, mutta Jumala vai-
kenee eikä anna taivaasta ihmettä, joka hillitsisi kilpa-
juoksun. Nämä ovat suuren murroskauden ilmiöitä ja
ne ravistelevat ihmisiä hereille. Useat heräävät, mutta
useimmat antautuvat välinpitämättömyyteen ajatellen,
että koko elämä on järjetöntä puuhaa. Miksi siis vai-
vata päätään elämänkysymyksillä, koska jokaisen on
kuitenkin kerran kuoltava. Ne, jotka heräävät ja ryh-
tyvät tutkimaan kristikunnan vaikenovan Jumalan
olemusta, näkevät, että se on historiallisen ”kehityk-
sen” tuote, tyhjä haamu, joka on koostunut kirkollis-
kokousten päätöksistä, haamu, jolle on annettu ihmi-
sen ominaisuuksia ja heikkouksia, — se on mielikuvi-
tuksen luoma harha. He näkevät, että on suoritettu
useita ns. uskonpuhdistuksia, joissa on yritetty saada
näkyviin oikea Jumala niiden pilaantuneitten hedel-
mäkasojen alta, joita on pudonnut kirkkojen monihaa-
raisesta puusta. Uskonpuhdistajat saivatkin jotakin
aikaan. Inkvisition Jumalaksi nimitetty paha henki
menetti valtansa, vääräoppisten elävältäpolttaminen
oli lopetettava, ”syntien” anteeksimyynti havaittiin
petokseksi jne. Mutta tällaisten tekojen lopettaminen
ei puhdistanut **u s k o n t o a**, vaan kirkkoja. Uskonto
oli Jeesus Kristuksen julistus, hänen opettamansa elä-
mänymmärrys, siveysoppi, moraalii, lyhyesti sanoen:
Vuorisäärna, joka ei ollut puhdistamisen tarpeessa.
Kirkot sen sijaan kaipasivat puhdistusta, kirkot, jotka

olivat ihmisten keksimiä orgaaneja ja laitoksia ja väittivät edustavansa uskontoa. Niitä saattoi ja saattaa yhä puhdistaa valistunut ihminen. Kristinusko sen sijaan on Jeesus Kristuksen julistus, ilman häntä ei olisi kristinuskoa. Jos Kristus on Jumalan Poika, joksi hän itsekin tunnusti itsensä, hänen sanomansa on niin ylivoimaisen pätevää, ettei tavallinen ihminen kykene puhdistamaan sitä sen puhtaammaksi. Tavallinen ihminen saattaa vain opetella ymmärtämään ja sulattamaan Kristuksen opetusta, hän saattaa soveluttaa Vuorisaarna käytännölliseen elämäänsä, mutta jos Vuorisaarna kaipaa puhdistamista, toisin sanoen siinä esitettyjen opetusten selventämistä, syventämistä, niin siihen kykenee vain Jeesus Kristuksen tasolla oleva ihminen. Jeesus koki henkisen kasteen Jordanilla ja Isä tunnusti hänet Pojaksi. Jeesuksella oli siis kokemukseräinen suhde Jumalaan eli Isään. Jos siis joku kykenee puhdistamaan Jeesus Kristuksen siveysoppia ja tuomaan siihen uutta syvyyttä esim. selvittämällä, mitä psykologisia kokemuksia seuraa Vuorisaarnan toteuttamisesta, niin sellaisen uskonpuhdistajan on täytynyt itse kulkea Vuorisaarnan tietä ja saavuttaa henkisessä kasteessa kokemukseräinen suhde Isään. Vain omakohtaisen kokemuksensa nojalla hän voi tietää, mitä kristinusko on, ja se tieto paljastaa hänelle Kristuksen mysteron. Ellei hän tiedä, mitä kristinusko on, miten hän kykenisi sitä puhdistamaan?

Tällaisia ajatuksia nousee heräävän ihmisen tajuntaan ja ellei kukaan osaa näyttää hänelle, mitä uskonto on, hän väsyä ja heittää etsimisensä kesken.

Onneksi kaikki eivät kuitenkaan väsy ja kun näitten väsymättömien kanssa tutkimme aikamme ilmiöitä, näemme ainakin kaksi toisiinsa nivoutunutta ilmiötä: Salassa pidetyt seikat ja asiat pyrkivät julkisiksi ja julkisiksi tultuaan ne yleismaailmallistuvat. Katselkaamme vaikkapa spiritististä liikettä. Useissa kansoissa on elänyt herkkätuntoisia ihmisiä, joilla on ollut salaperäinen yhteys vainajien ”henkiin”. Vanha Testamenttikin kertoo En Doorin tietäjävaimosta, joka nostatti kuningas Saulille Samuelin hengen. Tuollaisia ihmisiä pidettiin epätavallisina ja heitä katseltiin pelonsekaisella kunnioituksella. Tavallinen kansa ei tiennyt mitään näitten epätavallisten ihmisten taidoista, joten heistä kierteli kaikenlaisia liioiteltuja huhuja. Saavuttiin sitten vuoteen 1848. Maaliskuun 31. päivänä pääsi tämä salassapiilnyt nekromantian muoto julkisuuteen. New Yorkin valtiossa Hydesvillen kylässä metodistifarmari John Foxin asunnossa alkoi kuulua salaperäisiä koputuksia. Talon tyttäret alkoivat matkia niitä sormillaan ja ihmeekseen saivat koputuksiinsa vastauksina uusia koputuksia. Tämä herätti asukkaitten ja vähitellen myöskin naapureitten mielenkiintoa ja tästä pienestä alusta alkoi spiritistinen liike, joka julkiseksi tultuaan on levinnyt ympäri maapallon. Samoin kävi myöskin sen salaperäisen voiman, joka nyt tunnetaan hypnotismin nimellä. Mm. entisajan suomalaisilla oli paljon kokeuksia eriasteisista voimaihmisistä, joilla oli salaperäinen valta toisiin ihmisiin. Vielä allekirjoittaneenkin lapsuusaikana tiedettiin olevan muutamia verensulkijoita, jotka jopa matkan päästä saivat vuotavan

verihaavan tyrehtymään. Tällaisia voimaihmissiä tavataan yhä varsinkin alkukantaisten kansojen keskuudessa. Mutta heidän taitonsa pysyi salaisuutena, kunnes sitä ryhdyttiin tutkimaan, joten sekin salaisuus pääsi julkisuuteen. Nykyään harrastetaan hypnotismia verraten yleisesti ja se on tieteellisen tutkimuksen kohteena.

Uskontojen kaksinainen sisältö oli ennen maailmalla salattu. Niinpä kristikunta ei tiedä, miksi Jeesus puhui oppilailleen taivasten valtakunnan salaisuuksia, mutta kansalle hän puhui vertauksin. Teosofinen sanoma paljasti tämänkin arvoituksen opettaen, että kaikissa uskonnoissa on kaksi puolta, julkinen ja salainen. Julkinen uskonto sisältää helposti ymmärrettävän selityksen maailman synnystä, ihmisen alkuperästä, moraaliset ohjeet jokapäiväistä elämää varten ja seremoniat uskonnollisen mielentilan kohottamiseksi. Mutta uskonnon syvin sisältö pidettiin tarkasti salassa ja säilytettiin niitä varten, jotka löysivät uskonnossa sen henkisen itsekasvatuksen tien, joka johti heidät Jumalan yhteyteen. Varsinkin itämailla puhutaan suurella kunnioituksella uskonnon esoterismista ja sitä harjoittavat joogit ja mm. buddhalaiset munkit. Teosofia toi tämän uskontojen esoterismin kaikkien ihmisten tutkittavaksi siten, että se näytti tien, jota kulkemalla pääsee omakohtaiseen kokemukseen luonnon ja ihmisen salaisuuksista. H. P. Blavatskyn alkuunpanema teosofinen elämänymmärrys on nyt tullut yleismaailmalliseksi, jopa niin, että monet kaunokirjailijatkin ovat siitä ammentaneet sisältöä kirjoituksiinsa. — Riittäkööt nämä esimerkit todistamaan sitä

aikamme ilmiötä, että salassa pidetyt asiat pyrkivät päivänvaloon ja julkisiksi tultuaan ne tulevat yleismaailmallisiksi.

Nykyaikaa tarkastellessamme toteamme, että sota on paisunut maailmanlaajuiseksi yhteistuhon uhkaksi. Tällainen tilanne panee otaksumaan, että kenties jokin äärimmäisen salassa pidetty väkivallan muoto tai periaate on tullut julkiseksi ja ottanut ihmiskunnan valtoihinsa. Sotaan liittyy käsite *s o t a s a l a i s u u s*, mikä viittaa salattuun väkivaltaan, magiaan ja myös sellaiseen väkivaltaan, jolla salattu eli näkymätön maailma manataan ihmisissä piilevää pahuutta palvelemaan. Kansanomaisesti sitä on nimitetty noituudeksi. Voimme siis olettaa, että noituuden henki on saanut ihmiskunnan valtoihinsa, annettakoonpa noituudelle miten hienosteltu tai tieteellinen nimi tahansa. Tähän salassa pidettyyn magian muotoon saamme mielenkiintoisen kuvauksen italialaiselta kultasepäältä ja kuvanveistäjältä Benvenuto Celliniltä, joka siitä kertoo oma-kohtaisena kokemuksenaan.

Benvenuto Celliniä sanotaan renesanssiajan taide-teollisuuden etevimmäksi edustajaksi. Hänen työnsä olivat niin tunnettuja ja tunnustettuja, että hän teki niitä pääasiallisesti paaville, ruhtinaille ja kuninkaille. Luonteeltaan Cellini oli seikkailija ja seikkailua oli koko hänen elämänsä. Hän oli erittäin itsenäinen, kulki omaa latuaan muista piittaamatta. Merkillepantava on hänen rehellisyytensä. Hän kertoo elämänsä varjoja valopuolet itseään peittelemättä. Toisinaan hän valittaa huonoja tähtiaspektejaan, joista hänen kaikki vaikeutensa johtuvat, mutta samalla hän sanoo, että

Jumala on sentään tähtiäkin voimakkaampi. Siihen hän aina turvautuu. Cellini kertoo elämäkerrassaan kuin ohimennen mielenkiintoisen kertomuksen magiasta. Hän kertoo solmineensa ”ystävyyssiiton erään sisilialaisen papin kanssa, joka oli yleväluonteinen ja perehtynyt sekä latinan että kreikan kieleen. Kerran tulimme puhuneeksi hänen kanssaan nekromantiasta. Sanoin: ’Koko elämäni olen toivonut saavani nähdä ja tuntea jotakin tästä taidosta’. Pappi vastasi: ’Sellaiseen yritykseen tarvitaan rohkeaa mieltä ja itsehillintää’. Vastasin varmasti voivani osoittaa kylliksi mielenlujuutta sekä kykyä hillitä itseni, kun vain saisin olla mukana sellaisessa. Silloin pappi vastasi: ’Jos tyydyt vain katsomaan, niin minä kyllä pidän huolen muusta’. Niin ollen me päätimme ryhtyä yritykseen, ja eräänä iltana oli pappi laittautunut valmiiksi, ja käski minun ottaa mukaani yhden tai korkeintaan kaksi toveria. Kutsuin Vincenzo Romolin, ystäväni, ja hän otti mukaansa erään pistojalaisen . . . Menimme yhdessä Colosseumille. Siellä pappi . . . piirsi ympäröitä maahan . . . Hän oli antanut tuoda mukanaan kallisarvoisia suitsutusaineita ja tulitusvehkeitä sekä myöskin pahalle haisevia savustusaineita”.

Kun he kaikki olivat taikapiirin sisäpuolella ja kukin hoiteli suitsutusta ja muita tehtäviä, niin ”Sitten hän (pappi) aloitti manaamisen. Tätä kesti yli puolentoista tunnin; näyttäytyi monta legioonaa pahlalaisia, niin että koko Colosseum oli niitä täynnä”. Pappi käski Benvenutoa pyytää niiltä jotakin ja Benvenuto pyysi, että hän saisi tavata Angelican, sisilialaisen tytön, jonka hän oli kadottanut. Sinä yönä ei tullut vastausta

ja seanssi saatiin lopetetuksi ilman suurempia vaikeuksia.

Pappi oli tähän ensimmäiseen seanssiin perin tyytyväinen ja ehdotti, että tehtäisiin uusi yritys samassa paikassa. Hän vakuutti että ”silloin saisin kuulla kaiken mitä toivoin, mutta minun oli otettava mukaani 12-vuotias oppipoikani sekä samainen Vincenzo Romoli. Koska minulla oli hyvä perheystävä Agnolino Gaddi, niin otin myöskin hänet mukaan tähän puuhaan”. Jälleen he menivät Colosseumiin yöllä. Siellä pappi piirsi maahan piirin ja kuvioita ja suitsutettiin kuten edelliselläkin kerralla. Pappi manasi hebreaksi, kreikaksi ja latinaksi ja mainitsi nimeltä ne henkiolennot, jotka hän tahtoi saada esille. Manaaminen tapahtui pyhän Jumalan nimessä. Colosseum täyttyi jälleen henkiolennoilla, eikä pyhää savua säästetty. Papin kehotuksesta Cellini uudisti pyyntönsä saada nähdä Angelican ja henget vastasivat: kuukauden kuluessa. (Tämä ennustus toteutui).

Tämä toinen puuha oli edellistä paljon rajumpi. Mukana ollut poika pelkäsi kauheasti ja sanoi paikalla olleen miljoonia uljaita miehiä, jotka kaikki uhkasivat heitä, ja myös neljä mahdollottoman suurta aseistettua jättiläistä, jotka yrittivät tulla heidän päälleen. Cellinikin pelkäsi tosissaan ja hänen pelkoaan lisäsi vielä se, että hän näki papinkin pelkäävän. Poika huusi ja sanoi koko Colosseumin palavan ja rukoili kuolemaa. Pappi käski Cellinin panemaan hiilille kiireesti assa foetidaa, ”pirun pihkaa”, joksi sitä kansanomaisesti nimitetään. Sen tarkoituksena oli karkottaa esiinmanatut henget. Mukana ollut Agnolino Gaddi pelkäsi

niin, että hän ”laittoi housuihinsa sellaisella räminällä ja lemulla, ettei foetida ollut mitään siihen verrattuna, ja kun poika katsahti minuun ja näki minun hymyilevän, hän tointui hiukan pelästyksestään ja sanoi niiden alkavan rynnätä sieltä hurjaa vauhtia”. Näin saatiin seanssi lopetetuksi, mutta kotiin mentäessä poika vakuutti, että ”kaksi niistä, jotka olimme nähneet Colosseumissa, hyppeli edellämme, väliin loikkien katoille, väliin sieltä maahan”. — Pappikaan ei ollut koskaan nähnyt niin täysin onnistunutta yritystä ja ehdotti, että tehtäisiin vielä kolmas manausyritys. Se tehtäisiin Norcian vuorilla ja silloin kutsuttaisiin esiin sellaisia henkiä, jotka avaisivat maan aarteet ja silloin he tulisivat rikkaiksi. Tästä kolmannelta yrityksestä ei nähtävästi tullut mitään, sillä Cellini ei siitä kerro. Mutta papin toive saada rikkautta ja maan aarteita paljastaa käytetyn magian laadun: Sillä pyrittiin saamaan rikkautta, valtaa ja niiden ohessa kunniaa ja maailman mahtiasema. Nämä pyyteet olivat luonteenomaisia silloiselle papistolle.

Benvenuto Cellinin kertomus on mielenkiintoinen useammastakin syystä. Cellini on tunnettu ja tunnus-tettu historiallinen henkilö. Hänen rehellisyytensä ja ehdoton oikeudellisuutensa antavat taustaa hänen kuvaukselleen. Lisäksi kuvaus on yhtäpitävä niiden vähäisten tietojen kanssa, joita on saatavana muista lähteistä. Cellini tosin oli aikansa lapsi ja aikansa moraalikäsitysten läpätunkema, mutta samalla hän oli kuin itsetiedoton profeetta. (Cellini: 1500—1571, syntymäkaupunki Firenze). Tuntuu kuin hän tahtoisi tällä kertomuksellaan sanoa: Tulee vielä aika, jolloin tämän

kaikkein salaisimpana pidetyn, ihmistahtoon liittyvään väkivaltaisuuteen perustuvan magian henki valtaa ihmiskunnan. Ottakaa tämä opiksenne ja oppikaa — kuten minäkin — turvautumaan Jumalaan; mutta huommatkaa, että tuo sisilialainen pappikin manasi Jumalan nimessä; tutkikaa siis jumalia.

— — —

Ensinnäkin toteamme, että vaikka sotia on käyty ammoisista ajoista lähtien, niin ne ovat olleet paikallisia, muutamien kansojen keskinäisien riitojen aiheuttamia. Sen sijaan nyt on koko maapallo, sen kaikki kansat, sotatilassa toisiaan vastaan. Tämä on nykyajan ilmiö, jollaista ei ole ennen ollut. Väkivalta on saavuttanut yleismaailmalliset mitat, nyt on kysymys ihmiskunnan olemassaolosta. Tälläkin hetkellä on tosin paikallisia sotia, mutta ne järkyttävät kaikkia kansoja, sillä tuon ”paikallisuuden” takana ovat suuremmat kansojen liittoutumat. Vähäisemmässäkin tulessa on vaara paisua maailmanpaloksi, joten mikään kansa ei saata suhtautua passiivisesti kaukanakaan olevaan sotanäyttämöön. Olisiko siis tämän maailmanlaajuiseksi paisuneen sotatilan syynä se, että edellä esittämämme magian henki olisi vallannut maailman?

Suitsutuksen ulkonaisena, silminnäkyvänä tarkoituksena on ylistyksen, kunnioituksen havainnollistuttaminen. Suitsutusta käytetään nykyisinkin mm. kato-
lisissa kirkoissa ja sen tarkoituksena on herättää yleisössä hartaita, palvovia tunteita Jumalaa kohtaan. Samoin kuin hyväntuoksuinen suitsutussavu kohoaa ylöspäin, samoin kohoaa ihmisten ylistys ja kunnioitus Jumalaan, jonka otaksutaan olevan korkeudessa.

Suitsutuksella on siis sama tarkoitus kuin entisajan polttouhreilla. Suitsutuksen maagillisena tarkoituksena on valmistaa eräänlainen ”plasma”, josta näkyvämmän maailman olennot saavat aineellistumiseensa tarvitsemansa ainekset.

Sodalle suitsuttamisesta eli sodan ylistämisestä ovat huolehtineet pääasiassa runoilijat ja kirjailijat, sekä muu taide eri muodoissaan. Sodan urhoollisuutta ja miehuutta kasvattavaa tehoa on ylistetty kautta aikojen. Sotaa kuvataan aivan kuin Jumalanpalvelukseksi, sitä on mm. uskonsota. Kristityt kuvittelevat Jumalan olevan mukana sotakentillä ja siksi he rukoilevat Jumalaa suojelemaan aseitaan ja saattamaan vihollisille tappioita. Uskontokin siis osallistuu sodan suitsuttamiseen. Nämä erilaiset ”suitsutusaineet” eivät sisällä ainoastaan ylistystä merkityksessä sotaisten tunteiden nostattaminen, vaan niihin sisältyy myöskin magiaa. Ylistyskirjoitukset, runot ja rukousten sanamuoto antavat tarvittavan materiaalin, jotta herätetty sota-ihannoiva tunne saisi selvän ajatusmuodon, jotta se aineellistuisi ihmisten mielikuvituksessa. Lyhyesti sanoen: Sodalle suitsuttaminen on joukkosuggestiota, aivopesua, jolla pyritään pesemään ihmisten tajunnasta pois siellä oleva ihmisyys ja istuttamaan sen tilalle raakuus ja julmuus. Suitsutus tapahtuu ”hyväntuoksuisilla suitsutusaineilla”, vetoamalla ihmisten parhaisiin vaistoihin väkivaltaa kaunistelemalla, sillä ihminen kammoaa luonnostaan julmuutta.

Sodalle suitsuttaminen on erikoisesti tehostunut täällä länsimailla. Sen tehokkuutta on lisännyt mm. pakollinen asevelvollisuus, jolloin valtiot ovat ottaneet

suitsutuksen melkein pä yksinoikeudekseen. Tämän vuosisadan alkupuolella olikin saavutettu suitsutuksen tehokkuudessa sellainen taitavuus ja kokemus, että oli aika ryhtyä valmistamaan taikapiirejä kansojen ympärille. Euroopan kansat piirsivätkin ainakin kaksi taikapiiriä, joiden kummankin sisäpuolelle saatiin muutamia valtioita. Kun kummankin piirin sisäpuolella uskottiin oltavan turvassa, silloin alkoivat manaukset: noottien vaihdot, uhkaukset. Näin kutsuttiin sodan henget esiin ja yleiseurooppalainen sota alkoi v. 1914. Oli helppoa nähdä, kuinka se alkoi, mutta kukaan ei tiennyt, miten se loppuisi. Sotaa kesti, eikä sen loppua ollut näkyvissä. Kesken kaiken tulivat "hyväntuoksuiset suitsutusaineetkin" tehottomiksi, sillä kärsineen Euroopan kansat alkoivat menettää uskonsa sodan jumalalliseen tenhoon. Ihmiset alkoivat kärsimysten tulessa vapautua joukkosuggestion lumosta ja tilalle astui pelko. Etsittiinpä keinoja sodan lopettamiseksi, mutta keinot olivat entisiä: heitettiin "pirun pihkaa" hiillokselle, so., otettiin käyttöön liekinheittimet ja myrkkyykaasut. Aikanaan tämä yleiseurooppalainen v. 1914 alkanut suursota päättyi yleiseen väsymiseen. Vallankumoukset ja kruunupäitten kukistumiset kruunasivat koetun verilöylyn.

Jospa Benvenuto Cellinin kokemassa ensimmäisessä seanssissa olisi ollut mukana herkkätuntoinen nuori poika, niin hän olisi kukaties nähnyt, etteivät kaikki paholaiset poistuneetkaan istunnon loputtua. Niin kävi ensimmäisen suursodan päätyttyä, kaikki paholaiset eivät poistuneet. Se näkyy siinä, että voitajat perivät voitetuilta sotakorvauksia. Siten istutet-

tiin vihan itu ja uuden sodan aihe. Jos kumpainenkin osapuoli olisi sodan loputtua tunnustanut erehdyksensä, kenties olisi päästy heränneen rauhantahdon kaavailemaan sovintoon. Sillä rauhantahtokin heräsi. Saatiin perustetuksi Kansainliitto ja monet kirjailijat alkoivat suitsuttaa rauhalle: Ei koskaan enää sotaa. Jonkin aikaa elettiin unelmoidun rauhan tunnelmissa, mutta sitä tunnelmaa häiritsi ”sisilialainen pappi”, joka magiaan innostuneena esitti uutta yritystä. Sillä niin pian kun sodassa ruhjottujen kansojen kestävyys suinkin salli, alettiin uusi suitsutus. Siinä oltiin tosin alussa varovaisia, ei käytetty pelkästään ”hyväntuoksuksia suitsutusaineita”. Olisi ollut sekä tehotonta että kohtalokasta ryhtyä ylistämään sodan jumalallista mahtavuutta ja sen kasvattavaa tenhoa äsken päättyneen sodan aikaansaamilla raunioilla ja siksi keksittiin uusia ”suitsutusaineita”. Olihan kasvatettava uusi sukupolvi, joka ei kokemuksesta tiennyt edellisen suursodan kauhuista ja joka olisi tietämättömyydessään valmis juopumaan suitsutussavusta. Siksi pantiinkin uudelleen sekoitettuun suitsutukseen heti alussa hie-man ”pirun pihkaa” siten, että sotaa ylistettiin vainajien palvonnalla. Hautausmaista tulivat ne kohteet, joiden kunnioittamiseen päättyi kaikkien suurempien tilaisuuksien jälkinäytös. Tässäkin vedottiin ja vedotaan yhä ihmisten parhaimpiin tunteisiin, sillä murhe, omaisten menetys, rakkaus lapsiin ja osallistuminen toisten kärsimyksiin, ne alistettiin sodanylistäjien astinlaudaksi.

Edelleen voimme vain todeta Benvenuto Cellinin toisenkin näytöksen vastinekuvan yleismaailmallistu-

neen. Jälleen ryhdyttiin piirtämään entistä laajempia taikaympyröitä. Niitten ympyröitten sisälle mahtui jo maan^osiakin. Amerikan manner tuli mukaan täydellä teholla ja "akseleita" rakennettiin Roomasta Tokioon asti. Samassa mitassa yltyi myöskin suitsuttaminen, jonka tehokkuutta lisäsi aikamme kehittynyt tiedotusvälineistö. Jälleen alkoivat manaukset: uhkaukset ja ankarat nootit kansoilta toisille. Jälleen uskottiin taikakehien kestävyYTEEN, sillä olihan Jumala sotivien puolella. Jälleen alkoi verilöyly, jonka alku tiedettiin, vaan ei loppua. Jälleen kuluivat vuosi toisensa jälkeen järjettömässä mylläkässä. Kaupungit raunioituivat, sairaalat ja vankilat täyttyivät, nälkä pani kekseliäisyyden äärimmäiselle koetukselle, asunnot, vaatteet, ruuat, tarveaineet säännösteltiin. Pelko vei unen ja epätoivo teki mielisairaita. Sodan lopettaminen näytti toivottomalta, sillä olihan kysymyksessä niin arvokas asia kuin kansojen kunnia — sanottiin. Harva ihminen lienee kysynyt, tiesikö silvottu jotakin siitä kunnia-^osta; niin hyvin oli ihmisparkojen aivot pesty maahisella suggestiolla. Kaikki "pirun pihkat", vanhat ja uudet sotakeksinnöt, saivat koettaa tehoaan sodan lopettamiseksi, mutta se loppui vasta samantapaiseen "purkaukseen", josta Cellinikin kertoo toisen seansinsa yhteydessä. Pudotettiin atomipommi, jolloin kymmenientuhansien ihmisten ruumiitten löyhkä karkotti sodan paholaiset — kuten uskottiin. Todellisuudessa ne eivät poistuneet, sillä sotatila on yhä jatkunut. Etsittiin myös sotasyyllisiä; heitä löydettiin vain hävinneitten puolelta ja heidät teilattiin. Uskottiin, että nyt sota lopultakin saadaan pois maan päältä, kun

sylliset tulivat teilatuiksi. Mutta tämä oli väärä usko, hätävalhe, sillä koko maailma on nyt täynnä sotasyyllisiä.

Jotakin ihmiskunta jälleen oppikin, sillä järjen ääni alkoi varoittaa. Muodostui järjestö Yhdistyneet Kansakunnat ja jotakin ryhdyttiin tekemään maailmanrauhan puolustamiseksi. Niin heikolta kuin tuo yritys näyttääkin käytäntöön sovelletuttuna, ainakin se vähän herättänee ihmisiä rauhantahtoon.

Nykyajassa näemme myöskin jäljennöksen Cellinin kuvaileman nuoren pojan herkkätuntoisuudesta. Nuorison kurittomuus on tullut päivänpolttavaksi ja melkein pä yleismaailmalliseksi ongelmaksi. Nuoriso ta juua herkemmin aikamme nurinkuruuden ja nuorison mieleton riehuminen on vastalause nykyistä elämänjärjestystä vastaan. Nuoriso vaistoaa, ettei heitä ole synnytetty rakentamaan maailmaa ihmisten asuinsijaksi, vaan heidät on kutsuttu eloon pommien silvottavaksi. Nuorison vastalause kohdistuu vaistomaisesti vanhempiin ihmisiin, sillä hehän ovat nämä yhteiskunnat rakentaneet. Nuoriso ei osaa muuta kuin vastustaa, sillä vanhemmat eivät kykene heitä opastamaan.

Elämme parhaillaan sen ajankohdan rinnakkaisaikaa, jota Cellini kuvailee toisen seanssin loputtua. Sisilialainen pappihan ehdotti, että kolmas yritys tehtäisiin jossakin vuorilla, korkeuksissa, poissa ihmisten ilmoilta. Tällainen pyrkimys kuvastaa niin suuren taikapiirin luomista, että se käsittää koko maapallon. Tämäkin haave on toteutunut, sillä nyt on koko maapallo, sen kaikki kansat sotanäyttämöksi soveltuvia.

Nykyinen aseistus lentokoneineen ja robottiammuksineen tekee sen mahdolliseksi. Mutta tuohon pyrkimykseen sisältyy eräs laskuvirhe. Kun taikapiiri käsittää koko maapallon, niin kaikki kansat jäävät sen piirin sisäpuolelle, joten vihollisen pitäisi olla maan ulkopuolella. Siksi maailman suurvallat yrittävätkin viedä sotilaalliset tukikohdat Kuuhun ja toisiin planeettoihin. Tilanne on kuitenkin se, ettei tällä ihmiskunnalla ole toistaiseksi Maan ulkopuolella yhtään vihollista, vaan ihmiskunnan viholliset ovat ihmiskunnassa itsessään. Sekä ”ystävät” että ”viholliset” ovat nyt saman taikapiirin sisäpuolella. Tämä herättääkin kysymyksen, missä ovat todellisuudessa ne paholaiset, joita suitsutuksin eli sodan ylistyksin ja manauksin eli uhkauksin ja pelotteluin herätetään henkiin. Ne ovat ihmisissä itsessään, ihmisten sieluissa. Siellä ne ovat aina olleet, mutta ihmiset eivät uskalla katsoa omaan sieluunsa. On helpompaa etsiä syntipukkia itsensä ulkopuolelta ja toisesta kansasta kuin tutkia itseään ja tunnustaa omat vikansa. Ne kuvitelmat, että kaikki paha on taikapiirin eli kansayhtymien ulkopuolella on sulaa harhaa, sillä paha samoin kuin hyväkin piilee jokaisessa ihmisessä. Näin ollen eristeiset suitsutukset ja manaukset, sodan ylistykset ja toisia varten tarkoitettut uhkaukset nostattavatkin esiin sen väkivallan hengen, jota taikapiirien sisäpuolella olevat kantavat sieluissaan. Tämä seikka on tullut erittäin selväksi nyt, jolloin maailman kaikki kansat ovat saman piirin sisäpuolella. Siksi kaikki ristiriidat kansojen välillä koskettavat nyt koko maailmaa. Missä maailmankolkassa sota kyteneekin, se järkyttää kaik-

kia kansoja syystä, että sota saattaa levitä maailmanpaloksi ja silloin ei kukaan ole turvassa. Tämän todettuamme olemme velvolliset kysymään: Missä on ihmiskunnan pelastus?

— — —

Maailman kansat ovat polkeneet ihmisyyden jalkoihinsa ja tehneet henkisen vararikon. Ne elävät henkinessä pimeydessä ja pimeyden voi poistaa ainoastaan valo. Edellä kuvailemamme maagilliset toimituksetkin suoritetaan aina yöllä, vuorokauden pimeimpänä aikana siitä syystä, etteivät esiinmanatut kummitukset siedä päivänvaloa. Auringonvalo hajoittaa materialisation. Sama seikka pätee myös, kun on kysymyksessä henkinen pimeys. Sen poistaa vain henkinen valo, uskonnon alkuperäinen, vääristelemätön sanoma. Siksi Jeesus Kristus sanoi oppilailleen: Te olette maailman valo. Kristuksen sanoma olisi pelastanut maailman ja poistanut sen henkisen pimeyden, elleivät ihmiset olisi ryhtyneet muokkaamaan sitä sanomaa itsekäisiin tarkoituksiinsa soveltuvaksi.

Elämme jälleen uuden uskonnon syntyvaiheissa. Viime vuosisadalla H. P. Blavatskyn alkuunpanema teosofinen liike valmisti maaperää uudelle uskonnolle. Hän kaivoi Itämaiden uskonnoista niissä säilyneet, mutta Länsimailla unohtuneet opit ihmiskunnan menneisyydestä, jälleensyntymisen ja syysuhteen laeista, ihmisen jumalallisesta alkuperästä, Mestarien Veljekkunnasta ja kaiken olevaisen kehityksestä. H. P. Blavatskyn sanoma puhdisti materialismin ja kirkollisen taikauskon tunkkaantuneita komeroita ja valaisi ihmisten ymmärrystä käsittämään myös kuolemanjälkeisiä

tiloja. Näin raivatulle maaperälle julisti suomalainen Pekka Ervast sanoman Kristuksesta, ihmisen taivaallisesta perikuvasta, joka on aikojen aamusta lähtien valvonut ihmiskunnan henkistä kasvua kohti ihmisyyttä. Hän toi opetuksissaan esille sen syvän totuuden, että kaikki uskonnot ovat kotoisin samasta alkulähteestä, Valkoisesta Veljeskunnasta, täydellisten ihmisten muodostamasta Keskuslooshiesta. Hän kaivoi kaikista tunnetuista uskonnoista esiin sen hengen, joka oli kunkin uskonnon ensimmäisellä julistajalla. Jeesus Kristuksen opettaman elämänymmärryksen hän toi uudelleen esiin ja selitti perinpohjaisesti Kristuksen ainutlaatuisen saavutuksen Jeesuksessa. Hän kuvasi aikamme suuria tapahtumia, suuren Jumalan Pojan esiintymistä nykyajassa ja sitä kosmillis-henkistä voimavuodatusta, jonka seurausta on koko teosofinen sanoma ja aikamme uusi uskonto ja sen tukipylväs: uusi suhde pahaan, pahanvastustamattomuus. Hänen uudistamansa Vuorisaarnan elämänymmärrys on se valo, joka yksin kykenee valaisemaan maailman pimeyttä. Uuden uskonnon tunnuslauseena on: Ei taistellen, vaan voittaen. Taistelu ei poista maailman henkistä pimeyttä, sen poistaa vain valo. Valo poistaa pimeyden ihmissieluista ja kun se poistuu ihmisistä, niin se poistuu maailmasta.

Ajatelkaamme! Kun pimeään huoneeseen tuodaan palava kynttilä, pimeys poistuu ja koko huone tulee valoisaksi. Pimeyden poistamiseksi ei tarvita taistelua, ei väkivaltaa, ei ihmishenkien menetystä, vaan ainoastaan valoa. Ihmissielun pimeyden poistaa totuuteen perustuva elämänymmärrys, mutta jokaisen ihmi-

sen pitää se itse ottaa vastaan. Toinen ihminen ei kykene toisen ihmisen sielusta pimeyttä poistamaan muulla tavoin kuin tuomalla valon hänen lähelleen, jotta hänellä olisi tilaisuus ottaa se vastaan. Kristofin elämänymmärrys, maailmankatsomus, on se valo, joka nyt tarjotaan ihmiskunnalle.

Vuorisaarnan neljäs käsky, joka Pekka Ervastian selventämänä kuuluu: *Älä ole paha vastaan*, on salaperäinen neuvo. Sama opetus kuuluu Matteuksen mukaan: *Älkää tehkö vastarintaa sille, joka on paha; vaan jos joku lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin; ja jos joku tahtoo käydä oikeutta kanssasi ja ottaa ihokkaasi, anna hänelle viittasikin, jne.* Näin esitettynä tämä käsky koskee suhdetta toiseen ihmiseen, joka yrittää tehdä tai tekee paha. Siis, jos toinen ihminen lähestyy pahassa tarkoituksessa, niin häntä ei tule vastustaa. Tällä määritelmällä on ajatusero Pekka Ervastian sanontaan: *Älä ole paha vastaan.* On kysymys *olemisestä*, siis sisäisestä perusasennosta, eikä vain oikeasta suhtautumisesta pahaan ihmiseen. *Oleminen* on okkultinen teko. Se ei merkitse vain hetkellistä suhtautumista pahaan ihmiseen, vaan jatkuvaa sieluntilaa, sellaista asennoitumista kaikkeen pahaan nähden, että kaikki ilmennyt, olkoon se mielestämme paha tai hyvää, on lähtöisin Jumalasta. Jumalaan sisältyy koko ilmennyt elämä ja siksi pahan vastustaminen on Jumalan vastustamista, taistelua. Taistelu hyvän puolesta tai taistelu paha vastaan on taistelua jumalallista elämänjärjestyksestä vastaan, ja siksi taistelu ei lopeta paha, vaan lisää sitä. *Taistelu on uuden pahan tekemistä.*

Oikea ratkaisu pahaan nähden on etsiä ja löytää sellainen sielun perusasento että joka hetki ON, sillä o l e m i n e n on voittamista ilman taistelua.

Kristosofinen elämänymmärrys on se valo, joka poistaa maailman pimeyden. Pimeys tuntuu nyt mahdavana ja maailmanlaajuisena, kun taas uuden uskonnon valo näyttää vielä perin heikolta. Mutta siihen valoon sisältyy myöskin voima, uusi luonnonvoima, joka henkisten työryhmien kautta vuodattautuu ihmiskunnan avuksi. Planeettamme ja sen ihmiskunta on nyt tullut suurimpaan murroskauteensa, jota nimitetään tuomiokaudeksi ja ylöspäin johtava kehityskaari on alkanut. Se on elämän järjestys ja tahto, joten ihmiskunnalla ei ole muuta pelastuksen tietä kuin ottaa vastaan nyt tarjottu apu ja lähteä ihmisyyden tielle.

Seuraavassa tarkastelemme nykyisen murrosajan sisäisiä ilmiöitä.

JOULUSTA HELLUNTAIHIN

Kulmakiven muuraaminen on yleinen tapa, kun rakennetaan julkisia rakennuksia. Kun rakennus on valmis, se vihitään tarkoitukseensa. Tämä ikivanha tapa on uskonnollista perua; sillä tarkoitettiin alunperin ihmistemppelin rakentamista. Jeesus Kristuskin nimitti ihmisen ruumista Pyhän Hengen temppeliksi, koska Jumalan henki asuu ihmisessä.

Ihmiset kasvavat elämäkoulussa vähitellen. He heräävät yksitellen siten, että elämä muuttuu heille suureksi kysymysmerkiksi. He tiedustelevat Jumalan olemassaoloa, elämänsä tarkoitusta, kuolemanjälkeistä elämää, näkymätöntä maailmaa... Polttavassa tiedonjanossaan he etsivät kysymyksiinsä vastausta, kunnes he lopulta löytävät opettajan, joka osaa antaa heille tyydyttävän vastauksen. Löydettyään opettajan etsijä laskee oman temppelinsä kulmakiven ja opettajaansa seuratessaan hän rakentaa temppeliään. Aikanaan hänen temppelinsä valmistuu sellaiseksi, kuin hänen opettajansa on osannut ihmistemppelin suunnitella ja silloin suoritetaan vihkimys, ihmistemppeli

vihitään tarkoitukseensa. Tempppelin rakentajasta on tullut opettaja, joka vuorostaan opettaa toisia tiedonjanoisia.

Teosofia ja kristosofia kertoo, että maapallolle tuli aikoinaan lähetystö Venuksesta ja perusti tänne Salaisen Veljeskunnan, joka antoi ensimmäisen viisauuskonnon. Siinä oli tarkoin määritelty ihmistemppelin rakentaminen eli vihkimyksen tie. Salainen Veljeskunta lähetti tarvittaessa lähettiläänsä ihmisten keskuuteen, profeetan, ansioituneen ja valistuneen ihmisen. Hän syntyi lapseksi kuten muutkin ihmiset, vaikka myöhempi historia usein liittää profeetan syntymään yliluonnollisia piirteitä. Lapsi kasvoi miehuusikänsä ja elämä koulutti häntä kokemusten avulla kuten muitakin ihmisiä. Mutta hänen erikoinen synnynnäinen tiedonjanonsa ajoi häntä etsimään totuutta ja hänen etsiessään totuus löytyi. Profeetta tuli siis kulkeneeksi henkisen itsekasvatuksen tien ja vaikka hän opetustyössään esittikin alkuperäistä viisauuskontoa, niin samalla hän tuli painottaneeksi omaa henkilökohtaista näkökantaansa, sitä, mikä perustui hänen omaan kokemukseensa. Koska profeetan elämäntyöstä seurasi uskonto, niin se uskonto oli profeetan elämändraaman värittämä. Tästä syystä uskonnot ovat erilaisia, vaikka niiden perusolemus onkin sama. Jokainen uskonto kehottaa seuraajiaan elämään parempaa elämää ja antaa neuvoja ja ohjeita, miten heidän tulee elää. Kun joku noudatti profeetan opetuksia, hän koki omassa sielussaan pienoiskoossa profeetan elämävaiheet ja ne tulivat oppilaille vihkimyksen tieksi. — Vanha Testamentti kertoo Mooseksesta, joka löydettiin joesta ja

josta tuli Israelin kansan johtaja. Mooses antoi kansalleen moraaliohjeiksi kymmenen käskyä ja yhteiskunnalliset lait. Jos ken ottaa Mooseksen elämänopeakseen niin täysipainoisesti, että hän noudattaa Mooseksen lakia jokaisessa elämänsä kohdassa, niin hän kokee Mooseksen elämändraaman psykologisina kokemuksina. Moosesta seuratessaan hän tuntee tulleensa pelastetuksi siitä virrasta, joka vie muuta ihmiskuntaa ilman profeetan ohjausta. Hän kokee tietämättömän kansan tuskan kuten Mooses Egyptissä, kunnes hän itse kasvaa henkisesti niin, että tuntee tehtäväkseen johdattaa ihmisiä pois Egyptin pimeydestä, — kuvaannollisesti, mutta sisäisesti katsottuna todellisesti.

Pekka Ervast kertoo, että ne henkiset kohokohdat, joita Jeesus koki elämänsä varrella, olivat Jeesukselle itselleen sellaisia henkisiä kokemuksia eli vihkimyksiä, että hänen elämänsä tuli vihkimysdraamaksi. Kun joku seuraa Jeesus Kristuksen moraalisia ohjeita käytännöllisessä elämässään, niin Jeesuksen elämändraama tulee hänenkin elämändraamakseen, ainakin psykologisesti.

Kristityt asettivat Mestarinsa elämän tärkeimmät kohdat jokavuotiseen almanakkaan. Joulua pyhitettiin Jeesuksen syntymäjuhlaan ja pitkäperjantai hänen kuolinpäiväkseen. Pääsiäistä juhlitaan ylösnousemuksen muistojuhlana. Jeesuksen elämändraama sisältyy siis joulusta pitkäperjantaihin. Tällainen asettelu osoittaa, että kirkolla on ollut aavistuksia eräistä Jeesus Kristuksen elämään sisältyvistä totuuksista. Asettelu on luonnollisesti vertauskuvallinen ja sen vertausku-

vallisuutta lisää se, ettei Jeesuksen syntymäaikaa tunneta. Talvipäivän seisauksen aikaan vietettiin ”pakanallisia” auringonjuhlia, joten Jeesuksen syntymäaika oli helposti sovitettavissa samaan ajankohtaan ja näin saatiin ”pakanallisuus” kristilliseksi vähäisimmin häiriöin. Jeesuksen kuolinpäivä lienee paremmin tunnettu. Pääsiäinen oli eräs juutalaisten juhlista ja evankeliumit kertovat, että Jeesus vietti oppilaineen pääsiäisjuhlaa ja silloin hänet ristiinnaulittiin. Jeesuksen elämänkaari sisältyy siis kuvaannollisesti, jokavuotiseen ajanlaskuun sovitettuna, joulusta pääsiäiseen.

Jeesus Kristuksen elämässä on neljä kohokohtaa: Syntymä Betlehemissä, kaste Jordanilla, kirkastus vuorella ja kuolema Golgatalla. Hänen fyysillinen syntymänsä laskee perustuksen hänen elämälleen ja hänen henkinen syntymänsä eli kaste Jordanilla laskee perustuksen hänen opettajatoimelleen. Kirkastuksessa hän sai Isältä tunnustuksen työnsä onnistumisesta ja jouluessaan väkivaltaisen kuoleman uhriksi Golgatalla hän kruunasi opetustensa ytimen, pahanvastustamattomuuden. Historia on punonut näiden tapahtumien ylle verkkonsa ja valohämyiset sädekehänsä, joten niissä on vaikea havaita tositahtumia. Siksi tarkastelemme näitä Jeesuksen elämän kohokohtia kutakin erikseen, jotta ne tulisivat luonnollisiksi ja ymmärrettäviksi.

Juudan kansan eri vaiheitten aikoina esiintyi useammanlaisia saarnamiehiä ja profeettoja. Eräs sellainen oli Johannes Kastaja. Hänen askeettista elämäntapaansa kuvataan mm. siten, että hän pukeutui kame-linkarvoihin ja söi heinäsirkoja ja metsän hunajaa.

Johannes saarnasi Jordanilla ja hänen maineensa levisi niin, että ihmiset tulivat häntä kuuntelemaan. Johannes nuhteli ihmisiä heidän alhaisista elämäntavoistaan ja kun joku lupasi tehdä parannuksen, hän upotti kääntyneen virtaan parannuksen merkiksi. Kääntyneitten puheista huomaamme heidän rikoksiensa olleen perin karkeita, siis tavallisen yhteiskuntamoraalin kannalta katsottuna suorastaan rikollisia.

Jeesuskin tuli Johanneksen luo kastettavaksi, mutta Johannes esteli. Saarnoissaan hän oli aikaisemmin jo ilmaissut, että hän valmistaa jonkun suuremman profeetan tuloa ja kun Jeesus tuli hänen luokseen, niin Johannes tiesi Jeesuksen itseään suuremmaksi. Johannes ja Jeesus olivat siis vanhoja tuttavvia. He kuuluivat essealaiseen veljeskuntaan, joka oli kolmas lahkokunta sadukeusten ja fariseusten rinnalla. Kun ymmärrämme heidän vanhaa tuttavuuttaan, niin Jeesuksen ulkonainen kastetoimitus saa luonnollisen selityksen. Johannes puhui suuren profeetan tulosta ja herätti ihmisissä kaipuuta syvempään opetukseen. Monet uskoivat Johannekseen, luopuivat alhaisesta elämästään ja liittyivät Johanneksen oppilaiksi. Täten hän valmisti oppilasjoukkoa, joka olisi jo vähän hereillä ja valmistunut siirtymään Jeesuksen oppilaiksi sitten, kun Jeesus aloittaisi opetustoimensa. — Kun Johannes kastoi Jeesuksen, tapahtui jotakin, joka oli yllätys Johanneksellekin. Hän ei tietenkään tiennyt sitä, mitä tapahtui Jeesuksen sielussa, mutta hän näki ylifyysillisen ilmiön Pyhän Hengen laskeutuessa Jeesuksen ylle. Tästä ilmiöstä Johannes tiesi, että Jeesus oli Juudan kansan odottama Messias ja että nyt toteutuivat entisten pro-

feettojen ennustukset. Osa Johanneksen oppilaista liit-
tyikin Jeesuksen oppilaiksi. Näin ymmärrettyinä nuo
historialliset tapahtumat saavat luonnollisen selityk-
sen.

Jeesus Kristuksen elämänkaaren neljä kohokohtaa,
syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata ovat tavallisella
ymmärryksellä käsitettäviä, kun niitä tutkii kutakin
erikseen. Mutta ristiinnaulitsemista seurasi vielä kolme
tapahtumaa, nimittäin ylösnousemus, taivaaseenastu-
minen ja Pyhän Hengen vuodatus, joiden tarkoitus jää
hämäräksi. Neljä ensimmäistä kohokohtaa ovat taval-
laan eksoteerisia, kun sitävastoin kolme viimeistä koho-
kohtaa jäävät esoteerisiksi. Jeesuksen koko elämä oli
pyhitetty ihmisten nostamiseksi lähemmäksi ihmi-
syyttä, joten kysymme, miten nuo kohokohdat nostavat
ihmiskuntaa. Olihan jokainen hänen elämänsä vaihe
tarkoitettu ihmisille opiksi.

Jeesuksen syntymä on sikäli luonnollinen asia, kuten
se on jokaiselle ihmiselle, että siitä alkaa ihmisen
elämä. Siinä ei ole mitään hämärää. Mutta entä kaste
Jordanilla? Sitäkin voimme ymmärtää ajatellessam-
me, minkälaista elämäntyötä Jeesus suoritti. Ei hän
ollut kirjanoppinut, joka oli lukenut paljon suuria
teoksia ja opetti kirjaviisautta ihmisille. Ei hänen ope-
tuksensa ollut senluontoista. Hän kertoi aivan toisista
asioista. Hän puhui taivasten valtakunnasta, joka on
näkymättömissä ja jonka valtakunnan kuningas on
Jumala. Sen valtakunnan lakeja hän yritti tuoda esille
ihmisten ymmärrettäväksi. Tästä jo ymmärrämme, että
sen ihmisen, joka yrittää tuoda jumalallisia elämän-
lakeja meidän ihmisten tajuttavaksi, täytyy olla tietoi-

nen siitä, mitä hän puhuu. Hänellä täytyy olla kokemusperäistä, ensikätistä tietoa Jumalasta ja näkymättömistä maailmoista ja siitä taivasten valtakunnasta, josta hän kertoo. Mikä opettaja hän muuten olisi. Tämän ymmärtäessämme ymmärrämme kastetta. Johanneksen kaste oli tavallaan muodollinen seikka, mutta se henkinen syntymä, minkä Jeesus koki Jordanin kasteessa merkitsi sitä, että taivaallinen kuningas, Jumala, tunnusti hänet päteväksi suorittamaan sitä elämäntehtävää, joka hänellä oli edessään, tunnusti hänet päteväksi uuden uskonnon julistajaksi. Kasteen jälkeen Jeesus kykeni tietoisesti ryhtymään siihen elämäntehtävään, joka häntä odotti. Näin me aivan eksooteerisesti saatamme ymmärtää Jeesuksen kastetta. Jeesus oli saanut sellaisen tehtävän, että hänellä täytyi olla kokemusperäistä tietoa Jumalasta, muuten hän ei olisi ollut henkinen opettaja. Ja kun hän ryhtyi suorittamaan elämäntyötään, niin työtä tehdessään hän saavutti joitakin tuloksia. Hän sai itselleen seuraajia, oppilaita. Sivumennen sanoen on hyvä muistaa, että Jeesus kulki paikasta toiseen ja opetti. Hän tapasi Pietarin ja sanoi: seuraa minua. Samoin kerrotaan hänen vain kutsuneen toisetkin oppilaansa. Kaikki tuollainen, mikä evankeliumeissa on noin lyhyesti kerrottu kuvaa sitä, että Jeesus ja hänen oppilaansa olivat tuttavია. Jos meidän luoksemme tulisi joku ja sanoisi: lähde nyt seuraamaan minua, varmaan joutuisimme hämmästyksiin ja ajattelisimme, kukahan tuokin mahtanee olla. Jos Jeesuksen oppilaat noin vain kutsusta olisivat lähteneet seuraamaan Jeesusta, se kuvaisi liian suurta herkkäuskoisuutta. Mutta se että he lähtivät

todistaa, että he kaikki kuuluivat essealaiseen veljeskuntaan. He olivat ennestään tuttuja ja Jeesus arveli, että tuosta ja tuosta ihmisestä ehkä voisi tulla hänen oppilaansa. Kun he aikansa seurasivat Jeesusta, tapahtui kirkastus. Kirkastus oli taivaallisen kuninkaan, Jumalan, antama tunnustus Jeesukselle siitä työstä, mitä hän oli suorittanut. Siitä Jeesus itsekin tiesi, että hänen työnsä oli kantanut hedelmää. Jotkut ihmiset olivat lähteneet häntä seuraamaan, kuunnelleet hänen opetuksiaan ja silloin tuli korkeuksista tunnustus, että Jeesus oli onnistunut tehtävässään. Se oli Jeesukselle eräs vihkimys, henkinen kokemus.

Kun edelleen tarkastelemme Jeesuksen tietä Golgatalle eli hänen kirkastuksen jälkeistä elämäänsä, niin sekin käy ymmärrettäväksi. Maailma ei siedä henkisiä opettajia. Kun Stefanus, ensimmäinen kristitty marttyyri joutui ylipappien eteen kuulusteltavaksi, hän sanoi suoraan: Te olette tappaneet kaikki profeettanne. Ihmiset ovat suhtautuneet henkisiin opettajiin kuin pahantekijöihin, rikollisiin. Heitä on kiusattu ja teloitettu, kuten Vanha Testamenttikin kertoo. Saman kohtalon sai kokea myöskin Jeesus Kristus. Suuret kansanjoukot tosin kulkivat hänen mukanaan ja ylistivät häntä suurena opettajana, mutta sitä ei kauan kestänyt. Papisto alkoi pelätä oman valtansa luhistumista ja sai yllytetyksi kansan nousemaan Jeesusta vastaan. Evankeliumit kertovat, että Jeesuksen täytyi silloin tällöin lymytä. Hän pakeni vainoojiaan milloin kansan joukkoon, milloin souti yli järven. Mutta vähitellen vainoaminen kiihtyi niin, että hänet otettiin kiinni ja julmalla tavalla ristiinnaulittiin silloisen käytännössä

olevan teloitustavan mukaan. Ristiinnaulitseminen oli roomalaista perua. Jeesus kieltäytyi vastustamasta pahaa, hän ei ryhtynyt väkivaltaan, joten Golgatan tapahtuma vihkimyksenä merkitsi Jeesukselle sitä, että hän voitti pahan lopullisesti. Hän kieltäytyi tottelemasta pahan mahtia. Mitä muuta näissä hänen kokemuksissaan tapahtui hänelle sisäisesti, niistä Pekka Ervast tekee perinpohjaista selkoa. — Kaste Jordanilla merkitsi siis ihmiskunnan nostamistyön alkamista. Kirkastus, jossa muutamat oppilaat saivat olla mukana, merkitsi noille oppilaille heidän uskonsa vahvistumista ja todistusta siitä, että he olivat oikean johdon alaisina. Golgatalla tapahtunut voitto väkivallasta on opetus koko ihmiskunnalle ja näyte uuden aikakauden alkamisesta.

Nämä neljä kokemusta, syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata, ovat meidän tajuntapiirimme ulottuvilla, saatamme niitä ymmärtää. Mutta kun yritämme tutkia ristiinnaulitsemisen jälkeen tapahtuneita ilmiöitä, esim. ylösnousemusta, niin joudumme ymmälle. Mikä tarkoitus oli ylösnousemuksella? Mikä tarkoitus oli sillä, että Jeesus heräsi kuolleista? Paavali kyllä yrittää sitä selittää. Hän sanoo, että ellei Jeesus olisi noussut kuolleista, niin eihän meilläkään olisi toivoa kuolleistanousemiseen. Mutta tuo selitys johtaa siihen kirkolliseen käsitykseen, että maahan haudattu ruumis nousee joskus ylös. Kertoohan joku profeetta nähneensä sellaisen näyn, että israelilaisten luut menivät yhteen suurella kolinalla ja sillä tavalla tuli jälleen uusia ihmisiä. Mutta meidän järkemme nousee vastaan, tämä ei voi olla totta. Kun ruumis haudataan maahan, niin

siellä se lahoaa. Ennemmin tai myöhemmin siitä ei ole luun siruakaan jäljellä. Paavali ei uskaltanut eikä osannut julkisesti puhua, mitä hän tiesi, vaikka hän nähtävästi ylönousemuksestakin jotakin tiesi. Siksi ylönousemus jää Uuden Testamentin kuvauksissa meille hämäräksi. Emme ymmärrä, mikä tehtävä oli ylönousemuksella, millä tavalla se auttaisi ihmisiä, miten ihmiskunta pelastuisi pahasta ylönousemisen ansiosta tai minkä opetuksen se antaa. Ylönousemus-tapahtuma jää meille mysterioksi, elleimme turvaudu Pekka Ervastian opetukseen.

Edelleen kerrotaan, että Jeesus astui taivaaseen. Ainakin kaksi evankelistaa, Markus ja Luukas kertovat siitä ja myös Apostolien Teot. Jeesus nousi ylös kuolleista ja sitten astui taivaisiin muutamien oppilaittensa nähden. Mikä tarkoitus sillä oli? Miten se auttaa ihmiskuntaa, että Jeesus nousi ylös taivaisiin ja jotkut oppilaat sen näkivät? Tämäkin tapahtuma jää aivan esoteeriseksi, salaiseksi meille. Ja vielä kerrotaan seitsemännestä tapahtumasta, Pyhän Hengen vuodatuksesta helluntaina. Kerrotaan, että muutamia oppilaita oli koolla jossakin huoneessa ja yhtäkkiä tuli humaus taivaista, tuli tulisia kieliä oppilaitten päälle ja sitten he alkoivat puhua kaikenlaisilla kielillä. Emme oikein tiedä, mitä merkitystä tällaisella kielillä puhumisella voisi olla, miten sellainen valistaisi ihmiskuntaa. Paavalikin kehottaa omia oppilaitaan puhumaan selvästi, niin että toisetkin ymmärtävät: Selittäkää myös, mitä tarkoitatte. Meille jää hämäräksi tuo Pyhän Hengen vuodatus; sekin jää esoteeriseksi, salaiseksi. Nuo neljä kokemusta, syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata, ovat

kuin eksoteerisia, ulkonaisia, julkisia, mutta ylösnou-
semus, taivaaseen astuminen ja Pyhän Hengen vuoda-
tus jäävät meille esoteerisiksi. Emme osaa niitä käsit-
tää näin tavallisella järjellä, jos turvaudumme tutki-
muksissamme vain Uuteen Testamenttiin.

Olemme kuulleet tässä kristosofisessa elämänym-
märryksessä, että jälleen on julistettu uusi uskonto.
Se on julistettu täällä Suomessa. Pekka Ervast koki
saman kokemuksen kuin Jeesus Jordanilla, hänetkin
kastettiin. Lokakuun 13 p. 1896 tapahtui tuo kokemus.
Hän kertoo, miten hänen sisäinen tuskansa nousi
äärimmilleen, ja sitten yhtäkkiä valkeni valo ja hänestä
tuli toinen ihminen. P. E. sanoo, että sama mikä ta-
pahtui Jeesukselle Jordanilla, kun Johannes hänet kas-
toi, sama tapahtui minulle, minä tulin kastetuksi.
Eräässä toisessa yhteydessä hän sanoo: Me elämme
nykyään samantapaisessa ajassa kuin muinoin Pales-
tiinassa. Taas on tuleva suuri Jumalan Poika maa-
ilmaan ja julistava uuden uskonnon. Sitä uskontoa ei
enää julisteta kuten entiset uskonnot, jotakin kansaa
tai rotua varten, vaan koko ihmiskuntaa varten. Se
uskonto on oleva niin syvä, viisas ja kaikki pulmat rat-
kaiseva, että se pätee opiksi ja ojennusnuoraksi kai-
kille ihmisille. Tällaisen kuvan hän antaa uudesta
uskonnosta. Ja me olemme ymmärtäneet J. R. Hannu-
lan opastamana ja Pekka Ervastin oma kirjallisuus
todistaa siitä, että hän, Pekka Ervast on julistanut sel-
laisen sanoman, jota ei toista löydy. Meillä on nyt
täysi syy tehdä rinnastus Pekka Ervastin ja Jeesus
Kristuksen välillä nimenomaan noitten vihkimysten eli
henkisten kokemusten valossa, tarkastella niitä, rinnas-

taa niitä keskenään, jotta ymmärtäisimme asioita ja tilanteita.

Jeesus Kristuksen elämänkaari on meille hieman hämärä, emme tunne esim. hänen tarkkaa syntymäaikaansa. Pekka Ervastian elämänkaaren sen sijaan tunnemme, hänen elämänkaarensa sisältyy aika joulusta helluntaihin. Hän syntyi v. 1875 toisena joulupäivänä, siis Tapaninpäivänä, ja kuoli Helsingissä v. 1934, 22 p. toukokuuta, helluntain jälkeisenä päivänä. Hänen elämänkaarensa, jos se sijoitettaisiin almanakkaan, on siis joulusta helluntaihin. Näin ollen joudumme ajattelemaan, että eiköhän siinä tapahtunut joku voitto. Kukaties ne kolme kokemusta, jotka Jeesuksen elämänkaaressa jäivät salaisiksi, siis ylösnousumus, taivaaseen astuminen ja Pyhän Hengen vuodatus, tulivat Pekka Ervastian elämänkaaressa esoteerisesta tilastaan eksoteeriseksi eli julkisiksi? Jos niin kävi, saavutettiin ratkaiseva voitto. Tähän uskoon antaa aihetta mm. se, että Pekka Ervast huomautti viimeisissä veljesjuhlissa v. 1934 — ne veljesjuhlat olivat nim. helluntaina — että meidän veljesjuhlamme siirtyivät nyt helluntaihin, olisikin ollut liian uskallettua pitää niitä pääsiäisenä. — Tarkastellessamme Pekka Ervastian elämänvaiheita huomioimme erikoisesti hänen henkisen syntymänsä. P. E:n fyysillinen syntymä ei ollut ehdottomana takeena hänen henkisestä elämäntyöstään, vaikka se laskikin perustuksen hänen elämälleen. Pekka Ervast oli nuoresta pitäen äärettömän etevä. Pidettiin aivan luonnollisena, että hänelle oli professorin tuoli varattuna. Oli siis ainakin teoreettinen mahdollisuus, että Pekka Ervastista olisikin tullut

tavallinen tiedemies. Jos hänestä olisi tullut etevä tiedemies, silloinhan hänen henkinen elämäntyönsä olisi ehkä jäänyt vajavaiseksi. Hänen elämäntyönsä olisi voinut mennä kahtia. Huomioimme siis hänen henkisen syntymänsä, jonka hän koki 13 p. lokakuuta v. 1896 ja jota hän nimittää sekä uudestisyntymäksi että Jordankasteeksi. Hän käyttää molempia nimityksiä. Ymmärrämme, että hänen Jordankastekokemuksessaan oli kaksi kokemusta yhtäaikaan. Hän syntyi jäseneksi taivasten valtakuntaan, siihen kuningaskuntaan, jossa Jumala hallitsee, mutta samalla se kokemus oli kaste, mikä merkitsi sitä, että hänen oli aloitettava opetustyönsä. Jeesuksen elämäntyö alkoi myös Jordankasteen jälkeen. Samoin Paavalin elämäntyö alkoi hänen Damaskuskokemuksensa jälkeen. Pekka Ervast sanoi, että Jordankastekokemuksensa jälkeen hän sai tehtäväkseen panna alkuun teosofisen liikkeen Suomessa. Pekka Ervastin henkinen syntymä oli siis samalla kaste ja siitä alkoi hänen elämäntyönsä.

Voisimme ajatella, että miksei Pekka Ervast heti alkanut esittää sitä uutta, mitä hän oli kokenut ja mistä hän oli tietoinen. Miksi hän jätti Kristuskysymyksen käsittelyn alussa vähemmälle ja alkoi puhua teosofisesta elämänymmärryksestä, jonka julistaja oli Helena Blavatsky? Tämän ymmärrämme siten, että puuhun on noustava tyvestä. Uutta uskontoa ei aloiteta ilman valmistusta. Maaperää oli perattava. Oli tehtävä valmistustyötä. Valmistustyön teki Helena Petrovna Blavatsky teosofisella sanomalla. Hän toi esiin jälleensyntymisen suuren tosiasian ja sen, että elämässä valitsee syyn ja seurauksen järkkymätön laki: Mitä kyl-

vätte, sitä myöskin niitätte. Niin ikään kehityksen laki tuli ymmärrettäväksi myöskin ihmisminän suhteen. H. P. Blavatsky selitti sitä kehitysjärjestelmää, jonka puitteissa tämä maapallo ja sen ihmiskunta on kasvanut. Nämä opilliset kysymykset ovat ensitärkeitä ymmärtääksemme tätä elämänkoulua. Mutta H. P. Blavatskyn teosofinen sanoma ei ollut saapunut tänne Suomeen suomenkielellä, joten Pekka Ervastin oli itse se tuotava. V. 1901 hän julkaisi kirjan "Valoa kohti", josta varsinaisesti alkaa suomenkielinen teosofinen työ.

Pekka Ervastin Jordankastetta seurasi siis hänen henkinen työnsä, kuten elämä opettajilta odottaa. Ymmärrämme ja tiedämmekin, että Pekka Ervast sai oppilaita. Oli muutamia, jotka häntä ymmärsivät. Oli paljonkin, jotka olivat häntä ymmärtävinään, mutta oli joitakin, jotka ymmärsivät häntä syvemmin. Pekka Ervast ei itse paljon kerro oppilaistaan. Joissakin kirjoituksissaan hän kuin sivumennen viittaa tähän asiaan. Eräässä kirjoituksessaan hän mm. mainitsee, että hänen esitelmänsä kuulemaan tuli iäkäs ukko, jota hän ei ollut ennen nähnyt. Kun esitelmä oli päätynyt, tuo vanha mies tuli vedet silmissä kiittelemään häntä ja sanoi, että nyt on tullut se, jota niin kauan on odotettu. Pekka Ervast huomauttaa, että tämän Suomen kansan keskellä on vanhaa tietäjäviisautta. Täällä on paljon tehty henkistä työtä, paljon ponnistettu ihmisyyteen päin. Tuo vanha ukko oli siitä kuvaavana todistuksena. Siitä vanhukselta ei sen enempää kuultu; hänelle riitti yksi kokemus. Kun hän kuuli yhden Pekka Ervastin esitelmän, hän ymmärsi, että se

opettaja, jota Suomen tietäjät olivat kauan odottaneet, oli nyt tullut. Siitä hän oli kiitollinen. Tämäkin tapaus osoittaa, että P. E. saavutti työssään niitä todellisia tuloksia, jotka johtavat kirkastukseen, siihen, että taivaallinen kuningas, Jumala antaa tunnustuksen työstä. — Pekka Ervast opettaa, että kirkastuskokemus voi tulla joko niin, että muutamat oppilaat yhdessä saavat olla mukana opettajan kirkastuskokemuksessa, tai niin, että jotkut ovat eri aikoina siitä todistamassa. Tässä tapauksessa ainakin tuo vanha ukko oli yksi, joka todisti Pekka Ervastille: Sinä olet se Opettaja, jota on odotettu. Sitten tiedämme kokemuksesta, että oli toisiakin, jotka ymmärsivät P. E:n opettaja-aseman. Sellainen suuri työntekijä oli J. R. Hannula, joka uhrasi parhaan osan elämästään kristosofisen elämänymmärryksen puolesta. J. R. Hannula on elävä todistus siitä, että Pekka Ervastilla oli kirkastuskokemus, että hän sai Isältä tunnustuksen työstään.

Teosofinen liike Suomessa menestyi ja teosofien lukumäärä kasvoi. Mutta sitten seurasi Golgata. Se teosofinen liike, jonka Pekka Ervast itse oli aloittanut, ja ne ihmiset, joita hän itse oli kasvattanut, käänsivät hänelle selkänsä. Eivät sentään kaikki. Ei P. E:lle käynyt niinkuin Jeesukselle, että viimeinenkin, Pietari, johon Jeesus enimmin luotti ja jota hän nimitti seurakuntansa peruskallioksi, viime hetkellä kielsi Mes-tarinsa. Ei Pekka Ervastille aivan niin käynyt. Noin 150 henkeä siitä joukosta, jonka hän oli kasvattanut, antoi edelleen hänelle tunnustuksensa. Mutta kun ajattelemme henkistä työntekijää, joka on koko elämänsä pannut alttiiksi ihmisyyden asialle, uhrannut

kaikkensa, jotta saisi ihmiset nostetuksi pimeydestä valoon, ja kun nuo ihmiset kääntävät hänelle selkänsä, syyttävät häntä milloin mistäkin, niin se on todella Golgata. Sitä se oli Pekka Ervastille. Hän kirjoittikin aikakauslehti Tietäjässä, että mauri on tehnyt tehtävänsä ja saa mennä. Kuitenkaan se Golgata ei ollut Pekka Ervastille fyysillinen kuolemantuomio. — Oikeastaan meidän pitäisi puhua kolmesta Pekka Ervastia kohdanneesta Golgatasta, joista yksi tapahtui Teosofisen Seuran, toinen Yhteisvapaamuurari-järjestön ja kolmas P. E:n Amerikan matkan merkeissä. Se veisi kuitenkin pois aiheestamme, joten viittaen J. R. Hannulan opetukseen P. E:stä Isän vihkimyssarjan avaa-jana, etenkin J. R. Hannulan kirjaan "Vuorisäärnan oppilaan näkökulmasta".

Edellä sanotusta ehkä ymmärrämme Pekka Ervastin neljää henkistä kokemusta: henkistä syntymää, kastetta, kirkastusta ja Golgataa. Golgataa seuraa ylönousemus. Sen joukon avulla, joka jäi Pekka Ervastin tueksi, kun teosofinen liike hajosi, tapahtui ylönousemus. Perustettiin uusi järjestö, Ruusu-Risti-järjestö, ja se oli ylönousemus P. E:lle ja hänen työleen. Tällaisen ylönousemuksen me ymmärrämme, sillä Pekka Ervastin henkinen työ jatkui sen jälkeen erikoisen tehokkaasti. Hän julkaisi paljon kirjoja ja piti suunattoman määrän esitelmiä. Hän hahmotteli sellaista koulumuotoa, josta hänen kirjansa "Kadonnut sana" kertoo. Todettava on, että P. E. tavallaan vapautui näissä muutoksissa. Hänelle tuli vapaampi tilaisuus esittää sitä Kristussanomaa, jonka hän oli Jordankastekokemuksessaan kokenut ja totuudeksi

nähty. Vasta Ruusu-Risti-järjestön puitteissa hän sai tuoda itseään esiin, ellei kokonaan, niin ainakin osittain. Ymmärrämme tämän luonnollisen ylösnousemisen kantavuuden. Jos olisi käynyt niin, että Pekka Ervastin elämäntyö olisi loppunut Golgataan, Suomen kansalaissodan edellä tapahtuneeseen teosofisen liikkeen hajaantumiseen, niin ihmiskunta olisi jäänyt suunnattoman paljon vaille sitä viisautta, joka tuon ylösnousemisen jälkeen tuli esille Pekka Ervastin kirjoissa ja hänen esitelmissään. Oli todellinen ylösnousemus se, ettei hänen työnsä loppunut, vaan jatkui uusissa merkeissä. Se oli tämän ihmiskunnan kannalta ylösnousemus ja sitä se oli myöskin hänelle itselleen. Ylösnousemus tuli Pekka Ervastissa esoteerisesta tilastaan eksoteeriseksi, julkiseksi.

Ylösnousemusta seuraa taivaaseen astuminen. Sekin käy nyt ymmärrettäväksi, tulee eksoteeriseksi, kun tutkimme sitä tietoutta, jonka P. E. on meille antanut. Mainitsimme jo siitä Valkoisesta Veljeskunnasta, joka aikojen aamulla tuli Venuksesta tänne maapallolle ja perusti sen henkisen akatemian, joka otti johtaakseen ihmiskunnan kehitystä. Mutta tuli aika, jolloin Valkoisen Veljeskunnan apu ei enää riittänyt. Tämä ihmiskunta oli jo kasvanut sekä älyllisesti että kyvyllisesti niin, että se oli jo toisessa asemassa kuin aikaisemmin. Maapallon Valkoisen Veljeskunnan apu ei enää riittänyt, tarvittiin tehokkaampaa apua. Apua tuli, mutta ei enää tämän aurinkokunnan toisista planeetoista, vaan apu tuli itse auringosta. Koko aurinkokunta on suuri elämänkoulu ja sen johdossa on Auringon Kuningaallinen Neuvosto, joka pitää siunaavan kätensä

kaikkien planeettojen yllä. Siitä Kuninkaallisesta Neuvostosta tuli apua maapallolle. Se apu tuli ensin Jeesus Kristusken kautta. Pekka Ervast sanoo Jeesus Kristusken, että hän on Logoksen Poika-ryhmän johtaja. Tämä merkitsee sitä, että maapallon Valkoinen Veljeskunta sai korkeamman asteen siitä avusta, joka tuli auringosta. Edelleen saamme tietää, että maapallon Valkoinen Veljeskunta sai toisenkin ja vieläkin korkeamman asteen Pekka Ervastin kautta, hänessä kun inkarnoitui Logoksen Isä-ryhmän johtaja. Mitä tämä merkitsee käytännössä? Miten me sitä ymmärtäisimme? Pekka Ervast kertoo, että tänne Suomeen suomalaiselle kummulle on perustettu suuri hengen temppele, jossa kaikki Valkoiset Mestarit ovat kuin kotonaan, ei siis ainoastaan maapallon Valkoisen Veljeskunnan Mestarit, vaan myöskin Mestarit Auringon Kuninkaallisesta Neuvostosta. Pekka Ervast itse laski sen temppelein peruskiven ja avasi sen temppelein, hän itse on siinä temppeleissä keskuksena. Se temppele, joka suomalaisella kummulla avattiin, ei ole maapallon Valkoisen Veljeskunnan sivuloosheja. Sanotaan, että sen alkuperäisen Veljeskunnan, joka tuli Venuksesta, keskuspaikka on eetteritasolla Goobin erämaassa Shamballassa. Sillä Veljeskunnalla on muutamia sivuloosheja eri puolilla maapalloa, joista eräs sivulooshi on Tiibetissä. Tiibetin looshista pantiin alkuun nykyaikainen teosofinen liike. Se oli se looshi, joka lähetti H. P. Blavatskyn maailmaan julistamaan teosofista elämänymmärrystä. Ei suomalaiselle kummulle perustettu temppele ole Shamballan Veljeskunnan sivulooshi, vaan Auringon Kuninkaallisen Neu-

voston keskuspaikka maapallolla. Ja kun kysymme, mikä on taivasten valtakunta, saamme tietää, että taivasten valtakunta on meissä sisäisesti. Se on Kristus meissä. Mutta Pekka Ervast opettaa myös, että teknillisesti katsottuna taivasten valtakunta on Valkoinen Veljeskunta. Ja koska siis Auringon Kuninkaallinen Neuvosto, joka toi korkeammat asteet tähän Veljeskuntaan, avasi temppelin suomalaisella kummulla, niin sehän merkitsee silloin sitä, että taivasten valtakunta on tullut uudella tavalla maan päälle. Se on toistaiseksi vielä eetteritasolla, mutta tällä fyysillisellä tasolla on ihmisiä, jotka työskentelevät sen temppelin alaisina. Se temppeli on uuden uskonnon keskus. Se työskentelee täällä kemiallis-fyysillisessä maailmassa toistaiseksi niinkuin sille on mahdollista, kunnes tänne saadaan mysteriokoulu, joka on — kuten Pekka Ervast opettaa — näkyväisenä yhdyssiteenä ainemaailman ja hengenmaailman välillä. — Pekka Ervastin elämänsä kaareissa tapahtui taivaaseen astuminen sillä todellisella tavalla, että suomalaisella kummulla oleva temppeli on teknillisesti katsottuna taivasten valtakunta. Avatessaan tuon hengen Temppelin, hän astui taivaaseen, käyttääksemme edelleen Uuden Testamentin sanontoja. Näin ollen taivaaseen astuminenkin tuli esoteerisesta tilasta eksoteeriseksi, niin että voimme sitä ymmärtää, ts. sellaiseksi, että siitä on apua tälle ihmiskunnalle. Pekka Ervastin suunnitelmissa oli, että se temppeli kerran muodostuu tänne kemiallis-fyysilliselle tasolle. Siitä tulee se mysteriokoulu, johon tulee oppilaita ympäri maapallon kaikkien kansojen keskuudesta. He käyvät täällä saamassa oppia, viisautta ja

elämäntaitoa. Oikeiksi ihmisiksi kasvaneina he menevät ulos maailmaan viemään sitä uuden uskonnon sanomaa, jota täällä julistetaan. Mysteriotemppeleitä tulee näin hyödyksi koko ihmiskunnalle.

Pyhän Hengen vuodatus jäi myös Jeesuksen jälkeisenä tapahtumana esoteeriseksi. Olisiko sekin tapahtuma tullut nyt julkiseksi? Pekka Ervast opettaa, että teosofisen liikkeen yhteydessä tuli tänne maapallolle uusi kosmillishenkinen luonnonvoima, sillä Keskusaurinko Siriuksesta tuli suuri voimain purkautuma. Se käy käsitettäväksi ymmärtäessämme, että koko kosmos kaikkine planeettajärjestelmineen ja aurinkokuntineen on suuri elämäkoulu. Ei mikään taivaankappale ole erillinen toisista, kuten ehkä saatamme kuvitella, vaan ne ovat sisäisillä tasoilla kaikki yhtä. Se henkinen voimavuodatus, joka tuli Siriuksesta, tuli ensin aurinkoon. Sen otti vastaan Auringon Kuninkaallinen Neuvosto lähettäen voimavuodatuksen maapallolle. Täällä sen otti vastaan maapallon Valkoinen Veljeskunta, joka vuorostaan lähetti lähettiläänsä H. P. Blavatskyn maailmaan. H. P. B. antoi voimavuodatukselle sen sisällön, joka ilmenee teosofisessa sanomassa. Mutta vuodatus ei pysähtynyt siihen. P. E. kertoo, että noin 50:n vuoden aikana se voima painautui kohti tätä fyysillistä tasoa ja saavutti maapallon ilmakehän vuosina 1926—28 muuttuen täällä uudeksi luonnonvoimaksi. Hän nimittää sitä luonnonvoimaa manna-teeksi. Vanha Testamenttihan kertoo, että juutalaiset kokosivat jotakin mannaa, jota he käyttivät ravinnokseen. Uusi luonnonvoima on siis myös henkistä ravintoa, jota ihmiset voivat käyttää. Mutta toisaalta se

on totuuden Pyhä Henki, sillä vaikka totuuden Pyhä Henki on aina vaikuttanut elämässä, varhaisempina aikoina kansallistunnon herättäjänä, niin Uuden Testamentin kuvauksestakin ymmärrämme, että se Pyhä Henki, joka tuli Jeesus Kristuksen kautta, oli toisenluontoista. Se oli Jeesuksen stimuloimaa, hänen persoonoimaansa. Niin sen Johanneskin käsitti, kun hän sanoi, että minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee hän, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella. Samalla tavalla ymmärrämme, että se kosmillishenkkinen luonnonvoima, joka tuli keskusaurinko Siriuksesta, on Pekka Ervastin persoima totuuden Pyhä Henki. Ja Pyhästä Hengestä sanotaan, että se on lohduttaja. Mutta Pekka Ervast huomauttaa, että tämä on väärä sanonta. Parempi sanonta on puolustaja. Tämä antaa meille aiheen ymmärtää: Kun saamme tietää, että se voima purkautuu tähän ihmiskuntaan henkisten työryhmien kautta, niin se voima on samalla puolustaja niille ihmisille, jotka näihin ryhmiin kuuluvat. Puolustajaa tässä maailmassa kaivataan. Me elämme täällä niinkuin lampaat susien keskellä, jos sellaista sanontaa uskallamme käyttää. Maailma on aina nousut kaikkia henkisiä liikkeitä vastaan, puolustajaa tarvitaan. Puolustukseen liittyy toinenkin Pekka Ervastin opetus. Karman eli synn ja seurauksen lain johto on siirtymässä Saatanalta Kristuksen käteen. Se merkitsee sitä, että kun työskentelemme henkisissä työryhmissä, niin tuon kosmillishenkisen luonnonvoiman, totuuden Pyhän Hengen eli puolustajan avulla karma voidaan siirtää Saatanalta Kristukselle. Siinä on Pyhän Hengen puolustus. Ei ole enää välttämätöntä

”silmä silmästä”, kuten Jobin aikana, jolloin Saatana sanoi Jobille: nahka nahasta. Karmalliset velat oli silloin maksettava kärsimyksellä, ei ollut mahdollista velan siirtoon. Karman johdon ollessa Kristuksella voi henkisellä työllä koota pääomaa jolla maksaa. Oikea velanmaksutapa on luonnollisesti se, että korvaa työllä sen velan, jonka on tehnyt. Pyhän Hengen vuodatuksen saatamme näin ymmärtää. Sekin tuli Pekka Ervastian kautta esoteerisesta tilastaan eksoteeriseksi, julkiseksi, ja koko ihmiskunnan avuksi. Nyt tapahtui se, josta apostoli Pietari puhui silloin, kun Pyhä Henki tuli Jeesuksen oppilaihin: ”Viimeisinä päivinä, sanoo Herra, minä vuodatan henkeni kaiken lihan yli”. Pyhä Henki vuodattautui nyt aikojen lopulla eli ”viimeisinä päivinä” Pekka Ervastian personoimana kaiken lihan yli, sillä ilmakehässä vaikuttavana luonnonvoimana on se nyt kaikkien käytettävissä. Koko luonto on uudessa virityksessä. Pekka Ervastian suuri henkinen voitto on siinä, että ylösnousemus, taivaaseen astuminen ja Pyhän Hengen vuodatus tulivat täysin todellisiksi. Se voitto avasi uuden aikakauden. Nyt käy viimeinen tuomio vanhan aikakauden yli, sen näkee jo jokainen, mutta samalla eletään uuden aikakauden synnytystuskia. Ihmiskunnan henkistä tietä, vihkimysten tietä, ajatellen voidaan sanoa, että jälleen repesi Temppelein esirippu alhaalta ylös asti paljastaen Temppelein pyhimmän.

JOOGAN KAHDET KASVOT

Edellisessä luvussa rinnastimme toisiinsa Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastian elämää. Totesimme, että P. E:n elämänkaarella tuli saavutetuksi ratkaiseva voitto, joka vaikuttaa koko ihmiskunnan henkiin kasvuun. Voitto oli siinä, että Pekka Ervastian henkinen työ jatkui, joten hänellä oli tilaisuus antaa uusia opetuksiaan, avata Logos-Temppleri suomalaisella kummulla ja vastaanottaa uusi kosmollis-henkinen voimavuodatus kemiallis-fyysilliselle tasolle asti. Ylösnousemus, taivaaseenastuminen ja Pyhän Hengen vuodatus tulivat näin esoteerisesta tilastaan eksoteeriseksi, julkiseksi. Voisimme sanoa, kuten Golgatakertomuksessakin sanotaan, että temppelin esirippu repesi alhaalta ylös asti paljastaen kansalle vihkimyssalaisuuksia.

Mooseksen suunnittelemassa telttatemppelissä oli kaksi osastoa, pyhä ja kaikkein pyhin, joita erotti toisistaan kankainen esirippu. Kaikkein pyhimmässä säilytettiin liiton arkkia, jossa olivat Herran antamat lain taulut, kymmenen käskyä. Kansa, joka tuli temppelin pyhään tiesi, mitä oli esiripun takana, sillä tunsihan kansa Mooseksen käskyt. Näin ollen esirippu oli vain

vertauskuva, joka muistutti kansaa: Te kyllä tunnette Mooseksen käskyjen moraalien, mutta ette kykene sitä noudattamaan; siksi nuo käskyt ovat verhon takana; ne ovat teille, kansalle esoteerisia, salaisia, kunnes kasvatte henkisesti ja osaatte niitä noudattaa. — Kun Golgatakertomuksessa sanotaan temppelein esiripun revenneen alhaalta ylös asti, niin sillä kuvauksella tahdotaan sanoa: Nyt on annettu uusi ja syvempi moraalinen, johon ei pääse sisälle ennen kuin Mooseksen moraalinen täytetään; nyt teiltä, kansalta, kysytään, tahdotteko tehdä totta siitä mitä Mooses opetti, tahdotteko luopua mm. tappamisesta, sillä se on edellytyksenä noudatettaessa Kristuksen opettamaa suuttumattomuutta ja pahavastustamattomuutta; esiripun takana ollut Mooseksen moraalinen on nyt tullut kaiken kansan noudatettavaksi. — Kun Pekka Ervast paljasti yhä uusia salaisuuksia, Kristusmysterioita, kuvaten Jeesuksen työtä ja saavutuksia sekä kertoen kosmollis-mystillisen Kristuksen laskeutumisesta ja sen vaikutuksesta ihmisyyden kasvuun, niin siinä opetuksessa tulivat Jeesus Kristuksen saavutukset eksoteerisiksi eli julkisiksi. Saatamme siis sanoa, että jälleen on temppelein esirippu revennyt alhaalta ylös asti paljastaen kaiken kansan tietoisuuteen Jeesus Kristuksen moraaliset opetukset. Näihin asti Kristuksen moraalinen on ollut kristikunnalle salaisuus siitä huolimatta, että Uusi Testamentti on jokaisen kristityn kädessä. Kristuksen moraalinen on ollut salaisuus siksi, että sitä ei ole noudatettu. Mutta nyt on jälleen ilmoitettu uusi uskonto ja siihen pääsee sisälle vain se, joka toteuttaa Jeesus Kristuksen moraalisia opetuksia. Vaikka siis ylösnousemus, tai-

vaaseenastuminen ja Pyhän Hengen vuodatus tulivatkin Pekka Ervastian opetuksissa julkisiksi, joten kuka tahansa voi niitä ymmärtää, niin niiden käytännöllinen kokeminen edellyttää Vuorisaarnan noudattamista, jonka salaisuudet Pekka Ervast paljasti. Tie on nyt avattu, joten ihmisen tie ihmisyyteen merkitsee — kuvaannollisesti — kulkua joulusta helluntaihin.

Ennen joulua eli Kristussyntymää ihmissielussa, on kuljettava puhdistuksen tie. Ihmissielu on täynnä kiintymyksiä, tottumuksia, himollisuutta, niistä on opetettava luopumaan. Puhdistuksen tie johtaa taivasten valtakunnan portille. Mm. kaikki vanhan liiton uskonnot ovat nyt puhdistuksen tienä, jos pyrkijä tekee totta niiden moraalisisista opetuksista. Ajatelkaamme Saulusta. Hän oli aito juutalainen fariseus, ankara Mooseksen lain noudattaja, kuten hän itse kertoo. Saulus näki Mooseksen laissa korkeimman siveysopin ja kun hän kuuli Jeesuksesta, niin hän ymmärsi Jeesuksen opukset juutalaisuutta halventaviksi. Siksi hän vainosi Jeesuksen oppilaita. Sauluksen usko Mooseksen opetukseen oli niin tosi ja vakava, että se merkitsi hänelle puhdistuksen tietä ja johti lopulta Kristussyntymään. Hänelle tapahtui Damaskon tiellä laadullisesti sama kokemus, joka tapahtui Jeesukselle Jordanilla. Jeesuksen henkinen kokemus oli vain suunnattoman paljon syvempi. Jeesus toi kosmoksesta planeetallemme voimavuodatuksen ja sitä henkistä voimaa Paavali jakoi toisille. Damaskuskokemus teki Sauluksesta Paavalin ja myöskin kristityn, sillä Damaskuskokemus oli Paavalille joulu. — Valmistava eli puhdistuksen tie merkitsee siis keskitettyä ponnistusta Jumalan eli totuuden

löytämiseksi. Se on elämää jatkuvassa mietiskelytilassa, siinä virityksessä, että elämän syvin totuus paljastaisi itsensä.

Näissä merkeissä voimme tutkia itämaista joogajärjestelmää. Jooga ei ole uskonto sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan se on teknillinen treenausjärjestelmä. Jooga merkitsee yhtymistä, se on sukua sanalle *i e s*, jota Jeesus käyttää sanoessaan: Minun ikeeni on suloinen. Jooga merkitsee siis yhtymistä Jumalaan, eli joogan avulla saavutetaan tuo yhteys. Se on vanhaan liittoon kuuluva järjestelmä ja sitä on paljon harjoitettu itämailla ja ehkä harjoitetaan edelleenkin. On kyseenalaista, soveltuuko jooga sellaisenaan länsimaiseen käyttöön, sillä täällä tuskin on vaadittavia edellytyksiä. Sen harjoittaminen edellyttää varmaa ohjaajaa ja paljon aikaa sekä rauhallista mietiskelytilaisuutta, joita täällä Lännessä puuttuu. Mutta tarkoituksenamme onkin tarkastella joogaa vertauskuvana jostakin suuremmasta todellisuudesta.

Joogiksi pyrkijän on täytettävä eräitä ehtoja. Jooga on tiedettä, jossa tutkimuksen kohteena on alussa joogi itse. Se ei ole tiedettä sanan nykyaikaisessa merkityksessä, jossa tutkija ja tutkittava ovat toisistaan erillään, kuten esim. kemisti ja koeputki, kemistin katsellessa ulkoapäin, mitä koeputkessa tapahtuu. Joogi tutkii itseään, ruumistaan ja sieluaan sisästä päin, hän on sekä tutkija että tutkittava ja siksi hänen on tehtävä itsestään myös se ”koje”, jolla tutkimukset suoritetaan. ”Kojeen” teko ei voi tapahtua mielivaltaisesti, sillä ihminen on Elämän rakentama organismi ja hänessä vallitsevat ja vaikuttavat elämän lait. Joogin on nou-

datettava niitä lakeja ja tunnustettava niiden pyhyys. Ellei hän elämän lakeja hyväksy, turhaa on hänen pyrkimyksensäkin. Joogan avulla pyritään yhtymään Jumalaan eli ihmisen sisäiseen henkeen ja Jumala eli tuo sisäinen henki asettaa yhtymisen ehdot; niitä ei voi joogi asettaa. Perusehtoja on kaksi, jaama ja nijaama. Ne ovat siveellisiä ohjeita, joita on useita ja ne voivat olla muodoltaan erilaisia eri järjestelmissä, mutta niiden noudattaminen asettaa joogin oikeaan suhteeseen sekä ulkomaailmaan että omaan itseensä. Jaama asettaa joogiksi pyrkijän oikeaan suhteeseen ulkomaailmaan ja siihen sisältyvät mm. tappamattomuus, varastamattomuus, lahjojen vastaanottamattomuus, totuudenmukaisuus. Nijaama asettaa joogiksi pyrkijän oikeaan suhteeseen omaan itseensä ja siihen sisältyvät mm. ulkonainen ja sisäinen puhtaus, askeettinen itsensäkieltäminen, tyytyväisyys ja antautuminen. Nämä elämän asettamat ehdot joogin on hyväksyttävä, jos hän tahtoo löytää Jumalan, mutta tuo ”hyväksyminen” ei ole älyperäistä myöntymistä, vaan joogiksi pyrkijän on mietiskeltävä noita ehtoja niin kauan, että niistä tulee osa häntä itseään. Joogiksi pyrkijälle ei riitä, että hän hyväksyy esim. tappamattomuuden periaatteen, vaan tappamattomuuden on tultava hänen luonteekseen siten, ettei hän tapa. Tämäkin seikka jo osoittaa, miten vaikeaa on opetella joogaa länsimailla, jossa pakollinen tappaminen, asevelvollisuus, on lailla vahvistettu.

Jooga-asteita, sellaisina kuin Patandshali ne esittää, on kuusi: asento, hengityksen pidättäminen, huomion kääntäminen sisäänpäin, ajatusten keskittäminen, mie-

tiskely ja haltiotila. Ensimmäinen varsinainen jooga-ohje on siis asennon löytäminen. Aloitteleva joogi etsii itselleen sellaisen istuma-asennon, jossa hän voi liikkumatta istua. Sääntönä on, että selkärangan on oltava pystysuorassa asennossa. Joogi totuttuu siihen ajatukseen, ettei aika saa merkitä mitään. Jumalan etsiminen ja löytäminen on niin vakava asia, että ajan tulee unohtua. Kerrotaan, että Gautama Buddha käytti kaikkia askeettien opettamia menetelmiä totuutta etsiessään, kunnes hän niihin kyllästyneenä istui boodhipuun juurelle päättäen: Tästä en nouse, ennenkuin totuus valkenee. Lopulta Buddha sai valaistuksen.

Joogan toinen aste on hengityksen hallitseminen eli praanaajaama. Hengitys on puoleksi tahdonalainen toiminta. Se toimii tahdosta riippumatta, nukkuva hengittää. Mutta hengitystä voidaan myöskin hallita, jokainen voi vetää keuhkonsa ilmaa täyteen ja puhalttaa ulos. Joogi oppii opettajansa johdolla sekä pidättämään hengitystään että hengittämään sisäänsä elonvoimaa ja jakamaan sitä ruumiinsa eri keskuksiin. Auringon elämänvoima virtaa luonnonmukaisesti pernan eetterisen vastapuolen eli tsakran kautta ruumiiseen, jolloin tsakra muuntaa sen ”eläimelliseksi” praanaksi, joka virtaa hermovoimana ruumiissa ja poistuu säteillen eetteriauran kautta. Mutta joogi oppii särkeämään elonvoimaa myöskin hengityksensä avulla, puhdistamaan sillä ruumistaan ja elvyttämään muut eetterikeskukset toimintaan.

Kolmannessa asteessa joogi kääntää huomionsa sisäänpäin. Edellä esitetystä jo näemme, että joogi on asentoa ja hengitystä harjoitellessaan katsellut itseään

sisäisellä silmällään, joten huomion kääntäminen sisäänpäin on jooga-asteena aivan muuta. Se on ajatus- ja tunnemaailman täydellistä hiljentämistä, sitä, jota kuvataan joogamääritelmässä: Jooga on ajatuskyvyn muutosten lakkauttamista. Tässä asteessa joogi on sokea ja kuuro ulkomaailmalle ja hänen sielussaan on täydellinen rauha.

Neljäs jooga-aste on keskittyminen, jolloin joogi luo sielunsa silmin ajatuskuvan, selväpiirteisen, määrätyn värisen, liikkumattoman. Keskittymistä seuraa meditaatio eli mielen viihtyminen määrättyssä asiassa, jolloin nuo asiat ja ajatuskuvat puhuvat. Viimeisenä asteena on kontemplaatio, samaadhi eli yhtyminen. Näistä asteista saamme parhaimman käsityksen Pekka Ervastin kirjasta ”Suuri seikkailu” ss. 186—190: ”Kuulkaa nyt... Te luotte sisäisen silmänne eteen Suomen kartan, tarkoitan Suomen maan elävänä karttana. Pitäkää se koko ajan silmänne edessä älkääkää hämmästykö, jos siinä jotakin tapahtuu. Voitteko keskittyä puoleksi tunniksi? Totta kai, vastasin ihmetellen ja iloiten tehtäväni helppoutta...”

”... Professorin lausuttua nämä sanat kaikki ojentautuivat suoriksi istuallaan ja sulkiivat silmänsä. Minä tein samoin ja loihditiin maani kartan sieluni näkyviin aloin sitä elähdyttää ja merkitä punaisilla ruusuilla muutamia kaupunkeja ja kyliä, joissa tiesin uskonpuhdistuksen ystäviä asuvan. Sitten kuuntelin ja katselin, kuinka Suomen- ja Pohjanlahden aallot läikkyivät rantoja vastaan auringon paisteessa, kuinka junat kiitivät metsien läpi ja höyrylaivat kulkivat järvilla. Ihmiset liikkuivat kaupunkien kaduilla, tekivät työtä

tehtaissa ja virkataloissa, pelloilla ja teillä, lasten leikkiessä piholla ja nurmilla ja äitien askarrellessa kodeissa. Kaikki oli elävänä edessäni.

”Sitten kuulin äkkiä kaukaista kuorolaulua ja pohjoisesta päin tuli ilman halki kiitäen lukematon joukko enkeli- ja henkiolentoja . . .”

Pekka Ervast esittää edellä olevassa näytteen joogan korkeammista asteista, vaikka hän vaatimattomasti sanoo iloinneensa ”tehtävänsä helppoutta”. ”Suuren seikkailun” kuvaus merkitsee kuitenkin elettyinä tapahtumana aivan muuta kuin Patandshalin määrittelemä yksityisen joogin meditatiio tai haltiotila, sillä ”Suuri seikkailu” kuvaa eetteristä todellisuutta ja siinä tapahtuvaa luomistyötä, Tempelin rakentamista.

Näinkin lyhyen läpileikkauksen avulla saatamme todeta, että jooga näin täydellisenä tuskin soveltuu länsimailla käytettäväksi. Hetkellisenä aamumietiskelynä se on paikallaan, jopa välttämätöntäkin, mutta itämaisessä merkityksessä joogaa on melkein mahdoton täällä toteuttaa. Täällä on alituinen kiire, elämä kulkee kellon mukaan, työ kutsuu tehtäisiin, konttoreihin, pelloille. On tuhannet huolet ja harrastukset, elämä on taistelua toimeentulosta. Tappamattomuus voi johtaa vankilaan, sillä yhteiskuntamme pakottaa sotaan. Jos joku onnistuu välttymään toimeentulo- huolista ja ”istuu joogaa” liian kauan, niin hänet vietään mielisairaalaan. — Jooga vanhassa alkuperäisessä merkityksessään on ollut välttämätön ja tehokas menetelmä aikanaan ja varmaan siitä on apua tänäkin päivänä, mutta maapallon ja ihmiskunnan kosmilliset suhteet ovat ajan mukana muuttuneet. Joogan

avulla löydettiin Kristus ennen näkymättömässä maailmassa, mutta Kristus on nyt lähestynyt ja on löydettävissä tavallisessa päivätajunnassa. Kuitenkin on ymmärrettävissä, että koko vanhan liiton tien jäädessä nyt puhdistuksen tieksi, on myös vanha jooga puhdistuksen tiehen rinnastettava. Niin ikään jooga on osaksi vertauskuvaa tulevaisuuden henkisestä tiestä. Samoin kuin entisajan profeetta kasvatti oppilaitaan kiivaan ja ankaran Herran palvontaan, mutta samalla unelmoi ajasta, jolloin maanpäällä vallitsee rauha, ja lammaset ja leijonat kulkevat rinnan samalla laitumella, samoin vuosituhansia sitten elänyt joogi kasvatti oppilaitaan niillä menetelmillä, joita oli olemassa ja jotka kokemuksen kautta oli todettu päteviksi, mutta samalla hänellä oli aavistus kaukaisesta tulevaisuudesta, jolloin joogakin on paljastava toiset kasvonsa.

Ajatelkaamme nykyajan totuudenetsijää, kristosofia. Hän on ihminen kuten muutkin, mutta hän kaipaava totuutta. Hän ei tyydy tavalliseen yhteiskuntamoraaliin, eikä hän jaksa uskoa virallistuneen kristinuskon tarjoamaan käsitykseen elämästä ja kuolemasta. Hänen etsivän sielunsa ravinnoksi on nytkin tarjolla jaama ja nijaama, mutta ne sisältävät suunnattoman paljon enemmän tietoa, valistusta ja viisautta kuin entisajan joogan vastaavat läksyt. Nykyajan jaama ja nijaama annetaan teosofisessa ja kristosofisessa elämänymmärryksessä. Ero menneen ja nykyajan välillä on vain siinä, ettei nyt kukaan viisas opettaja henkilökohtaisesti tarjoudu toisten opettajaksi, vaan teosofinen ja kristosofinen tietous ja valistus on saatavana kirjoista, jotka ovat jokaisen tutkittavissa. Kuitenkin entinen

sääntö pitää paikkansa nytkin siinä, että ken tahtoo löytää Jumalan, totuuden, hänen tulee miettiä tuota elämänyymmärrystä ja mailmankatsomusta niin perinpohjin kuin hän suinkin kykenee, jotta hän sulattaa sen itseensä. Hän saa mm. tietää, että veljeys on elämän peruslakeja. Jos hän sitä mietittyään toteaa, ettei hän hyväksy veljeyttä, niin turhaa hänen on Jumalaa etsiä. Hän ei opi koskaan veljeyttä toteuttamaan, ellei hän ensin hyväksy veljeyttä käsitteenä. Jos Jumala on hänen mielestään sotapäällikkö, turhaa hänen on etsiä Jumalaa kristosofiasta, sillä se puhuu rakkauden Jumalasta. Ellei hän jaksaa sulattaa teosofisia oppeja elämän lakiperäisyydestä, ellei hän ymmärrä tai suvaitse käsityksiä kehityksestä, karmasta ja jälleensyntymisestä, niin miksi hän kuluttaisi aikaansa teosofisten oppien parissa. Jumalan löytäminen on vakava asia ja siksi nykyajan jaama ja nijaama, siis teosofinen ja kristosofinen elämänyymmärrys on tutkittavissa, jotta etsijä pääsisi selville siitä, mitä hän tahtoo, onko hänen totuudenetsintänsä satunnaista vai todellista. Kristosofisesta elämänyymmärryksestä selviää, ettei Jumalaa etsitä miekka kädessä, joten tappamattomuus sisältyy nykyajan, kuten entisajankin, totuudenetsijän läksyyn. Tappamattomuus on lisäksi syventynyt suuttumattomuudeksi ja ruumiillinen puhtaus sielulliseksi puhtaudeksi. Mutta ken totuutta etsii, hän ei säikähdä tätä uutta elämänyymmärrystä, vaan hän tahtoo siihen syventyä. Hän saa tutustua Vuorisaarnan autuudenjulistuksiin Pekka Ervastin opastamana ja todeta, että autuudenjulistuksissa kuvattu sieluntila vastaa niitä aavistuksia, joita hänkin on hiljaisina hetkinään koke-

nut. Hän saattaa ymmärtää, että se taivasten valtakunta, jota Jeesus kehottaa rukoilemaan maankin päälle, käsittää ne ihmiset, jotka ovat oikeamielisiä, rauhan rakentajia, lempeitä, puhdassydämiä jne., kuten autuudenjulistuksissa määritellään. Aikansa mietittyään näitä hänelle avautuneita uusia näköaloja saattaa hän ne omaksua ja silloin avautuu tie eteenpäin.

Seuraava vaihe vanhassa joogassa on asennon etsiminen ja löytäminen. Tärkeä seikka asennon suhteen on, että selkäranka on pystysuorassa. Asennossaolon aika on unohdettava, jotta joogi saattaa keskittyä miten pitkäksi aikaa tahansa. Kerrotaan joogeista, jotka istuvat asennossa niin kauan, että linnut pesivät heidän pystyynjäykistyneeseen käteensä. Viisaat ja kokeneet kertovat, että joogan harjoittaminen ja jooga-asennon löytäminen on myös nykyajan totuudenetsijälle verraton apu, hänen mietiskellessään olemassaolon ongelmia. Mutta koska sen harjoittaminen yksinpä pätevän opettajan puuttumisenkin takia on länsimailla melkein mahdottomuus silloin, kun joogalle asetetaan samat vaatimukset kuin itämailla asetetaan, niin jooga on ymmärrettävissä myös vertauskuvana, ennusteena. Vanha jooga on ennustus jostakin vieläkin todellisemmasta Jumalan etsinnästä. Tällöin myöskin jooga s e n t o on ennustus. Se ennustaa aikaa, jolloin ihmisten, suurten ihmisjoukkojenkin, eteen nousee kysymys: Miten on a s e n n o i d u t t a v a elämään? Elämä vaatii, että maailman kansojenkin on asennoiduttava elämään elämän oman tahdon mukaisesti. Aikaisemmin tällaista asennoitumista ei vaadittu suurilta jou-

koilta, kansoilta, vain yksityiset ihmiset saattoivat kuulla elämän kutsun. Näemme tällä hetkellä, että maailman tilanne on muuttunut, sota uhkaa niellä koko ihmiskunnan. Nyt on etsittävä oikea asento, asennoitumistapa ja selkärangan on oltava luotinuoran mukainen — kuvaannollisesti sanottuna. Asennoitumisessa ei kelpaa vilppi vaan ”pystysuora” totuudellisuus: Sota pois ilman verukkeita, joko luovumme sodasta ja elämme tai jatkamme entiseen tapaamme ja kuolemme. Kansat osaavat tehdä tämän järkevän valinnan jos vain tahtovat; niille asetettu ehto ei ole ylivoimainen. Ja kansat osaavat, jos valistuneimmat sielut näyttävät tietä.

Jumalan etsijöille on avattu tie kristosofisessa elämänymmärryksessä. Heille on näytetty oikea asennoitumistapa: Vuorisaarna. Pekka Ervastin selventämänä ja kirkastamana he näkevät nyt Vuorisaarnan viisi käskyä: Älä suutu, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, älä vanho, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Nämä käskyt näyttävät uuden asennon, asennoitumisen elämään. Siinä asennossa unohtuu aika, sillä ihminen on kutsuttu aina asennoitumaan Vuorisaarnan neuvojen mukaan. Ei riitä hetkellinen tunteilu eikä haihtuva päätös, vaan koko elämä tulee pyhittää Vuorisaarnan toteuttamiselle. Kaikkiin jokapäiväisessä elämässä eteentuleviin tilanteisiin löytyvät lisäksi neuvot J. R. Hannulan kirjasarjassa ”Kysymyksiä ja vastauksia”.

Seuraava joogan aste on praanajaama eli hengityksen hallitseminen, jolloin joogi saavuttaa vallan hengityksensä yli ja samalla kokoaa ja ohjaa elonvoiman

kulkua ruumiissaan. Entä löytyykö tällekin joogan asteelle vastaavaisuus elämässä, eli tarkemmin sanotuna nykyajan totuudenetsijän henkisellä työkentällä? Pekka Ervast opettaa, että totuudenetsijät ovat kansan hengityselin. Jeesus nimittää oppilaitaan maan suolaksi ja maailman valoksi ja nuo oppilaathan olivat totuudenetsijöitä, Mestarinsa sanoman toteuttajia ja levittäjiä. Niin ikään Sodoman ja Gomorran tapauksessa oikeamieliset olisivat voineet pelastaa kaupungit tuholta. Näiden tietojen yhteenvetona ymmärrämme, että kansan keskuudessa hajallaan elävät, ja vaikkapa toisistaan tietämättömät, totuudenetsijät ovat se kansan hengityselin, joka antaa mahdollisuuden kansan olemassaololle. Tällainen olotila vastaa ihmisruumiin luonnollista, itsetiedotonta hengitystä, joka tapahtuu ilman ihmistahdon myötävaikutusta. Mutta ihmisen hän voi vaikuttaa hengitykseensä myöskin tahdollaan. Sitä edustaa kansan keskuudessa elävä henkinen liike. Sellainen muodostuu, kun voimakas henkinen työntekijä syntyy kansan keskuuteen ja tekee työtään ihmisiä herättääkseen. Tällöin alkaa kansassa itsetietoinen hengitys. Sellainen alkoi Suomessa, kun Pekka Ervast ryhtyi julistamaan teosofista sanomaa. P. E:n elämäntyö sai lopullisen ja keskitetyn sisältönsä J. R. Hannulan esittäessä P. E:n uuden uskonnon keskushenkilöksi.

Ajatelkaamme kansamme keskuudessa vaikuttavaa kristosofista työskentelyä. Siihen pyrkivät mukaan ne ihmiset, jotka ovat löytäneet totuuden teosofisesta ja kristosofisesta elämänymmärryksestä. Heille on siis nykyajan "jaama" ja "nijaama" jotenkin selviöitä. He kaipaavat elämänymmärryksensä syventymistä ja ha-

luavat olla mukana aktiivisessa työssä kristosofian puolesta. He liittyvät kristosofisiin työryhmiin, tutkivat voimiensa mukaan niiden omaksumaa maailmankatsomusta ja siten osallistuvat itsetietoiseen hengitykseen. Mitä useammilla heistä on oikea asento eli Vuorisäärnan käskyjen henki selvänä, sitä voimakkaampaa ja itsetietoisempaa hengitys on, sitä paremmin he — kuten joogit — hallitsevat hengitystä. Koontunut henkinen työryhmä puhdistaa kansan verta, päästäen lävitseen puhdistavan elämänvoiman. Se elämänvoima on sitä todellista aurinkovoimaa, jota vuodattautui Keskusaurinko Siriuksesta aurinkokuntaamme ja maapalloomme ja muuttui täällä uudeksi luonnonvoimaksi. Teosofinen ja kristosofinen liike on sen voimavuodatuksen suoranainen seuraus ja Pekka Ervast opettaa, että se voima purkautuu maailmaan nimenomaan henkisten työryhmien kautta. Kristosofisten työryhmien työskentely on sitä todellista joogahengitystä, joka auttaa koko ihmiskuntaa. Tavallinen joogi hallitsee sitä elämänvoimaa, joka praanaksi muuttuneena ylläpitää hänen ruumiinsa elämää täällä elämän ja kuoleman kentällä, kun sensijaan henkinen työryhmä hallitsee myös nykyaikana vuodattautunutta uutta luonnonvoimaa, joka pelastaa henkisestä kuolemasta ikuisen elämään.

Vanhassa joogassa seuraa joogahengityksen eli praanajaaman jälkeen varsinainen mietiskelyohjelma, johon sisältyy tajunnan kääntäminen sisäänpäin, ajatuksen keskitys ja kuvialuova meditatio ja kontemplatio. Tämä sama järjestys sisältyy myös henkisen ryhmätyön luonteeseen. Kun kristosofinen ryhmä ko-

koontuu ja ryhtyy tutkimustyöhön, niin tarkoitus on, että arkihuolet jäävät sivuun ja jokaisen läsnäolevan ajatusmaailma suuntautuu sisäänpäin, totuutta ja Jumalaa kohti. Tilanteen luonnollinen kulku on kuitenkin se, että tajunnan kääntyminen sisäänpäin on yksilöllinen asia, sillä jokainen läsnäolija kääntää vain oman tajuntansa sisäänpäin. Tästä johtuu, ettei yhteistyö tee laumaolentoja, vaan se yksilöittää jokaista osanottajaa. Jokainen tuntee itsensä itsenäiseksi ihmiseksi ja tahtoo kantaa kortensa yhteisen asian palvelukseen. Onhan kysymyksessä totuuden etsintä ja totuuden löytäminen.

Tajunnan sisäänpäinkääntymistä seuraa keskittyminen, joka tässä tapauksessa merkitsee mm. luettavan tutkimuskirjan opetusten mieleenpainamista, jotta niistä voidaan keskustella. Tämänkin seikan onnistuminen riippuu kunkin yksilön kyvystä, mutta työssä kyvyt kasvavat ja onnistumisen mahdollisuudet paranevat. Ryhmätyössä toteutuu lisäksi se henkiseen elämään sisältyvä laki, että vaikka jokainen tekee työtä omassa sielussaan, niin se työ ei kuitenkaan tapahdu ihmisen itsensä takia, vaan kaikkien ihmisten takia. Se merkitsee, että jokaisesta totuuden löydöstä tulee puhua toisille, jotta jokainen tulisi löydetystä totuudesta osalliseksi. Tällainen puhuminen on mahdollista yhteistyössä. Jokainen ei voi puhua suurelle yleisölle, mutta jokainen voi esittää sanottavansa ryhmätyössä. Näin tehden kasvaa sekä jokainen ryhmässä työskentelevä että ryhmä kokonaisuudessaan yhä pätevämmäksi ymmärtämään Mestareitten opetuksia ja niitä toteuttamaan. Muodostuu itsetietoinen ja vastuuntun-

toinen henkinen työryhmä, josta puhkeavat esitelmäym. työmuodot. Esitelmätyössä alkaakin hahmottua kontemplatiivinen eli kuvialuova ajatuskyky, ajatusten omatahtoinen erittely ja niiden saattaminen järjestykseen.

Kaiken edellä sanotun onnistuminen riippuu — kuten vanhassa joogassakin — oikeasta asennosta, siitä, ovatko henkisen ryhmän jäsenet oikeassa suhteessa Vuorisaarnan henkeen. Kysymyksessä on Jumalan löytäminen, Kristuksen tunteminen. Jumalasta ja Kristuksesta emme tietäisi tai ymmärtäisi mitään, ellei Jeesus ja omalla ajallamme Pekka Ervast olisi heistä opettaneet. Siksi Pekka Ervastin uudelleenjärjestämä Vuorisaarna on henkisen elämän kulmakivi. Siihen nojautumalla pääsemme sisälle uuden liiton henkeen. Uusi tie on siinä, että meidän on kuljettava kohti joulua, kohti Kristussyntymää. Siihen johtaa ainoastaan jatkuva mietiskelytila. Yksilön kannalta katsottuna kaiken henkisen pyrkimyksen tarkoituksena on nyt se, että sielumme perusasento olisi jatkuva rukousmietiskely, ainainen avoinnaolo Kristuksen valolle. Mitä kirkkaampana valon tajuamme, sitä parempia työntekijöitä olemme Mestarin viinimäessä. Elämä on työtä varten. Olemme syntyneet maailmaan sitä varten, että totuutta etsimällä totuuden löytäisimme ja löydöillämme lunastaisimme ihmiskuntaa tietämättömyydestä, itsekkyydestä ja kuolemasta. Siinä työssä tulemme itsekin nuo esteet voittamaan. Sanoohan Paavalikin, että vihollisista viimeisenä voitetaan kuolema. Kuoleman voittaminen on ikuista elämää, elämää Jumalassa, kuolemattoman ruumiin rakentamista.

ELÄMÄN JA KUOLEMAN MYSTERIOT

Aluksi voimme todeta, että me ihmiset asennoidumme elämään erilaisin toivein ja tavoittein. Kuitenkin on erotettavissa ihmisryhmiä, joilla on samansuuntaisia asennoitumistapoja. Suurin osa ihmisistä kuluttaa elämänsä aineellisen toimeentulon hankkimisessa ja huolehtii niistä huvituksista ja mukavuuksista, joita elämä tarjoaa. Toinen ihmisryhmä ottaa elämän vakavammin. He omaksuvat käsityksen Jumalasta, he ovat uskonnollisia ihmisiä. Se ryhmä tunnustaa sen uskonnon, joka virkalliseksi muuttuneena on omaksuttu valtionuskonnoksi, kuten kristinusko kristillisissä yhteiskunnissa. Mutta on vielä kolmaskin ihmisryhmä, heitä nimitetään totuudenetsijöiksi. Heillä on aivan kuin polte sielussaan, heidän pitää aina kysyä ja etsiä, kysyä, mitä tämä elämä on, mikä on elämän tarkoitus. Jumalan olemassaolo on heille vakava asia. Tällaisia ihmisiä elää meidänkin aikanamme ja niitä on aina elänyt. Historia näyttää, että kaikkien ihmisten toiveita on yritetty täyttää. Aineellisista asioista huolehtivalle ihmisjoukolla on yritetty tarjota sitä hyvää, mitä he ovat vailla. Maallistuneet uskonnot ovat tar-

jonneet omaansa niille, jotka kaipaavat hartautta. Ja sille vähälukuiselle joukolle, johon kuuluvia voimme hyvällä syyllä nimittää totuudenetsijöiksi, Jumalan etsijöiksi, on myös tarjottu sitä, mitä he ovat olleet vailla. Heitä varten on ollut ns. mysteeriöt. Mysteeriö merkitsee salaisuutta, josta ei joko osaa tai josta ei saa puhua. Nykyäänkin sanomme, kun on kysymyksessä vaikeasti ratkaistava ongelma: se on mysteeriö. Entisaikoina nimitettiin mysteeriöiksi myös niitä kouluja, joita oli totuudenetsijöitä varten. Niitä oli ympäri maailman ja tunnettuja olivat ainakin Kreikan mysteeriöt. Tiedetään, että niissä opetettiin elämän ja kuoleman salaisuuksia niille harvoille, jotka etsivät vastauksia elämänsä ydinkysymyksiin. Myöhemmin, kun mysteeriöt jo olivat rappeutuneet, opetus tapahtui näytelmien muodossa. Oli suunniteltu vakavahenkisiä näytelmiä, joissa vertauskuvallisesti esitettiin mm. kuolemanjälkeisiä tiloja ja elämää kuoleman jälkeen. Mysteeriokoulut olivat salaisia tai paremmin sanoen suljettuja, sillä tiedettiinhan niiden olemassaolosta, vaikkei tiedettykään, mitä niiden sisällä tapahtui. Tulomme kysyneeksi, miksi ne olivat suljettuja. Olivatko niiden koulujen johtajat ja opettajat kateellisia omasta viisaudestaan ja siksi tahtoivat salata sen yleisöltä? Syy ei ollut se, vaan se opetus, joka niissä annettiin, oli opettajan ja oppilaan keskinäinen asia. Opettaja ja oppilas olivat niin läheisessä sielullisessa suhteessa toisiinsa, että opetus tapahtui yksilöllisesti. Siksi annettu opetus oli pidettävä salassa. Sentähden ne laitokset olivat mysteeriöitä. Vasta myöhemmin, kun mysteeriöt rappeutuivat, ne muodostuivat näytelmiksi. Evan-

keliumeissakin on kuvauksia siitä, että mysterioita oli vielä Jeesuksenkin eläessä. Niistä käytettiin peitenimiä, kuten niistä on aina käytetty: viikunapuu ja viinipuu. Niinpä Jeesus sanoo itsestään: minä olen tosi viinipuu. Mysterioita oli kahta laatua, pienempiä ja suurempia. Pienempiä mysterioita nimitettiin niillä paikkakunnilla, missä Jeesus vaelsi, viikunapuiksi ja suurempia viinipuiksi. Kerrotaan mm., että Jeesus vaelsi oppilaineen Jerusalemiin ja tien ohessa oli viikunapuu, jossa oli kyllä lehtiä, mutta se ei tuottanut yhtään hedelmää. Jeesus kirosi tuon viikunapuun ja se kuivettui. Kun me näin jälkeempäin luemme tuolaisia kertomuksia, ajattelemme, että Jeesus teki taikatempon. Hän kirosi viikunapuun ja se kuivettui, jotta oppilaat näkisivät, kuinka mahtava hän oli. Mutta kun katselemme asioita syvemmälle, ymmärrämme, että kysymyksessä oli mysteriolaitos, pienempiin mysterioihin kuuluva koulu, joka oli rappeutunut, niin että se ei tuottanut hedelmää. Se oli maallistunut. Kun Jeesus sen näki, hän huomautti siitä, ja se koulu menetti merkityksensä. Niin ikään kerrotaan Jeesuksen sanoneen Natanaelille, että sinä olet tosi israeliitta, tunnen sinut, näin, kun sinä olit viikunapuun alla. Jeesus näki Natanaelin pienemmissä mysterioissa ja siitä hän tiesi Natanaelin olevan rehellinen totuudenetsijä.

Entä miksi noin tärkeät koulut ovat hävinneet? Eikö nykyajan ihminen ole pätevän henkisen opetuksen tarpeessa? Pekka Ervast opettaa, että ihmisen fyysillinen ja psyykinen rakenne on muuttunut, joten entiset menetelmät ovat menettäneet merkitystään. Vanhat mysteriot tulivat rappeutuessaan julkisiksi, ne menivät

kahtia ja samaa tietoutta edustavat nyt yliopistot ja kirkot. Muodostui kaksi ryhmäkuntaa, jotka ymmärtävät heikosti toisiaan.

Lähempi tarkastelu osoittaa, että nuo viisaitten ihmisten rakentamat koulut ovat olleet oikeastaan jäljennöksiä, vertauskuvia, siitä suuresta mysteriokoulusta, jonka tämä elämä muodostaa. Kun katselemme elämää avoimin silmin, näemme, että sehän on suuri salaisuus. Emme tiedä, miksi olemme tänne syntyneet, mikä on elämämme päämäärä ja tarkoitus. Elämä on meille mysterio. Sen salaisuuksien perille meidät on kutsuttu tulemaan; niin ovat kaikkien uskontojen opettajat kehottaneet. He ovat neuvoneet tien ja sanoneet: elä noin ja noin, niin sinä tulet totuuden tietämään. Sanoihan Jeesuskin: etsijä löytää ja kolkuttavalle avataan. Saamme tietää Pekka Ervastilta, että elämän mysteriokoulu sisältää kaksi läksyä, kärsimyksen ja onnen läksyt. Voimme sen todeta oikeaksi omasta kokemuksestammekin. Harva ihminen tosin tulee tutkineeksi elämäänsä kyllin tarkoin, jotta sen huomaisi, mutta tilanne selviää, kun toinen viisaampi sanoo: elämänkouluun sisältyy kaksi läksyä, kärsimyksen ja onnen läksyt. Ja kun katselemme itseämme ja toisiamme, niin täytyy myöntää, että jokainen ihminen pyrkii onneen. Onni on kaikkien ihmisten sisäinen tavoite, vaikka jokainen käsittää onnen omalla tavallaan. Joku näkee onnensa paljon omaisuudessa, toinen lemmessä, ylensyömisessä tai -juomisessa. Joku toivoo kunnioitusta maailmalta, kunnia on se nautinto, jota hän ihanoi. Valta hurmaa monia, sillä valta tuo mukanaan kaikkea muuta hyvää. Kaikille on onni

se päämäärä ja kohde, johon he pyrkivät, saakoonpa käsite onni minkälaisia ilmennysmuotoja tahansa. Toisaalta näemme, miten onnen kintereillä seuraa kärsimys. Nautinnon antama onni kaipaa uudistumista ja kasvaa himoksi ja toistuva himon tyydytys synnyttää kärsimyksen aiheuttaen sairauksia ja muunlaista onnettomuutta. Kunnian ja vallan vuoksi ihmisten täytyy elää alituisessa tuskassa ja vaivassa, jotta saisivat niiden aiheuttaman onnen säilymään kadehtijoilta. Tällaisessa koulussa me ihmiset olemme. Siinä ovat rinnakkain kärsimys ja onni. Ne vaikuttavat sekä näkyväisessä elämässä että kuoleman jälkeen. Jos joku osaa välttää kärsimyksiä tässä näkyväisessä elämässä, niin varmasti ne tulevat eteen kuoleman jälkeen. Kuolemanjälkeisessä elämässä ihmiseltä riisutaan pois nautinnon aiheuttaja, himo. Se palaa pois kuolemanjälkeisessä kiirastulessa ja palaminen on tuskallista. Se voi olla helvettiä sille ihmiselle, joka on jonkin voimakkaan himon pauloissa, joka on nautinnon tiellä kasvattanut itsessään sellaisen demoonin, jonka purkaminen ja palaminen synnyttää helvetin. Se helvetti ei ole Jumalan rankaisutapa, vaan elämän kuluttava tuli, joka puhdistaa ihmisen puhtaaksi kuoleman jälkeen. Se on kärsimyksen läksy, mutta sitä seuraa onnen läksy taivasmaailmoissa. Kukaan ihminen ei voi välttää kumpaakaan. Kristityt haaveilevat, että he välttyvät iankaikkisesta helvetin tuskasta ja pääsevät ikuiseen taivaan iloon. Tämä on kuolemanmysterioissa opitun nautinnonjanon ja kärsimysten pelon heijastus. Kun me ihmiset kuolemme, niin jokainen meistä joutuu ensinnä helvettiin, mutta sen jälkeen myöskin tai-

vastilaan. Kukaan ei voi välttää tätä elämän kiertokulkua. Kun kuolemanjälkeinen elämä loppuu, seuraa uusi jälleensyntyminen maan päälle. Saamme taas yrittää suorittaa näitä elämänkoulun läksyjä, kärsimyksen ja onnen läksyjä, täällä maanpäällisessä elämässä niin hyvin kuin osaamme. Tällaista kiertokulkua on elämänkoulu ja sitä on hyvällä syyllä nimitetty kuoleman mysterioksi. Se on kuoleman mystério sen takia, että siinä kuolema seuraa aina nautinnon kintereillä. Siksi nousee kysymys: Tuleeko tästä koskaan loppua? Viisastummeko me ihmiset koskaan niin, että meissä ihmisyys kasvaisi täyteen mittaansa? Otamme esimerkin tavallisesta elämästä. Meillä on unelma, jonka viisaat opettajat ovat antaneet. Jeesus puhuu mm. taivasten valtakunnasta. Isämeidän-rukouksessa hän opettaa rukoilemaan: tulkoon sinun valtakuntasi, Isä, tapahtukoon sinun tahtosi, Isä, täällä maan päällä. Jos taivasten valtakunnasta jotakin ymmärrämme, niin se tietenkin on kaikkein parasta, mitä me saatamme kuvitella, kaikkein ihaninta rauhaa ja onnea. Ei ole kysymys nautinnon huumasta, vaan onnesta, joka tulee Jumalasta. Tämän kuvitelman vastakohtaksi ajatteleme ihmistä, joka nauttii toisen ihmisen tuskasta. Rintamalla ollut sotilas väitti, että suurin nautinto ihmiselle on, kun lähitaistelussa vihollisen kanssa saa pistää piikin toisen rintaan ja nähdä, kuinka veri pulppuaa ja mies kaatuu tuskissaan maahan. Yhteiskunnat ovat kautta aikojen järjestäneet tilaisuuksia tällaiseen nautintoon, kuten ristiinnaulittujen tuskanäytelmät ja inkvisition kidutusmenetelmät. Kun asetamme rinnan nämä ihmisten teot, ja kuvitelmat tai-

vasten valtakunnasta, niin ne näyttävät olevan niin kaukana toisistaan kuin on itä ja länsi. Tulee ajatelleeksi, riittääkö tämän maapallon ikä, jotta ihmiset kasvaisivat sellaisiksi, että menestyvät taivasten valtakunnassa, jos sellainen maan päällä toteutuisi. Entä miksi Jumalan Poika olisi kehottanut rukoilemaan taivasten valtakuntaa maan päälle, ellei olisi sen toteutumiseen mahdollisuuksia?

Pekka Ervastilta saamme lisää selvyyttä tähänkin kysymykseen. Saamme tietää, etteivät elämässä ole ainoastaan kuoleman mysteriot. Elämän kiertokulku maallisen elämän ja kuolemanjälkeisen elämän kehässä ei ole ainoa koulu, vaan auttajaksi ovat tulleet myös elämän mysteriot. Niissä on pelastus.

Tässä virallistuneessa kristinuskossa opetetaan, että Golgatan veri puhdistaa ihmisen, että Golgatan veressä on pelastus. Se pelastaa meidät ikuisesta helvetin piinasta taivaan iloon. Uskomalla Golgatan vereen me pelastumme. Kun ajattelemme tuota julmaa, ihmiskidutukseen, väärillä todistajilla pönkitettyyn tuomioon ja edesvastuuttoman kansan mellastukseen nojautuvaa veripelastusoppia, täytyy sanoa, että siihen on kätkeytyä totuuden jyvää. Ei sekään oppi ole tullut aivan tyhjästä, vaan siinä on henkinen totuus takana, joskin se on ihmiskäsissä vääristynyt. On vain ymmärrettävä, mistä on alunperin ollut kysymys.

Kysymme, mitkä tapahtumat Jeesuksen teloituksen yhteydessä olivat erikoisia, ainutlaatuisia, sellaisia, joita emme tapaa aikaisemmassa historiassa. Oliko erikoista se, että Jeesus Kristus, joka ei koskaan tehnyt kenellekään pahaa, raahattiin pappien ja tuomareitten

eteen tutkittavaksi ja tuomittavaksi? Ei se ollut erikoista. Syyttömiä oli ennenkin piinattu ja vääriä todistajia oli ollut ja on kukaties tänäkin päivänä. Aina on löytynyt myös toisten pettäjiä, joten Juudas ei ollut ainoa. Juudakselle on päinvastoin luettava puolustukseksi se, ettei hän ilkeydessään Mestariaan pettänyt. Hän menetteli niinkuin hänen järkensä sanoi, että hänen piti menetellä. Hän rakasti Mestariaan äärettömästi. Hän omaksui myös juutalaisten Messiasuskon. Hän ymmärsi, kuten juutalaiset papit opettivat, että tulee Messias, joka vapauttaa Juudan kansan Rooman orjuudesta. Juudas uskoi, että Jeesus oli odotettu Messias. Mutta koska Jeesus ei näyttänyt valtaansa, niin Juudas lavasti sellaisen tilanteen, että Jeesuksen olisi pakko näyttää, kuka hän oli. Juudas oli vallanhimon uhri, ja siksi hän petti Mestarinsa, joten Juudaksenkaan tapaus ei ollut erikoinen. Ei myöskään ristiinnaulitseminen ollut erikoistapahtuma, sillä Juuda oli Rooman alamainen ja siellä vallitsivat roomalaiset lait. Ristiinnaulitseminen oli yleinen teloitustapa. Kun kansa osasi huutaa: ristiinnaulitse, niin sekin jo todistaa, että ihmisiä ristiinnaulittiin Golgatalla. Ei siis Jeesuksen ristiinnaulitseminen ollut yleisestä teloitustavasta poikkeava.

Entä mikä Golgatalla oli erikoista? Se, miten Jeesus suhtautui teloittajiinsa. Hän ei vastustanut pahaa. Se oli se uusi asenne, jollaista ei ollut ennen näytetty. Ihmiset eivät ennen ymmärtäneet, että pahaan tulee suhtautua passiivisesti. Tämä oppi tulee esiin Vuorisäärnan neljännessä käskyssä ja Jeesus toteutti sen itse Golgatalla. Ennen oli uskottu, että

paha on pahalla nujerrettava, mutta Jeesus näytti, että samoin kuin hyvä kasvaa hyvää tekemällä, samoin paha lisääntyy pahaan tekemällä, ja ristiinnaulitsemisen oli pahantekoa. Jeesuksen uusi suhtautuminen pahaan avasi elämän mysteerit Golgatalla. Siellä annettiin ihmiskunnalle uusi esimerkki, millä tavalla meidän siitä lähtien tulisi suhtautua väkivaltaan. Jeesuksen esimerkki ei tosin ole tehonnut kristityihin, sillä kristillisissä yhteiskunnissamme olemme aina ymmärtäneet, että pahaan täytyy tuhota pahalla. Minne pahan kanssa joutuisimme, ellei sitä tuhottaisi? Väkivalta väkivaltaa vastaan, ”Silmä silmästä ja sinimarja sinimarjasta”. Mutta sen elämistävän seuraukset näemme silmiemme edessä. Ihmiskunta seisoo kuoleman kynnyksellä väkivallan edessä ja odottaa, mitä tästä elämästä tulee. Muutamat harvat ihmiset tosin ovat ymmärtäneet Jeesuksen sanoman ytimen. Löysihän Leo Tolstoi Jeesuksen käskyt. Mutta kristikunta kokonaisuudessaan ei ole sitä käsittänyt. Vaikka siis elämän mysteeri avattiin Golgatalla julkisesti, niin se on kuitenkin jäänyt kristikunnalle salaiseksi, esoteeriseksi, joten on todettava, että vasta tällä vuosisadalla on hie-man alettu ymmärtää, millä tavoin meidän pitäisi suhtautua pahaan, väkivaltaan. On jo vähän aavistettu suuremmissakin joukoissa, että täytyy muuttaa käsitys pahasta. Se on yleismaailmallinen ilmiö nyt. Maailman suurvallat pitävät kongresseja, joissa he yrittävät päästä selvyyyteen siitä, miten saataisiin sota pois maailmasta. Kaikki menee hullusti, ellei saada sotaa pois. Se on nykypäivien ilmiö. Tällä vuosisadalla ensimmäisen maailmansodan jälkeen, jolloin Kansain-

liitto perustettiin, puhkesi tuo esoteerisessa tilassaan ollut uusi näkemys rauhasta kapalostaan ja ymmärrettiin, että kansojen välisetkin ristiriidat ovat ratkaistavissa rauhallista tietä ilman väkivaltaa, ilman sotaa ja taistelua. Se merkitsee että elämän mystério, joka Golgatalla avattiin ja jäi kristikunnalle salaiseksi tähän vuosisataan asti, on nyt vasta tullut julkiseksi. Sen sai aikaan uusi tekijä, teosofinen elämänyymmärrys, jonka H. P. Blavatsky pani alkuun ja jonka täällä Suomessa Pekka Ervast syvensi kristosofiseksi elämänyymmärrykseksi, jolloin Kristuksen salaisuus tuli uudestaan paljastetuksi.

Tuollainen jättilästyö ei ole sattuman tulos. Sen valmistelu on jo aikaisemmin tapahtunut jumalien toimesta henkimaailmassa. Siellä saavutettiin suuri voitto pahasta ja sen ensimmäinen tunnusmerkki näkyi Golgatalla, pahan ja väkivallan käytännöllisessä voitossa. Se voitto syveni parin vuosituhannen aikana näkymättömässä maailmassa, sillä siellä aurinkohenki Mikael voitti lohikäärmeen lopullisesti, kuten P. E. kertoo kirjassaan "Ihmisyiden uskonto". Siitä tuli niin suuri valo, että oletamme sen varjon heijastuneen tänne näkyväiseen maailmaan. Näemmekö siis jotakin uutta? Mehän aina vaadimme todistuksia ja hyvä on, että vaadimme. Opetetaanhan kristosofisessa elämänyymmärryksessä, ettei pidä uskoa mitään sokeasti. Kaikki asiat täytyy saada selviksi ja järjellä ymmärrettäviksi. Tiedämme myös, että mitä kirkkaampi on valo, sitä synkempi on varjo. Sama seikka pitää paikkansa myös henkisten asioitten yhteydessä. Jos siis näkymättömissä maailmoissa jumalien neuvostoissa on tehty jo-

takin erikoisen ratkaisevaa ihmiskunnan pelastamiseksi kuoleman mystérioista, joissa kuljemme elämän ja kuolemanjälkeisen elämän kehässä kärsimyksen ja onnen läksyä oppien, niin siitä valosta pitäisi tulla varjo tähän maiseen elämään. Ja sen myös näemme, jos osaamme katsella.

Pekka Ervast kertoessaan elämän mystérioista sanoo, että niihinkin sisältyy kaksi läksyä, tai ellemme sanoisi niitä läksyiksi, niin sanomme: kaksi suurta opetusta. Ensimmäinen on minuuden kaikkiallisuuden läksy ja toinen on yksilöllisyyden iankaikkisuuden läksy. Tällaiset lauseet menevät melkein yli ymmärryksen, mutta me saamme niihin myöskin selityksen. Minuuden kaikkiallisuus on rajaton sääli ja yksilöllisyyden iankaikkisuus on ääretön rohkeus.

Pekka Ervast kertoo kokemuksen lapsuudestaan; se selventää minuuden kaikkiallisuutta. Hän leikki pikku veljensä kanssa lattialla ja yhtäkkiä hän huomasi olevansa katon rajassa. Sieltä hän katseli noita kahta leikkivää lasta, joista toinen oli hän itse ja toinen oli hänen veljensä. Hän ihmetteli itsekseen, miten hän oli voinut mennä kahtia, hän oli sekä siellä katon rajassa että se toinen, joka leikkii lattialla. Samassa hän tiesi, että myöskin hänen veljensä oli hän itse. Minuuden kaikkiallisuus merkitsee siis sitä, että me ihmiset olemme jossakin sisäisessä, korkeammassa maailmassa yhtä. Meidän minämme ovat yhtä kosmilisessa Kristuksessa. Sitä merkitsee minuuden kaikkiallisuus. Sen sisältö on rajaton sääli. Ja koska suu-

remmat mystერიот, elämän mystერიот, on nyt lopullisesti avattu ja minuuden kaikkiallisuus on tullut päi-vätietoisesti tajuttavaksi, niin rajattoman säälin varjon pitäisi näkyä tavallisessa yhteiskuntaelämässä. Jos se näkyy, niin miten?

Yhteiskunnissamme ja pienemmissäkin ryhmissä näemme nykyään paljon auttavaa toimintaa. Pyritään auttamaan toisia ihmisiä. Säälitään onnettomia ja yhteiskunnatkin yrittävät järjestää mm. köyhäinhoidon asialliselle kannalle. Allekirjoittanutkin muistaa vielä "vaivaishoidon". Huutokaupalla myytiin hoidettaviksi köyhiä ihmisiä, joilla ei ollut mitään. Kuka halvemmalla otti huoltaakseen, hän sai. Tällainen tapa on kokonaan hävinnyt nykyään. Nyt ovat kunnalliskodit hienoja laitoksia, joissa ihmisten luulisi viihtyvän. Niin ikään on monenlaista sosiaalista huoltoa. Näemme myös kaikenlaista ihmisystävällistä puuhaa niin aatteellisessa kuin käytännöllisessäkin elämässä. Paljon puuhataan esim. "pakanoitten" käännyttämiseksi kristinuskoon. Säälitään "pakanoitten" sieluja ja halutaan pelastaa ne ikuisesta helvetistä. On kaikenlaisia ompeluseuroja ja hyväntekeväisyisyhdistyksiä, joiden luku on leegio. On järjestöjä, jotka kouluttavat auttajia mahdollisen sodan varalta. Tämä on kaikki inhimillistä ja oikein. Onhan hyvä, että lähetetään vanhoja vaatteita, joita ei enää tarvita rajaseudun lapsille, joilla ei ole päällään muuta kuin riekaleita. Se kaikki on hyvin ja kaunista. Toteamme vain tällaisen yleismaailmalliseksi tulleen hyväntekeväisyyden. Se näkyy julkisesti ja jos kysymme keneltä tahansa, mitä hän ajattelee tuollaisesta hyväntekeväisyydestä, hän aivan

vilpittömästi vastaa, että sehän on kaikki oikein. Se onkin rajattoman säälin heijastuma ja koska se on elämän mysterioitten varjo, se myös jonkin verran kasvattaa ihmisiä; se nostaa heissä pinnalle ihmisyyttä.

Entä mikä tässä kaikessa on varjo? Eikö noin suuremmoinen auttamishalu ole todellista, rajatonta sääliä sinään? Mikä tekee sen varjoksi? Sen tekee varjoksi se, että tuollaiseen auttamishaluun liittyy, jos katselemme asiat pohjaan saakka, pohjimmaisena motiivina kunnia, yksilön, yhdistyksen, kansan kunnia. Puolueet taistelevat keskenään siitä, mille puolueelle tulisi suurin kunnia olojen parantamispuuhassa. Tämähän on, kuten sanoimme, yhteiskuntaelämän kannalta oikein ja luonnollista, mutta me puhummekin nyt elämän mysterioista ja niiden varjoista. Ellei meitä ihmisiä kannustaisi kunnianhimo, me nukkuisimme autuaan unta. Mutta varjokin, tämä kaikenlainen inhimillinen auttamishalu, kasvattaa ihmiskuntaa omalla tavallaan, kunnianhimon kustannuksella ja kannustamana.

Elämän mysterioissa on myös toinen salaisuus, läksy, yksilöllisyyden iankaikkisuus. Se merkitsee, että ihminen on Jumala ja sen Poika. Sitä voidaan kuvata sanoilla äärettömän rohkeus. Näemmekö myös äärettömästä rohkeudesta varjon tässä tavallisessa elämässä? Täytyy myöntää, että näemme. Se näkyy erittäin selvästi nykyaikana. Se näkyy siinä, että kaikkien valtioitten unelmana on saada hallita koko maailmaa, niin uskallettu kuvitelma kuin se onkin. Jokainen kansa unelmoi aluelajennuksista. Suuremmissa valtioissa se näkyy selvemmin

kuin pienissä. Ja ruokahalu kasvaa syödessä: pitäisi saada hallintaansa koko maapallo. Se on äärettömän rohkea ajatus. Näemme tällä hetkellä, ettei eräille suurvalloille riitä vallanhimon tyydyttämiseksi tämä maapalloon, vaan pitäisi saada toiset taivaankappaleetkin hallintaansa. Tämäkään ei ole pelkkä unelma, sillä avaruuden valloituskampanjaan uhrataan tähtitieteellisiä summia. Se valtio, jolla olisi hallussaan kuu raketitukikohdaksi, hallitsisi koko maapalloa pitäen koko ihmiskuntaa ainaisen kauhun vallassa. Se on todellinen äärettömän rohkeuden irvikuva tässä ulkoisessa maailmassa ja se rehoittaa kaikkialla. Irvikuvaksi sen tekee pohjimmaisena kannustimena oleva vallanhimo.

Nämä kaksi näkymää ovat meille todistuksina siitä, että näkymättömissä maailmoissa on tapahtunut jotakin erikoista tämän ihmiskunnan nostamiseksi pois siitä onnen ja kärsimyksen pyörästä, missä se on. Varjot näemme, ne ovat suuria ja mahtavia. Mutta mitkä ovat todelliset elämän mysteerit? Varjo näkyy suurena ja lumoavana, joten varsinainen takana oleva henkinen todellisuus näyttää pieneltä ja maailman kannalta katsottuna vaatimattomalta. Henkinen elämä aivankuin piiloutuu pieniin joukkoihin. Ei se loista suuruudellaan, se tekee työtä hapatuksen tavalla. Rajaton sääli näkyy todellisuutena siinä, että on syntynyt sellainen totuudenetsijöitten ihmisryhmä, joka tekee henkistä työtä tämän ihmiskunnan nostamiseksi pimyydestä valoon. Sen puolesta tämä kristosofinen elämänymmärrys yrittää työtään tehdä. Pekka Ervast puhui Maailmanuskonnosta. Tulee sellainen uskonto,

hän sanoi, jota ei julisteta enää jotakin kansaa tai ihmisryhmää varten, vaan kaikkia ihmisiä varten, koko ihmiskuntaa varten. On kysymys siitä, että tämä ihmiskunta näkisi jo julistetun uuden ihanteen, elämänymmärryksen, sellaisen kohteen, josta se voisi ottaa esimerkkiä omalle elämälleen. Uusi uskonto ei rajoitu ainoastaan siihen, että se opettaa suhtautumaan oikealla tavalla pahaan, vaan se on samalla kaiken moraalin kulmakivi. Uusi uskonto ratkaisee elämän kaikki pulmat, siksi se on maailmanlaajuinen, rajaton. Rajaton sääli näkyy todellisesti siinä henkisessä työssä, mitä syntynyt maailmanuskonto yrittää tehdä täällä Suomessa. Se on työtä koko ihmiskunnan puolesta.

Entä missä näkyy todellisuutena ä ä r e t ö n r o h k e u s ? Se näkyy siinä, että eräs ihminen täällä Suomessa uskalsi esittää Pekka Ervastin henkisen ja okkultisen aseman. Se oli J. R. Hannulan elämäntyön huipennus. Hän uskalsi esittää tälle tietämättömälle ihmiskunnalle, että täällä Suomessa on syntynyt ja elänyt eräs ihminen, Pekka Ervast, joka on asetettava Jeesus Kristuksen tasalle. Hän on julistanut sellaisen elämänymmärryksen ja maailmankatsomuksen, jonka kaltaista ei ole koskaan ennen ihmiskunnalle annettu ja se on julkaistu kirjallisuudessa kaikkien tutkittavaksi. Tämä väite ei ole uskon asia. Ei meidän tarvitse sokeasti uskoa niin tai näin. On olemassa monipuolinen kristosofinen kirjallisuus, jota voimme tutkia, rinnastaa sen opetuksia ennen annettuihin opetuksiin ja todeta, etteivät Pekka Ervastin opetukset jää missään suhteessa minkään ennen ilmoitetun uskonnon alapuolelle, vaan nousevat selkeydessään ja syvyydes-

sään niiden kaikkien yläpuolelle. Näin valtavan asian J. R. Hannula uskalsi julistaa tavallisille ihmisille, joille asia oli aivan outo. Kysyttiin todellista rohkeutta viitata Pekka Ervastiin ja sanoa: Tuossa se ihminen on. Hän on aurinkokuntamme Logoksen Isä-ryhmän johtaja. Hänessä sai Kristus-Isä muodon. Se maailmankaikkeuden takainen äärettömyys, syvyys ja kuilu, joka elähdyttää Logoksia maailmankaikkeudessa korkeilla hengen tasoilla, saavutti fyysillisen päivätietoisuuden Pekka Ervastissa. Mutta näin tehden tulivat elämän mysteerit avatuiksi selkosen selälleen ja peruskivi lasketuksi uudelle uskonnolle. Ei mikään uskonto ole syntynyt ilman julistajaa. Niin monta kuin uskontoja on ollut, tunnettuja ja tuntemattomia, eivät ne ole syntyneet ilman, ettei joku olisi niitä julistanut. Buddhan uskonnolla oli julistajansa: Gautama Buddha; Muhammed oli oman uskontonsa julistaja. Uuden uskonnon julistaja, opettaja ja esittäjä oli Pekka Ervast. Tämän J. R. Hannula teki meille tiettäväksi. Pekka Ervast oli kyllä esittänyt tämän kaiken omissa kirjoissaan, mutta hänen täytyi toisella kädellään peittää sitä, mitä hän toisella kädellään avasi. Siksi jonkun toisen täytyi paljastaa tämä salaisuus, koska uusi uskonto oli todellisuus ja sen julistaja oli saatettava myöskin päivänvaloon. Näin ovat elämän mysteerit tulleet avatuiksi koko ihmiskunnalle. Niihin syventymällä voi jokainen ihminen, joka kiertää kuoleman mysteerioiden kehässä fyysillisen elämän ja kuolemanjälkeisen elämän pyörässä, suunnata katseensa valon mysteeriä kohti. Siinä on hänen pelastuksensa. Jumala ei uhkaa ketään ikuisella

kadotuksella. Kuolema vain nielee sen, joka ei saavuta ikuista elämää. — Elämme nyt tällaisten mysterioitten parissa. Ne saattavat tuntua tuulesta temmatuilta. Mutta kysymys onkin toistaiseksi siitä, että ne muuttamat ihmiset, jotka ovat syntyneet totuudenetsijäsieluiksi, saivat kiinni siitä suuresta valosta, joka nyt tullessa uskonnossa on maailmaan julistettu.

Minuuden kaikkiallisuus on rajaton rakkaus. Se on Kristuksen rakkautta. Vain se rakkaus avaa portin jumalanpoikuuteen, yksilöllisyyden iankaikkisuuteen. Ihminen on jumalan poika sisimmältä hengeltään ja hänen päämääränsä on Jumalan Poika, isoilla kirjaimilla. Jumala on iankaikkinen elämä ja ikuisen elämän ovi on nyt avattu elämän mysterioissa.

MESTARIUS

Teosofinen ja kristosofinen elämänyymmärrys kertovat Mestareista. Ne opettavat, että uskonnot ja teosofinen maailmankatsomus ovat Mestareitten sanaa. Sana Mestari tarkoittaa täydellistä ihmistä. Kerrotaan, että Mestarit tulivat toisista planeetoista silloin, kun tämä ihmiskunta vielä eli lapsuuskauttaan. He perustivat maapallollemme Salaisen eli Valkoisen Veljeskunnan ja lähettivät tänne fyysilliselle tasolle opettajia opastamaan lapsi-ihmiskuntaa. Nuo opettajat opettivat mm. viljelemään maata ja suojautumaan luonnonvoimia vastaan, mutta keskeisin heidän opetuksistaan oli uskonto, Viisauuskonto. Uskonto oli tie, jota kulkemalla ihminen kasvoi kohti ihmisyyttä. Elämä on koulu, he opettivat, ja ihmisten tulee kasvaa siinä koulussa sellaisiksi, jollaisiksi elämä on ihmiset suunnitellut. Teosofinen elämänyymmärrys jatkaa, että vaikka luonto alkeisvoimineen kasvattaakin kaikkea olevaista aivan kuin itsestään, niin ihminen on sikäli poikkeus muusta luonnosta, että ihminen, saavutettuaan kehityksessään riittävän minätietoisuuden, ei enää edisty, ellei hän itse ryhdy työskentelemään

yhdessä elämän kasvattavan tahdon kanssa. Jos siis ihmiskunta olisi jätetty vain luonnon armoille, niin tuskin se koskaan kasvaisi täydelliseksi ihmiseksi. Siksi se on tarvinnut apua. Ihmisen hengessä on kyllä Jumalan kuva, sillä ihminen on sisimmältä olemukseltaan kipinä jumaluudesta, mutta tuo Jumalan kuva on niin syvällä ihmisen olemuksessa ja niin monen verhon takana, ettei sen löytäminen onnistu ilman viisaampien apua. Jumalan kuva näkyy kaikkialla, kaikki luonnonvaltakunnat pyrkivät vaistomaisesti kohti täydellisyyttä. Jumalan eli Logoksen ajatus on täydellisyys ja sitä ajatusta eli täydellisyyssukua nimitetään Kristukseksi, tai Aalajaksi, maailmansieluksi. Kun on kysymys ihmisestä, niin Jumalan kuva eli Kristus on täydellinen ihminen. Kun siis ihminen on kasvanut kyllin pitkälle, kun hänestä on tullut riittävän minätietoinen, jotta hän osaa itsekkin arvostella ja tehdä ratkaisuja, silloin hänen on ryhdyttävä etsimään Kristusta, sillä siinä on hänen pelastuksensa. Kun ihminen on ainoastaan toisten johdettavana, silloin ei ole täyttä varmuutta, kulkeeko hän oikealla tiellä. Viisas ja oikea opettaja voi kyllä neuvoa tien ihmisyyteen, mutta hän ei voi antaa kokemuseräistä tietoa siitä, mitä ihmisyyys on. Se tieto saavutetaan vain kokemuksen kautta siten, että ihminen saavuttaa yhteyden Kristukseen, että hän löytää itsestään Jumalan kuvan, täydellisen ihmisen kuvan. Silloin hän on pelastettu. Ennen sitä tietoa ja kokemusta hänen elämänsä on haparoi-vaa. Hän saattaa oman ymmärryksensä valossa omak-sua minkälaisen täydellisyyshanteen tahansa, sillä ihanteen näyttäjiä on monenlaisia. Niitä seurattaessaan

hän saattaa kulkea sivupoluille ja vaikkapa ryhtyä vastustamaan elämän omaa tahtoa. Mutta kun hän löytää Kristuksen, silloin hän tietää kokemuksesta, mikä ihmistäydellisyys on ja silloin hän ei enää voi mennä harhaan. Hän seuraa sisäistä Kristusta ja kulkee oikealla tiellä. Mestareitten Valkoinen Veljeskunta tuli maapallolle opastamaan ihmisiä pyrkimään Kristuksen luo. Opastajina ovat olleet kaikkina aikoina uskonnot ja henkiset liikkeet ja sellaiseksi opastajaksi tuli myös teosofinen sanoma. Nykyaikaisen teosofian ensimmäinen julistaja oli Helena Blavatsky. Kaksi itämaista Mestaria, Moorya ja Koot-Hoomi ottivat vastuun teosofisen sanoman aitoudesta.

Mestareitten Veljeskunta on, kuten sen nimikin, Salainen Veljeskunta, osoittaa, toistaiseksi salainen, sillä ihmiskunta ei ole vielä kypsytynyt sietämään keskuudessaan julkisia Mestareita. Silloin tällöin on kyllä esiintynyt julkisiakin opettajia, kuten uskontojen alkuperustajat, mutta heidän elämänsä on useimmiten ollut marttyyrien elämää. Jeesus Kristuskin valitti, ettei Ihmisen Pojalla ollut, mihin hän päänsä kallistaisi. Vielä teosofisen liikkeenkin alkaessa Mestarit pysytelivät salassa, vaikka he antoivatkin julkista opetusta, kuten Mestarikirjeet osoittavat. Mestareitten henkilökohtainen salassapysyminen ehkä osaksi aiheutti sen, että jo aivan teosofisen liikkeen alkuaikoina liikkui Mestareista monenlaisia huhuja. Eräät ihmiset, kuten mm. Olcott ja ennen muita H. P. Blavatsky, olivat Mestareitten kanssa henkilökohtaisessa kosketuksessa sekä fyysisesti että ylifyysisesti, mutta useimmat saivat tyytyä annettuihin opetuksiin. Alussa

uskottiin Mestareihin, mutta vähitellen epäilykset he-
räisivät. Epäilysten pääasiallisina aiheuttajina olivat
loukattu omanarvon tunto ja kateus, sillä eräät teo-
sofit uskoivat olevansa niin ansioituneita teosofisessa
työssään, että Mestareitten olisi pitänyt heillekin näyt-
täytyä. Mutta kun Mestarit pysyivät salassa, niin se
loukkasi heidän omanarvon tuntoaan. Tällaisista hen-
kilökohtaisista syistä nuo loukkaantuneet teosofit le-
vittivät Mestareista epäilystä herättäviä huhuja. Mes-
tarit olivat muka joitakin kummituksia, jotka saattoi-
vat esiintyä mm. spiritistisissä istunnoissa, tai he oli-
vat H. P. Blavatskyn keksimiä. Useat arvelivat, ettei
Mestareita ollut olemassakaan, vaan koko teosofia oli
petosta, tai että kuvitellut Mestarit olivat fakiireja ja
taikatemppeujen tekijöitä. Jotkut teosofit esittivät Mes-
tarit v. 1914 alkaneen suursodan tukijoiksi, joten kävi
kuten H. P. Blavatsky ennusti sanoessaan, että tulee
aika, jolloin teosofitkaan eivät enää tiedä, mitä teo-
safia on. Tällaiseksi muuttuneen tilanteen edessä
Mestarit vetäytyivät kokonaan verhon taakse.

Yrittäessämme tutkia Mestariutta sen tietouden va-
lossa, jonka saamme paitsi H. P. Blavatskyn teoso-
fialta, ennen muuta kristosofialta, siis Pekka Ervas-
tilta ja J. R. Hannulalta, meidän on syytä ensin tut-
kia, minkälainen on sisäiseltä puoleltaan se kehitys-
kenttä, jossa elämme, tämä aurinkokuntamme, ja mi-
ter: siinä tie ihmisyyteen on järjestetty. Sanotaan, että
uskonnot voidaan ryhmittää kolmeksi uskonnoksi,
koska Logos on kolminainen ja uskonnot ovat Logok-
sen viisautta; mainitaan Pyhän Hengen, Pojan ja Isän
uskonnot. Entä miksi puhutaan Pyhän Hengen, Pojan

ja Isän uskonnoista? Miksi ennen Jeesus Kristusta syntyneitä uskontoja nimitetään Pyhän Hengen uskonnoiksi ja Jeesuksen julistamaa uskontoa Pojan uskonnoiksi?

Saamme tietää, että aurinkokuntamme johto, Logos, ei ole persoonallinen olento, vaan suuri olentoryhmä. Logosta voidaan nimittää Pyhäksi Hengeksi, Pojaksi ja Isäksi. Kollektiivi-Logos ilmentää aurinkokunnassamme yleismaailmallista, kaikkiallista Logosta, joka on kolminainen. Kaikkiallisen Logoksen kolminaisuus heijastuu mm. ihmiseen siten, että meissäkin on järki, tunne ja tahto.

Isä-hierarkian ”kokoontulo” ei ole annettu tietää muuta kuin että se on ylin hierarkia. Ei ole ilmoitettu mitään sen hierarkian asteista, sanotaan vain, että Isä vetää kehityksen kentällä kasvaneet minuudet luokseen. Näin ollen Isä-hierarkian ratkaiseva toiminta keskittyy kehityskauden loppuvaiheisiin. Poika-ryhmästä on kerrottu hieman enemmän. Pekka Ervast nimittää Jeesus Kristusta Logoksen Poika-ryhmän johtajaksi ja sanoo, että meidän ihmisten monadit eli jumalkipinät ovat Logoksen Poika-ryhmässä. Ihmiskunta on tässä kehitysjärjestelmässä niin merkittävässä asemassa, että se edustaa Poikaa, Kristusta, jota enkelit palvelevat.

Logoksen Pyhän Hengen hierarkia on koostunut eri-asteisista enkelijärjestöistä. Siihen sisältyy mm. kehitysjärjestelmiä, jotka ovat kuin Logoksen eri säteitä ja jotka eivät ole suorastaan tekemisissä ihmiskehityksen kanssa, kuten mahtavia henkivaltoja, joiden alapuolella ovat deevat eri asteissaan ja näiden ala-

puolella haltioitten ja luonnonhenkien lukemattomat joukot. Mutta ihmiskehitykseen vaikuttaa varsinaisesti yhdeksän enkelijärjestöä, joista kolme alinta on kotoisin tämän maapallon edellisistä jälleensyntymistä, ja muut kuusi ylempää aurinkokuntamme varhaisemmista jälleensyntymistä. Enkelijärjestöt ovat saaneet kukin sellaisen nimen kristillisessä okkultismissa, että nimi kuvaa kunkin hierarkian luonnetta. Niitä nimityksiä käyttää mm. Paavali. Enkelikuntien nimet ovat alimmasta ylimpään seuraavat: Enkelit, arkkienkelit, ruhtinaat, vallat, mahdit, herraudet, valtaistuimet, harmonian herrat ja rakkauden herrat. Kaksi viimeksi mainittua ovat Raamatun kerubit ja serafit. Nämä enkelijärjestöt siis edustavat Logosta Pyhänä Hengenä aurinkokunnassamme. — Koska ennen Kristusta julistettuja uskontoja nimitetään Pyhän Hengen uskonnoiksi ja koska Jeesus sanoi juutalaisille: Te saitte lain enkeleiltä ettekä sitä pitäneet, niin Pyhän Hengen uskonnot ovat nähtävästi jossakin suhteessa enkelijärjestöihin. Kun kuitenkin sanotaan, että Pyhän Hengen uskonnot, siis kaikki uskonnot ennen Jeesusta ovat Venuksesta tulleitten Mestareitten, siis Salaisen Veljeskunnan ilmoittamia, niin miten tämä ristiriita on ymmärrettävissä?

Alkuperäisen Valkoisen Veljeskunnan sanotaan sisältävän yhdeksän astetta, eli yhdeksän vihkimystä. Nimitämme niitä selvyiden vuoksi niillä nimityksillä, jotka Pekka Ervast mainitsee kirjassaan "Tähtikoulu". Alin vihkimys eli aste on Merkurius-vihkimys. Sen jälkeen seuraavat Venus-, Maa- ja Mars-vihkimykset. Mars-vihittyä nimitetään mm. Arhatiksi. Seu-

raava on Jupiter-vihkimys eli Mestariaste. Arhatius on neljäs ja Mestarius viides vihkimys. Nämä viisi vihkimystä muodostavat ns. Siniset Looshit Valkoisessa Veljeskunnassa. Sinisiä Loosheja on maapallolla kuusi, joista Himalajan looshi oli se, jonka Mestarit panivat alkuun teosofisen liikkeen. Sinisten Looshien yläpuolella on Kristuksen Valkoinen Veljeskunta, joka yhdistää Siniset Looshit ollen siten seitsemäntenä Looshina, johon kuusi Sinistä Looshia ovat valmistavana tienä. Kristus-Looshissa on neljä astetta eli vihkimystä: Tshoohanit eli Saturnus-vihityt, Mahatshoohanit eli Uranus-vihityt, Buddhat eli Neptunus-vihityt ja Kumaarat eli Kuu-vihityt. Tshoohanaste on Mestari-vihkimyksen laajennus. Mahatshoohanien asteessa ovat mm. Manut, jotka valvovat rotujen kehitystä ja Boodhisattvat, jotka valvovat ja tekevät opetustointa. Esoteerinen tietous kertoo neljästätoista Manusta. Boodhisattva on ihminen, joka jatkaa opetustointia sitten, kun hänen opettajansa on tullut Buddhaksi. Boodhisattva valmistuu Buddhaksi. Tshoohanit ovat siis kuudennessa vihkimyksessä ja Mahatshoohanit seitsemännessä. Buddhat ovat kahdeksännessä vihkimyksessä ja niiden yläpuolella yhdeksännessä vihkimyksessä ovat Kumaarat, joita on luvultaan seitsemän. Seitsemättä Kumaaraa nimitetään Sanat-Kumaaraksi, hän on korkein jäsen Valkoisessa Veljeskunnassa. Hebrealaiskirje nimittää Sanat-Kumaaraa Melkisedekiksi eli Rauhan Ruhtinaaksi. Hänestä puhutaan myöskin Vanhassa Testamentissa Abrahamin yhteydessä. — Tulkoön sivumennen mainituksi, että kaikki nimet ovat ihmisten antamia. Pekka

Ervast toteaa, että jos hän saisi antaa nimet noille vihkimyksille, eli niille läksyille, joita jokainen planeettakoulu edustaa, niin hän nimittäisi Merkuriusta totuuden helmeksi, Venusta rakkauden silmäksi, Maata kanteleen soitoksi ja Marsia ristin miekaksi. Korkeammista vihkimyksistä hän käyttääkin mm. nimiä kylväjäin eli Väinämöisen koulu, elävien kivien koulu ja hän puhuu violetin tulen vihityistä, taivaallisen pojan ja Isän eli Kristuksen vihityistä. Näillä nimityksillä hän nähtävästi tahtoo kuvata niitä saavutuksia, joita planeettakouluissa saavutetaan. Sanotaanhan Maata tuskallisten ponnistusten kouluksi, mutta kanteleen soitto kuvannee parhaiten sitä saavutusta, joka Maa-planeetan koulussa saavutetaan.

Valkoisen Veljeskunnan yhdeksän astetta ovat suhteessa enkelijärjestöihin siten, että enkelijärjestöjäkin on yhdeksän. Suhde ei tosin ole sellainen, että ensimmäinen vihkimys vastaisi ensimmäistä enkelijärjestöä, sillä vasta neljäs eli Arhat-vihkimys, Mars-vihkimys, vastaa ensimmäistä enkelijärjestöä. Merkurius, Venus ja Maa merkitsevät puhdistuksen tietä. Yhdeksän enkelijärjestöä ja Valkoisen Veljeskunnan yhdeksän vihkimystä rinnastettuina toisiinsa osoittavat, että vanhan liiton vihkimysjärjestelmä liittyy Pyhään Henkeen siten, että siinä saavutetut vihkimykset ovat tavallaan siirtymistä enkelikunnasta toiseen enkelikuntaan. Kun joku maapallon ihmisistä kulkee Melkisedekin tietä ja saavuttaa neljännen, siis Mars-vihkimyksen, jolloin hänen sydänverensä vuotaa, kuten sanotaan, jolloin hän muuttaa miekkansa ristiksi ja lopettaa tappamisen, silloin hän on moraalisessa olemuksessaan enkeli-

kunnan tasolla. Enkelit eivät vuodata verta eivätkä synny fyysillisiin ruumiisiin. Samoin Arhat eli kunnioitettu on vapautunut jälleensyntymisen pakosta. Hän on itsetietoinen jäsen Valkoisen Veljeskunnan Sinisessä Looshissa. Kun hän saavuttaa viidennen, Sinisen Looshin korkeimman vihkimyksen, hän on Mestari vanhan liiton eli Melkisedekin tiellä. Hän on silloin samalla tasolla kuin arkkienkelit. Tshoohan eli Valtias on kuudennessa vihkimyksessä, kuudes vihkimys on Mestariasteen laajennus. Samalla se on ensimmäinen aste Kristus-Looshissa. Toinen aste, Mahatshoohan eli Suurvaltias on seitsemäs, kolmas aste Buddhat on kahdeksas ja neljäs Kristus-Looshin aste Kumaarat on yhdeksäs vihkimys.

Edellä sanotun nojalla teemme lyhyen tilannekat-
sauksen. Ihmisen pelastus on siinä, että hän löytää
Kristuksen, kuten jo alussa sanoimme. Myöskin Mel-
kisedekin eli Pyhän Hengen vihkimyksen tie tähtäsi
Kristuksen löytämiseen. Mutta Kristus oli ennen Jee-
sus Kristusta kaukana ihmisen päiväajunnasta. Kris-
tus oli kyllä elävä Melkisedekin tien kuudennessa vihk-
kimyksessä olevissa Tshoohaneissa, jotka olivat Valkoi-
sen Kristus-Looshin alimmalla asteella, ja siitä ylös-
päin Mahatshoohaneissa, Buddhoissa ja Kumaaroissa.
Mutta tavallinen Mestari ei ollut yhtyneenä Kristuk-
seen. Vaikka siis ihminen kävi kolmen vihkimyksen
läpi ja hänestä tuli neljännessä vihkimyksessä Arhat,
niin hän oli Kristukseen nähden vasta ymmärrykselli-
sessä suhteessa, hän ymmärsi Kristuksen salaisuutta,
mutta Kristus ei ollut hänessä. Kun hänestä tuli Mes-
tari, niin hän tunsi olevansa kuin Kristuksen lapsi,

mutta Mestarikaan ei vielä ollut Kristuksessa. Hänelkin Kristus kuvastui ulkopuoliseksi, eikä sisäiseksi tajunnaksi. Vasta kun hän otti kuudennen vihkimyksen ja hänestä tuli Tshoohan, kun hän siis nousi enkelikuntien ruhtinaitten ja valtojen tasalle, silloin hän koki Kristuksen sisäisenä vapahtajana. Näin kaukana oli vanhalla tiellä Kristuksen kokemusperäinen tajuaaminen.

Kerrotaan, että Gautama Buddhan eläessä noin yksitoista tuhatta ihmistä saavutti Arhatiuden, mutta tietenkin Arhatteja on enemmän. Mestarius taas on vaikeammin saavutettavissa. Mestareita on kuitenkin noussut myöskin tästä ihmiskunnasta jonkin verran, Mestarikirjeissä mainitaan usein Tshoohan, jolta Mestarit Moorya ja Koot-Hoomi saivat neuvoja. Tämän lisäksi on sanottu, että juurirotujen Manut ovat näihin asti olleet Valkoisen Veljeskunnan alkuperäisiä jäseniä, mutta nyt aloitetun kuudennen juurirodun Manu on noussut tästä ihmiskunnasta. Pekka Ervast sanoo, että kuudennen juurirodun Manu on se Mestarien Mestari, joka toisten Mestarien kanssa on teosofisen liikkeenkin takana. Manu on seitsemännessä vihkimyksessä, joten ainakin yksi ihminen tästä meidän ihmiskunnastamme on noussut Mahatshoohanien joukkoon ja myöskin eräs toinen, nimittäin Boodhisattva, jolle Buddha antoi kruununsa. Sanotaan, että ainoastaan yksi ihminen tästä ihmiskunnasta, Gautama Buddha, on noussut kahdeksanteen vihkimykseen, mutta Kumaarat ovat kaikki Venuksesta tulleita olentoja. Näin ollen suurin osa niistä ihmisistä, jotka ovat kulkeneet Melkisedekin tietä, ovat saavuttaneet Arha-

tiuden, Mars-vihkimyksen, ja vain vähäinen joukko on noussut siitä ylöspäin. Ja kuitenkin maapallolla käy elämänkouluaan noin kuusikymmentätuhattamiljoonaa sielua, joista vain noin kolmaskymmenes osa on kerhallaan ruumistuneina. Miten harvalukuinen onkaan Jumalanetsijäin joukko verrattuna tuohon suunnattoomaan sielujen paljouteen. Ja noista Jumalanetsijöistäkin vain muutamat ovat saavuttaneet Tshoohanin asteen ja yhtyneet Kristukseen, suurimman osan jäädessä Arhatiuteen, joka vasta ymmärtää Kristusta. Kuinka kauan kestäisi ennen kuin koko ihmiskunta saavuttaisi yhteyden Kristukseen, riittäisikö siihen maapallon ikä. Älykkyys, oveluus ja luontainen itsekkyyys pyrkivät kehittymään ensiksi, joten on todennäköistä, että ihmiskunta näiden avujensa turvin tuhoaisi itsensä ennen kuin ihmisyyks pääsisi kunnolla edes orastamaan. Viisaat ovat sanoneetkin, että on ollut suuri mahdollisuus siihen, että melkein kaikki minuudet menisivät hukkaan.

Pekka Ervast kertoo meille Kristuksen suuresta pelastustyöstä. Kristus on kolmannesta juurirodusta alkaen pyrkinyt laskeutumaan lähelle ihmisten päijätajuntaa ja ensimmäinen yritys oli Valkoisen Veljeskunnan perustaminen. Siinä avautui Pyhän Hengen vihkimysten tie siten, että Valkoinen Veljeskunta, ainakin sen Siniset Looshit, lähettivät maailmaan profeettoja, jotka loivat opetuksillaan uskontoja, siten kehoittaen ihmisiä etsimään elämän korkeampia arvoja. Muutamat ihmiset ryhtyivätkin etsimään ja heistä on tullut profeettoja, jotka huutavan äänenä ihmiskunnan erämaassa kehottavat etsimään Jumalaa. Mutta

Kristus ei heidän kauttaan ole päässyt ihmisten fyysiliseen päivätajuntaan, vaan pysyi edelleen noissa Tshoohaneissa näkymättömän maailman ylängöillä. Tshoohanit eivät kyenneet tuomaan Kristusta fyysilliselle tasolle, sillä he olivat toisten kehitysjärjestelmien olentoja ollen täällä ihmiskunnan holhoojina. Ihmiskunnan pelastus alkaa siitä, että Kristus syntyy ensin yhdessä tämän maapallon kasvattisessa, ihmisessä, joka kuuluu meidän ihmiskuntaamme. Jeesus Kristus oli sellainen ihminen. Pekka Ervast kertoo Jeesuksen menneistä elämänvaiheista. Hän saavutti korkeimman ihmisasteen maapallon toisessa luomispäivässä ja hänen erikoinen ominaisuutensa oli rakkaus, jota hän kasvatti itsessään. Hän oli ruumistuneena tämän luomispäivän varhaisemmissa roduissa. Hänestä tuli rakkausominaisuutensa vuoksi se ihminen, joka sai ja otti tehtäväkseen tuoda kosmillinen Kristus ihmiskuntaan mystilliseksi Kristukseksi. Näistä asioista saamme lukea Pekka Ervastin opetuksista.

Jeesus oli kulkenut Melkisedekin Pyhän Hengen tietä ja ollen Logoksen Poika-ryhmän johtaja, myös Pojan tietä Saturnus-vihkimykseen asti. Hän oli jo syntyessään vihitty. Sääntönä Melkisedekin koulussa on, että kun ihminen, entinen vihitty, syntyy uudelleen maailmaan, hänen täytyy jälleen käydä läpi kuin kertauksena entiset vihkimyksensä. Jeesus ei menetellyt siten ja siinä suhteessa hän oli poikkeus. Hän oli niin rakkauden täyttämä, että hän toi entiset vihkimyksensä mukanaan jo syntyessään kuin jälleensyntymismuistina. Nuo vanhat vihkimyssaavutukset eivät siis jääneet hänellä unitajunnan tilaan, kuten muilla vihityillä,

vaan ne tulivat päivätajuntaan. Jeesus oli näin ollen jo syntyessään sellainen valmistettu astia, johon Kristus saattoi astua Jordanin kasteessa. Se Suuri Uhri, Kristus, Logos Poikana, joka aikojen aamusta asti varjosti Melkisedekinkin koulun työtä, astui Jordanin kasteessa suoraan Jeesus Kristuksen päivätajuntaan. Jeesuksessa itsessään avautui väylä hänen päivätajunnastaan Melkisedekin yläpuolelle, Logoksen Poikaryhmään ja kosmilliseen Kristukseen, joten Kristus saavutti Jeesuksessa ratkaisevan tavoitteensa. Isän Jumalan ihannekuva ihmisestä ja ihmisyydestä laskeutui Jeesukseen ja metafyyssillisesti katsoen Kristus tuli maapallon eetteritasolle, tullen täten kaikkien ihmisten päivätajunnan taakse. Kristus tuli mystillisesti tajuttavaksi kaikille ihmisille. Jokainen ihminen voi nyt ymmärtää Kristusta kuten vanhan tien Arhat, jokainen voi nyt ymmärtää, mitä veljesrakkaus on, mitä on sääli ja anteeksianto, miltä tuntuu rauhan tajuaminen, sydämen puhtaus ja totuus. Vaikka ihminen ei näitä hyveitä osaa toteuttaakaan, niin hän niitä ymmärtää. Kristuksen läsnäolo vaikuttaa tämän, ja se vaikuttaa vielä enemmänkin. Kun seuraamme uskonnollisia ilmiöitä kristikunnassa, huomaamme, että muutamissa uskonlahkoissa ilmenee sellainen usko, että ihminen on Jeesus Kristukseen aivan kuin avio puoliso-suhteessa. Uskovaiset naiset kuvittelevat olevansa Kristuksen morsiamia ja Kristuksen he kuvittelevat yljäkseen. Tällainen ilmiö saa värityksen sukupuolivoimasta, koska Jeesus oli mies, mutta siivilöimme pois tämän sukupuolisuudesta johtuvan sivuilmiön ja kiinnitämme huomionamme tuohon Kristussuhteeseen.

Se suhde saattaa olla hyvinkin todellinen. Siinä on sama tunnelma kuin niilläkin uskonnollisilla ihmisillä, jotka tuntevat olevansa Kristukseen kuin lapsi-suhteessa. Kaikki tällaiset uskonnolliset ilmiöt saavat lisäksi väriä veripelastusopista, mutta kuitenkin ne todistavat, että tavallinen ihminen, joka syventyy Jeesus Kristukseen, saattaa nyt olla tavallisessa päivätajunnassaan samanlaisessa suhteessa Kristukseen kuin vanhan tien Mestari, joka tunsu itsensä Kristuksen lapseksi. Nyt ei tarvitse kokea vanhan tien vaikeita vihkimyksiä ymmärtääkseen Kristusta ja tajutakseen lapsisuhdettaan Kristukseen, sillä ihminen voi nyt uskossa lähestyä Kristusta. Ken syvästi tajuaa Kristuksen hengen, hän tajuaa myöskin, minkälainen ihmisen tulisi olla. Hän tajuaa, että hänen tulisi olla kuin Kristuksen lapsi, joka seuraa Isäänsä ja tekee, mitä Isä neuvoo. Tämä sisäinen Kristus-suhde on se valo, jota seuraamalla avautuu pelastuksen tie. Näin suunnaton apu tuli Jeesus Kristuksen kautta ja kaikki ihmiset ovat siitä osallisia. Vanhakin tie on yhäti olemassa, mutta on myöskin uusi tie Kristuksen yhteyteen, Pojan tie, joka alkaa ratkaisevasti Mars-vihkimyksestä, toisin sanoen: Kristinusko alkaa aseettomuudesta. Kristuksen läsnäolo ihmisten päivätajunnan takana tekee nyt mahdolliseksi sen, että tavallinen ihminen voi sulattaa itseensä tappamattomuuden moraalin niin perusteellisesti, että hän antautuu vaikkapa itse tapettavaksi ennen kuin tappaa toisen. Kuvaannollisesti sanoen hän kääntää miekkansa ristiksi menneisyytensä hautakummulle. Tällöin hän on moraaliselta tasoltaan Mars-vihkimyksessä ja voi edetä

siitä Vuorisaarnan ohjeita noudattamalla. Näitä ihmisiä on nykyään. Joku sotilas, joka on kokenut nykyajan teknillisen joukkoteurastuksen kaikki kauhut, on saanut sodasta niin kyllikseen, että hän kieltäytyy sitä jatkamasta ja tekee sen oman henkensä menettämisen uhalla. Hänen päätöksensä ei horju, vaikka kristitty pappi käy häntä käännättämässä.

Pekka Ervastian Jordankastekokemuksessa tuli avatuksi kolmas tie. Sen moraalinen aste on pahanvastustamattomuus ja planeettakoulujen kannalta se alkaa Uranus-vihkimyksestä.

Edellä sanotun valossa käynee selväksi, että Mes-tarius-käsite on suunnattomasti laajentunut ja syventynyt. Jotta asia tulisi selvemmäksi, otamme tähän Pekka Ervastian "Tähtikoulut"-kirjassa olevan vihkimyskaavan.

Pyhä Henki.

Henki, manas.

Merkurius	1	Vihkimys.
Venus	2	„
Maa	3	„
Mars	4	„

Kosmillinen Kristus, Poika.

Sielu, buddhi.

Mars	1	Vihkimys.
Jupiter	2	„
Saturnus	3	„
Uranus	4	„

Isä.
Ruumis, aatmaa.

Uranus	1	Vihkimys.
Neptunus	2	„
Kuu	3	„
Aurinko	4	„

Jokaisen vihkimyssarjan viimeinen planeetta on myöskin seuraavan sarjan ensimmäinen planeetta.

Pyhän Hengen vihkimyssarjan ensimmäinen vihkimys on Merkurius-vihkimys ja viimeinen Mars-vihkimys. Pyhän Hengen vihkimyssarjan avasi Melkisedek eli Sanat Kumaara joukkoineen silloin, kun Valkoinen Veljeskunta perustettiin. Melkisedek joukkoineen tuli Venuksesta, kuten salainen traditio kertoo, silloin kun ihmiskunta vielä eli lapsuuskauttaan. Pojan eli Kristuksen vihkimyssarjan avasi Jeesus Kristus, ja sen sarjan ensimmäinen vihkimys on Mars-vihkimys ja viimeinen Uranus-vihkimys. Pyhän Hengen vihkimys-sarjaa nimitetään vanhaksi liitoksi ja Pojan vihkimys-sarjaa uudeksi liitoksi. Nyt ovat sekä vanha että uusi tie ihmisten kuljettavissa.

Uuden liiton eli Pojan tien avauduttua tuli mahdolliseksi astua suoraan Pojan eli Kristuksen tielle eli Pojan kouluun. Mars on sotijain koulu. Kun tavallinen ihminen ratkaisee suhteensa sotaan aivan käytäntöön asti kieltäytyen tappamasta ja näin tehden teossaan tunnustautuu kristityksi, niin hän voi edetä Vuorisaarnan viisi käskyä oppaanaan. Tällöin tulevat

vanhan liiton taakse jääneet Merkurius-, Venus- ja Maa-vihkimykset jälkeenpäin koettaviksi psykologisin järkytyksinä. Ottakaamme esimerkki. Ensimmäinen vihkimys vanhassa liitossa on Merkurius-vihkimys. Se asettaa tielle astujan veljeyskysymyksen eteen. Siksi teosofisen liikkeenkin ensimmäiseksi ohjelmakohdaksi määriteltiin: Muodostakaa yleisen veljeyden ydin, tunnustakaa kaikki ihmiset veljiksi; ulkonaiset, ihmisiä toisistaan erottavat seikat, kuten sukupuoli, ihonväri, yhteiskunnallinen asema jne. ovat harhaa ja se harha on voitettavissa. Teosofiseen liikkeeseen tunnustautuva ihminen asetettiin siis Merkurius-vihkimyksen eteen, ja ken läpäisi tämän kokeen käytännössä, hän suoritti Merkuriuksen asettaman läksyn. Hänestä kasvoi laajakatseinen ihminen, joka vapautui kansallisuus- ja roturajoista. — Mutta joku toinen ihminen saattoi ja saattaa ajatella asioita syvemmin. Hän ymmärtää sodan julmuuden ja jumalattomuuden, miettii tilannetta ja kysyy itseltään: Onko veljeyttä se, että tapamme toisiamme? Hän päätyy pohdiskeluisaan siihen, että kieltäytyy tappamasta. Hän näkee ja ymmärtää, että Kristuksen sanat: Pistä miekkasi tuppeen... on paljon todellisempaa veljeyden toteuttamista, kuin vain veljeyden tunnustaminen ihmiselle kelpaavaksi ihanteeksi. Kun ihminen sotakysymyksen ratkaistuaan kuului esim. teosofiseen liikkeeseen ja näki, että teosofit veljeyslupauksestaan huolimatta ryhtyivät puolustamaan sotaa, niin sellainen havainto oli hänelle todellinen psykologinen järkytys, joka kosketti Merkurius-vihkimystä. Se järkytys tuli hänelle jälkikäteen, sillä hän oli jo tappamattomuutta toteut-

taessaan tunnustautunut Pojan tielle kelpuutettavaksi.

Pyhän Hengen ja Pojan vihkimyssarjan lisäksi on meidän aikanamme avattu myöskin Isän tie eli Isän vihkimyssarja, jossa Uranus-vihkimys on ensimmäisenä ja Aurinko-vihkimys viimeisenä. Isän vihkimyssarjan avasi Pekka Ervast.

Melkisedek, Pyhän Hengen vihkimyssarjan avaaja, on korkea olento. Hebrealaiskirjeessä sanotaan, että Jeesus tuli ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan. Ylimmäinen pappi merkitsi israelilaisille korkeinta uskonnollista asemaa, joten sanat "ylimmäinen pappi" Jeesukseen sovellettuina tarkoittavat, että Jeesus oli käynyt Melkisedekin koulua ja saavuttanut siinä korkeimman asteen. Melkisedek oli itse kulkenut avaamansa vihkimyksen tien ja itse hän luonnollisesti omassa kehityksessään kulki siitä eteenpäin, hänen kehitysrataansa sisältyvissä hierarkioissa. Samoin kuin Melkisedek oli jo aikaisemmin kulkenut avaamansa Pyhän Hengen tien, samoin Jeesus oli kulkenut avaamansa Pojan tien. Jeesus avasi Pojan vihkimyssarjan ihmisten kuljettavaksi, mutta omassa kehityksessään hän kulki Isän vihkimyssarjassa. Pekka Ervast kirjoittaa "Tähtikoulut"-kirjansa kolmannessa luvussa: "Jeesus oli Jumalan Poika syntyessään, mutta Jordanin kasteessa hän otti kosmillisen Kristuksen itseensä, ja Isä, maailmoiden avaruuksien Jumala, suuri Elämä tunnusti hänet pojakseen: 'Sinä olet minun rakas Poikani, jonka tänään olen synnyttänyt'. Siitä alkaa Jeesuksen kulku viimeisessä vihkimyssarjassa. Oltuaan vanha Saturnus-vihitty, joka oli kaiken

viisauden saavuttanut, hän tuli Uranus-vihkimyksensä nuoreksi uudestaan, ikuiseksi, kuolemattomaksi olennoiksi. Hänen tiensä kulki kolmannen vihkimyssarjan uutta latua, ja hän muutti askel askeleelta fyysillistä ruumistaan maagilliseksi, magneettiseksi, sähköiseksi". — Vaikka Jeesus siis avasi Pojan vihkimyssarjan toisten kuljettavaksi, hän omassa yksilöllisessä kehityksessään kulki Isän vihkimyssarjassa. Jordankaste oli rajakohta, sillä "siitä alkaa Jeesuksen kulku viimeisessä vihkimyssarjassa", kuten P. E. mainitsee. Jeesuksen opetustyö alkoi vasta Jordankasteen jälkeen, joten hän opetustyönsä aikana kulki Isän vihkimyssarjassa.

J. R. Hannula toteaa monipuolisissa opetuksissaan ja Pekka Ervastin opetukseen nojaten, että Pekka Ervast avasi Isän tien ihmisten kuljettavaksi. Näin ollen P. E. oli itse kulkenut Isän tien, jotta hän voi avata sen toisille, joten joudumme kysymään: Missä vihkimyssarjoissa Pekka Ervast itse kulki?

— — —

Pekka Ervast kertoo omasta Jordankastekokemuksestaan, jonka hän koki 13 päivänä lokakuuta 1896, useissa kirjoissaan ja kirjoituksissaan, mm. aikakauslehti "Tietäjässä" 1915. Hän sanoo mm., että sama, mikä tapahtui Jeesukselle, kun Johannes hänet kastoi, sama tapahtui Pekka Ervastille, hänkin tuli kastetuksi. P. E. rinnastaa oman henkisen kokemuksensa Jeesuksen kokemukseen, joten saamme seuraavan vastaavaisuuden: Samoin kuin Jeesukselle avautui Jordanin

kasteessa Isän tie hänen henkilökohtaiseksi vihkimyksen tiekseen, samoin Pekka Ervastille avautui hänen kokemassaan Jordankasteessa uusi vihkimyksen tie. Isän vihkimyssarjan P. E. avasi ihmisten kuljettavaksi, mutta henkilökohtaisesti hän kulki uutta latua. Ymmärtääksemme Pekka Ervastin kulkemaa uutta latua, meidän on tutkittava J. R. Hannulan opetuksia. Ennen sitä on hyvä palauttaa mieleen, että vaikka Pekka Ervast ei puhu suoraan omasta henkisestä ties-tään, hän antaa kyllin selviä viitteitä. Hän kertoo kokemuksistaan aurinkokuntamme sydänmailla ja sanoo kokeneensa, että hänestä vyöryi ulos eläviä olentoja. Sellainenhan on Logoksen luomistoimintaa. Siksi ei pidä hämmästyä sitä, että J. R. Hannula vie meidät aurinkokuntamme sydänmaille ja kuvailee, mitä P. E:n Jordankaste merkitsi vihkimysten kannalta.

Sana "vihkimys" on peräisin Melkisedekin koulusta eli vanhasta liitosta. Melkisedekin tie oli ainoa tie ennen Jeesusta ja siihen sisältyi vähintään kolme vihkimystä, Merkuriuksen, Venuksen ja Maan asettamien läksyjen suorittaminen. Vihkimys merkitsi sitä, että pyrkijä tuli vihityksi näkymättömässä maailmassa olevaan Salaiseen Veljeskuntaan, ensin alempiin asteisiin ja myöhemmin, kun hän kasvoi, yhä korkeampiin asteisiin. Uudessa liitossa eli Pojan tiellä ei voida puhua vihkimyksistä samassa merkityksessä kuin vanhassa liitossa. Pojan tien vihkimysten ei tarvitse olla juhallisin seremonioin tapahtuvia vihkimyksiä ja vastaanottoja joihinkin veljeskuntiin, vaan ne ovat henkisiä kokemuksia, ihmissielussa tapahtuvia muutoksia. Sanaa vihkimys vastaakin Pojan tiellä paremmin sana

tajunnan laajentuminen. Se merkitsee Kristustajunnan ja siihen sisältyvän rakkauskyvyn vastaanottoa ihmistajuntaan. Vanhan liiton tiellä tällainen kosketus oli saavutettavissa vasta Mestari-asteessa, sillä vasta Mestari-asteen yläpuolelta alkoi Kristuksen Valkoinen Veljeskunta. Vanhan liiton Mestarit eivät siis teknillisesti katsoen kuuluneet Kristuksen Valkoiseen Veljeskuntaan, vaan he olivat sen rajalla, sinisen Looshin korkeimmassa asteessa. Kristus, Logos eli Suuri Uhri, oli silloin vielä kaukana ihmistajunnan piiristä. Mutta kun Kristus laskeutui Jeesus Kristuksen tajuntaan, niin se tuli samalla tavallisen ihmistajunnan ulottuville, taivasten valtakunta tuli lähelle, kuten Jeesus sanoi. Jeesuksen jälkeen on oikein sanoa, että ensimmäinen varsinainen suuri vihkimys on Mestari-vihkimys. Siihen asti henkinen kasvu on valmistautumista, koska vasta Kristus on ihmistäydellisyyden avain ja mitta. Tältä kannalta käynee ymmärrettäväksi se, että J. R. Hannula jakoi kirjassaan "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta V" vihkimykset siten, että viides vihkimys eli Mestari-aste on sarjan viimeisenä. Siis näin:

Tavallinen Mestarius:

1	Merkurius	1	vihkimys.
2	Venus	2	„
3	Maa	3	„
4	Mars	4	„
5	Jupiter	5	„

Taivaallisen Pojan Mestarius:

Jupiter	1	vihkimys.
6 Saturnus	2	„
7 Uranus	3	„
8 Neptunus	4	„
9 Kuu	5	„

Kaikkiallinen Mestarius:

Kuu	1	vihkimys.
10 Aurinko	2	„
11 „	3	„
12 „	4	„
13 Yhdistävä	5	„

Täten saamme kolme Mestariutta, koska Mestarius on laajeneva käsite. Pekka Ervast käyttää myöskin sanontaa Mestareitten Mestari puhuessaan tulevan juurirodun Manusta. Hän tarkoittaa sanoillaan Mestaria, jolla on Mestareita oppilainaan.

Länsimaalaisille tuottaa käsittämisvaikeuksia se, että vihkimyksiä kuvaillaan eri näkökulmista. Olemme tottuneet ajattelemaan kaavoilla, mutta elämä ei ole kaavoihin alistettavissa. Ihminen on elävä olento, jonka sieluelämä on sangen mutkikas eikä se muutu toiseksi, vaikka sitä yritettäisiinkin ”suoristaa” jonkin mitan mukaiseksi. Siksi vihkimyksiäkin voidaan vain kuvailla eri puolilta, esim. tajunnan laajentumisen, moraalisen vahvistumisen, älyllisen kasvun tms. näkökulmasta. Saamme lukea, että vihkimyksiä on seitsemän, joista jokainen vihkimys avaa itsetietoisuuden

kullakin elämän seitsemästä tasosta. Tämä pitää paikansa. Pekka Ervast kuvailee kuitenkin vihkimyksiä mm. planeettojen kannalta ja tällöin käsitetään vihkimys voitoksi elämän tuomista ansoista, joten kussakin vihkimyksessä tulee näkyviin moraalinen kasvu. Ei siis ole aiheellista kompastua eri näkökulmilta esitettyihin kuvauksiin.

Kun Pekka Ervast avasi Isän vihkimyssarjan ihmisten kuljettavaksi, hän itse oli jo kulkenut Isän vihkimyssarjan. Omassa yksilöllisessä kehityksessään hänen oli näin ollen ollen kuljettava Logoksen alueilla, Aurinkovihkimyksissä. Niihin sisältyvät Kuu-vihkimys, kolme Aurinko-vihkimystä ja Yhdistävä vihkimys. J. R. Hannula nimittää tätä sarjaa Kaikkiällisen Mes-tariuden sarjaksi. Pekka Ervastin Jordankastekokemuksessa tulivat siis Auringon takaiset voimat vedetyiksi maapallolle. Hän kuvaileekin kirjassaan "Ihmissyyden uskonto", että Keskus-Aurinko Siriuksesta tuli suuri voimavuodatus aurinkokuntaamme ja sieltä maapallolle. Samassa kirjassa on hänen lauseensa: Mitä on Siriuksen takana, emme tiedä. Niin ikään, kertoessaan Jordankastekokemuksestaan, hän puhuu syvyydestä ja kuilusta, josta Isän ääni hänelle puhui. Gnostikot nimittivät "syvyys"- ja "kuilu"-nimityksillä ilmennyksentakaista Logosta. Pekka Ervast siis itse todistaa vihkimystensä syvyyden.

Sanottakoon vielä, että Pyhän Hengen, Pojan ja Isän vihkimyssarjojen avaajat olivat esikoisia. He toivat Logoksen voimat maapallolle ja heidän tehtävänsä oli pelastaa maapallo ja sen ihmiskunta, jotta me muut ihmiset heidän avaamiaan latuja kulkemalla

saavuttaisimme Elämän asettaman päämäärän. Noita edellä kulkijoita nimitetään korkeimmiksi vihityiksi. Sanat-Kumaara eli Melkisedek, joka avasi Pyhän Hengen tien, oli tosin toisen kehitysjärjestelmän olento, mutta hänen avaamaansa tietä kulki yksi ihminen, Gautama Buddha kahdeksanteen vihkimykseen asti tullen niin lähelle Logosta, että hän oli Logokseen, siis ensimmäiseen Aurinko-vihkimykseen inspiratio-suhteessa. Buddha oli kolmannen luomispäivän korkein vihitty. Jeesus Kristus nousi Jordankastekokemuksessaan toiseen Aurinko-vihkimykseen, Logoksen Poikatajuntaan. Hän oli Logoksen Poika-ryhmän johtaja, kuten P. E. sanoo kirjassaan ”Teosofian sanoma rykyajalle”. Jeesus oli toisen luomispäivän korkein vihitty ja Poika-ryhmän johtajana hän saattoi tuoda Poikatajunnan eli Kristuksen fyysilliseen päivätajuntaansa. Pekka Ervast oli ensimmäisen luomispäivän korkein vihitty ja Logokseen nähden Isä-ryhmän johtaja. Siksi hänen Jordankastekokemuksensa johti kolmanteen Aurinko-vihkimykseen ja sen takaiseen Yhdistävään vihkimykseen. Tällainen saavutus teki mahdolliseksi Keskus-Aurinko Siriuksesta saapuneen manasateen vastaanottamisen kemiallis-fyysilliselle tasolle.

— — —

Olemme nyt velvolliset kysymään, mitä Pekka Ervastin henkinen saavutus merkitsee meille ihmisille. Tällöin on asiallista palauttaa mieliimme Mestari Mooryan sanat Sinnett’ille, joista selviää, ettei nykyaikainen teosofinen liike ole satunnaisilmiö, vaan se

on osana koko ihmiskuntaa käsittävässä suunnitelmassa. Moorya kirjoittaa: ”Eurooppa on laaja, mutta maailma on vielä laajempi. Teosofian auringon tulee paistaa kaikille, ei vain osalle. Tässä liikkeessä piilee enemmän, kuin mitä toistaiseksi olette aavistanutkaan ja T. S:n työ liittyy toiseen samankaltaiseen työhön, jota parhaillaan tehdään salaisesti kaikkialla maailmassa. . . . Kierros, josta puhuin, koskee koko liikettä. Eurooppaa ei jätetä huomioonottamatta . . . ; Mutta ehkä ette tekään kykene edeltäpäin arvostelemaan millä tavoin tullaan siellä jakamaan valoa”. (Viisaudenmestarien kirjeitä II s. 135—36). Mooryan kirjeen peitetyissä sanoissa kuvastuu suuri suunnitelma ja noihin sanoihin voimme liittää sen Pekka Ervastin opetuksen, että H. P. Blavatsky oli Johannes Kastajan tapainen esivalmistaja, huutavan ääni ihmiskunnan erämaassa, joka valmisti Herralle tietä. (P. E.:n ”Uudenajan aamunkoitteessa”).

Pekka Ervastin elämänkaari oli, kuten Jeesus Kristuksenkin elämänkaari, vihkimysdraama. Jotta ymmärtäisimme P. E:n vihkimysdraamaa, lainaamme mitä P. E. sanoo Jeesus Kristuksen elämästä. Kirjassaan ”Johanneksen evankeliumi” s. 165 hän kirjoittaa: ”Mutta Jeesus Kristus oli se ihmeellinen vapahtajalento, joka eli tässä näkyvässä maailmassa fyysillisesti koko tuon suuremmoisen draaman, mystillisen, inhimillisen vihkimysdraaman, jonka yksilö kyllä ennenkin eli itsessään. Jeesus Kristus eli tässä näkyvässä maailmassa elämänsä sen kaikissa tapahtumissa, saavutuksissa, voitoissa, niin että hänen elämänsä ei ollut ainoastaan hänen omaa mystillistä,

persoonallista kehitystään, vaan se oli kuin kosmillista elämää, kosmillinen symboli ihmisen elämästä ja ihmisen todellisesta inhimillisyydestä”. — Jeesus Kristus koki siis vihkimysdraaman fyysillisessä maailmassa ja päivätajuisesti, sen vihkimysdraaman, jonka jokainen Jumalanetsijä vanhalla tiellä koki näky-mättömässä maailmassa, transsissa ollen. Jeesuksen elämässä tuo draama näkyy hänen elämänsä kohokohdissa, jotka ovat syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata. J. R. Hannula toteaa, että Pekka Ervastin elämänkaari oli myös julkinen vihkimysdraama, joten henkiset kokemukset ja suuret järkytykset näkyvät siinä, varsinkin hänen henkisen työnsä yhteydessä.

Pekka Ervastin julkinen vihkimysdraama käy ymmärrettäväksi seuraavasta. Lokakuun 13 päivänä 1896 hän koki henkisen uudestisyntymisen, jota hän nimittää myös Jordanin kasteeksi. Siinä kokemuksessa hän rynnisti kolmanteen Aurinko-vihkimykseen ja sai kosketuksen Yhdistävään eli alhaalta lukien kolmantentoista vihkimykseen. Tällöin avautui hänessä ”kanaava” Logoksen Isä-hierarkiaan, joten Logos saavutti kemiallis-fyysillisen tason. Tämä oli Logoksen Isä-ryhmän johtajan inhimillinen inkarnaatio, jossa tuli koko eläinrata kaksinetoista merkkeineen voitetuksi. Tällöin jäivät taakse Pyhän Hengen, Pojan ja Isän vihkimys-sarjat, ja ne tulivat jälkeensä koettaviksi järkytyksinä jokapäiväisessä henkisessä työssä. Elleivät ne olisi tulleet koetuiksi ja voitetuiksi, olisi ihmiskunnalle annettu apu jäänyt keskeneräiseksi. Mutta noissa järkytyksissä, joista J. R. Hannula kertoo etenkin kirjassaan ”Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta”, tulivat

taakse jääneet vihkimykset uudistetuiksi. Ne tulivat P. E:n nykyisenkin persoonallisuuden kokemiksi. Nuo vihkimykset eivät jääneet näkymättömän maailman salaisuudeksi, vaan ne pukeutuivat kemiallis-fyysillisen maailman tapahtumiksi. Näin sai myöskin fyysillinen luonto tarvitsemansa avun ja ihmisten fyysillinen elämä, käytännöllinen ruumiillinen elämä sai uuden virityksen. Ihmisten teot joutuivat Kristus-Isän vaakaan, aikaisemmin ne olivat Saatanan, maapallon planeettahengen vaa'assa. Karma, teot ja niiden seuraukset siirtyvät Kristuksen käteen. Se merkitsee mm., ettei verimarttyyrius ole enää välttämättömyys, sillä henkinen elämä, elämä Vuorisaarnan puitteissa tuli vapaaksi.

Ihmiskunnalla on kolme vihollista: Tietämättömyys, itsekkyyden ja kuolema. Nämä suhtautuvat Logoksen kolminaisuuteen siten, että totuuden Pyhä Henki voittaa tietämättömyyden, Poika, Kristus, rakkaus, voittaa itsekkyyden ja Isä, voima ja majesteettius, voittaa kuoleman. Puhuimme edellisissä luvuissa Jeesuksen elämändraamaan sisältyvistä tapahtumista, ylösnousemuksesta pääsiäisenä, taivaaseen astumisesta vuorella ja Pyhän Hengen vuodatuksesta helluntaina, jotka tapahtuivat vasta ristiinnaulitsemisen jälkeen ja siksi jäivät esoteerisiksi. Nämä tapahtumat tulivat Pekka Ervastin elämändraamassa eksoteerisiksi, julkisiksi. Nämä tapahtumat liittyvät myöskin Logoksen kolminaisuuteen. Totuuden Pyhä Henki tuli Pekka Ervastin stimuloimana ihmiskunnan avuksi Siriuksesta tulleen kosmillehenkisenä luonnonvoimana ja mannasateena. Se kiihottaa koko ihmiskuntaa ponnis-

tamaan tietämättömyydestä tietoon. Taivaaseen astuminen eli Logos-temppelin tulo suomalaiselle kummulle on suhteessa Poikaan, sillä se Temppeli on Kristus-temppeli, johon nouseaan tietämättömyydestä ja itsekkyydestä vapaina. Tie siihen Temppeliin on annettu Pekka Ervastian uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa. Ruumiin, kirkastetun ruumiin, ylösnouseminen on suhteessa Isään, joka voittaa kuoleman. Se ruumis rakennetaan Isän tiellä pahanvastustamattomuuden avulla. Pekka Ervastian vihkimysdraamaksi kiteytyneessä elämäntyössä nämä Logosvoimat tulivat julkisiksi. Samalla kun Isän vihkimyssarja avautui ihmisten kuljettavaksi, samalla Pyhän Hengen ja Pojan vihkimyssarjat saivat aktivoituneen virityksen. Niidenkin salaisuuksia paljastettiin. Se näkyy mm. siinä, että kaksi itämaista Mestaria teki itsensä puolijulkisiksi Mestarikirjeillään ja opetuksillaan ja että teosofinen sanoma oli julkinen. Teosofian valo voi nyt valaista kaikkien ihmisten järkeä. Pekka Ervast paljasti opetuksissaan Kristuksen mysteριοita kaikilta puolilta ja selventi Kristuksen käytännöllisen siveysoopin, Vuorisaarnan, tajuttavaan muotoon. Näin sai myöskin Pojan tie uuden virityksen. Niin ikään Pekka Ervast avasi Isän vihkimyssarjan ymmärrettäväksi ja käytännössä koettavaksi niillä opetuksillaan, joista hän käyttää nimitystä Graal-Temppeli ja Graal-mysteriot. Jumalan etsijöihin sovellettuna Graal-mysterio merkitsee itsetietoista keskitettyä elämää pahanvastustamattomuuden pohjalta, kuolemaan asti uskollista työtä Isän valtakunnan tulemiseksi maankin päälle. Omaa osuuttaan Isän vihkimyssarjan avaajana Pekka

Ervast paljasti olosuhteitten pakosta peitetysti, mutta J. R. Hannula teki täydellisen avauksen paljastamalla Pekka Ervastin henkisen ja okkultisen aseman. Kaikkien näiden yhteenvetona ymmärrämme, että on kolme Mestariutta, joista Tavallinen Mestarius alkaa Mercurius-vihkimyksestä, Taivaallisen Pojan Mestarius Jupiter-vihkimyksestä ja Kaikkiallinen Mestarius Kuu-vihkimyksestä. Kaikki tiet ihmisyyteen ovat nyt avoinna ja koska ihmisten päämääränä tässä luomis-päivässä on Mestarius, niin jokaisella ihmisellä on vapaus edetä ihmisyydessä siitä kohdasta, mikä kullekin on mahdollinen. Kaikki tiet johtavat Roomaan, mutta kaikki tiet eivät ole suoria teitä. Meiltä ei kysytä, mitä tietä kuljet, vaan meiltä kysytään: **Kuljetko Tiellä?** Jos mieleemme nousee sellainen kuva, että minun tieni on parempi kuin sinun tiesi, niin se on varma merkki siitä, ettemme vielä kuljemillään tiellä. Tiellä kulkeminen tekee ihmisestä palvelijan, sillä ”Suurin on se, joka on kaikkien palvelija”. Meitä on kutsuttu etsimään Tietä ja kulkemaan Tiellä sentähden, että meistä kasvaisi työntekijöitä Jumalan viinimäessä, palvelijoita ja Isän tahdon toteuttajia.

SISÄLLYS

	sivu
Vanha ja uusi tie	5
Murrosajan taikapiiri	28
Joulusta helluntaihin	48
Joogan kahdet kasvot	70
Elämän ja kuoleman mysteerit	86
Mestarius	103

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y:n kirjoja:

	mk Nid.	mk Sid.
PEKKA ERVAST:		
Tietäjän Aarteisto I	—	23,00
Tietäjän Aarteisto II	—	28,00
Tietäjän Aarteisto III	—	28,00
J. R. HANNULA:		
Kristosofian Polulla	—	23,00
Kristosofian Polulla II	—	34,00
Luominen (Tubal-Kain, Vedenpaisumus, Isä Abraham), toinen painos	—	10,00
Sisäisen opettajan seurassa	—	3,00
Vallitseeko ihmiselämässä laki	—	4,50
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa ..	3,00	—
Ei vain leivästä	—	1,50
Tulijärvi	—	5,00
Mitä olemme oppineet	0,50	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V ...	—	9,50
Pekka Ervastian asema	—	5,00
Ihminen mitä mietit?	—	4,00
Jos Kristusta seuraisin	—	4,50
Uudestisyntyvä temppeli	—	4,00
Elämänymmärryksemme rakentuminen	2,00	—
Syntynyttä maailmanuskontoa	1,50	—
Kehityksen järjestelmä	0,50	—
Mestari ja me	2,50	—
Ihmisyys	2,00	—
Tuomiokausi (2. painos)	2,00	5,00
Tuomiokausi II	2,00	3,00
Paratiisin taru	2,00	3,00
Mestarin sanoma	1,50	2,50
Uudet maat ja taivaat	1,50	2,50
Vanhan Testamentin avain	3,00	4,00
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	3,00	4,00
Pistis Sophiasta Christosophiaan	3,00	4,00
Elämä Jumalassa	3,00	4,00
Vihkimyksistä	3,00	4,00
Ennakkoluuloton Suomi	2,50	3,50

	Nid. mk	Sid. mk
Taloudellinen pulma ja sen ratkaisu	1,50	—
Ihmisen tie	—	3,50
Ykseystajunta	—	3,70
Henkinen horoskoopimme	1,50	—
Ilmestyskirja teosofian valossa	—	8,00
Kysymyksiä ja vastauksia 10 kirjaa, hinta kpl:lta	2,00	3,00
Kysymyksiä ja vastauksia XI	2,50	3,50
Kysymyksiä ja vastauksia XII	3,80	6,00
Kysymyksiä ja vastauksia XIII	3,50	5,80
Kysymyksiä ja vastauksia XIV	3,50	5,80
Kysymyksiä ja vastauksia XV—XVIII kpl ...	—	6,50
JOHANNES KOTIPELTO (J. R. Hannula):		
Miten tulin teosofiksi?	2,00	3,00
Totuudenetsijä	—	3,50
KESÄKURSSIKIRJOJA:		
1943: Yksilö ja ryhmä	1,50	2,00
1944: Kehitys	1,20	2,00
1945: Elämän koulu	1,20	2,00
1946: Miten autamme ihmiskuntaa	1,20	2,00
1947: Kirkastus	1,20	2,00
1947: Kesäkurssimaininkeja	1,00	—
1948: Jos veljeyshenkeä ois	2,00	2,50
1949: Niinkuin taivaissa niin maankin päällä	3,00	3,80
1950: Elämänongelmamme selvittelyä	3,80	4,50
1951: Kristosofiset kesäkurssit 1951	3,20	3,90
1952: Kristosofiset kesäkurssit 1952	3,80	4,50
1953: Totuus vapauttaa	4,50	5,70
1954: Tulkoon valtakuntasi	—	5,80
1955: Kristosofiset kesäkurssit 1955	—	6,50
Edellä olevat kesäkurssikirjat sisältävät J. R. Hannulan opetuksia.		
1963: Aamu sarastaa	—	6,00
MUUTAMAT KRISTOSOFIT:		
Aseettomuus	—	2,50
MARTTA JALAVA:		
Kristinusko ja teosofia	0,50	—
Kasvatustyö	—	2,50

	Nid. mk	Sid. mk
Aidin ihanteet	1,50	—
Mitä on jälleensyntyminen?	1,50	—
Uskonpuhdistuksen asia	1,00	—

S. A. KOSONEN:

Kaloista vesimieheen	3,00	—
Missä vapaus?	0,50	—
Totuuden etsintä	1,80	2,50
Kaksi valistusajan ilmiötä	1,20	1,80
Päivännousua kohti	1,20	1,80
Katso ihmistä	1,70	2,50
Ajan polttavin kysymys	1,90	2,50
F. M. Dostojevski mystikkona	3,80	4,80
Elämän kysymyksiä	3,00	4,00
Veljeysaate	3,70	4,50
Pekka Ervastian elämä	1,50	—

VAINÖ LEHTONEN:

Uuden ajan työsaralta	1,50	2,00
Miten ymmärrän elämän koulun	1,50	—
Kansallinen uudestisyntyminen	0,50	—
Rauhan temppeleli	1,50	2,00
Elämän arvoitus	2,00	3,00
Vanajavuoren taru	3,50	4,50
Matkalla Temppeleliin	2,00	2,80
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet	1,50	—
Danielin kirja	2,50	3,80
Liitto	2,50	3,50
Kun aika on täyttynyt	2,50	3,50
Vanha ja uusi ihminen	3,50	4,50
Vuosijuhlien satoa	1,70	—
Aikamme avain	—	2,50
Tulkoon valkeus	1,20	—
Ihmisyysuden puutarha	—	3,50
Mitä on kristosofia	—	3,00
Kaksi maailmaa	—	5,80
Tietäjien todistus	—	4,50
Erämaan tietäjä	—	4,00
Vaeltajan viesti	—	10,50
Matka tuntemattomaan	—	4,50
Tie ihmisyysteen	—	3,50
Vaeltaja	1,80	—
Ongelmien seurassa I—III kpl	—	4,50

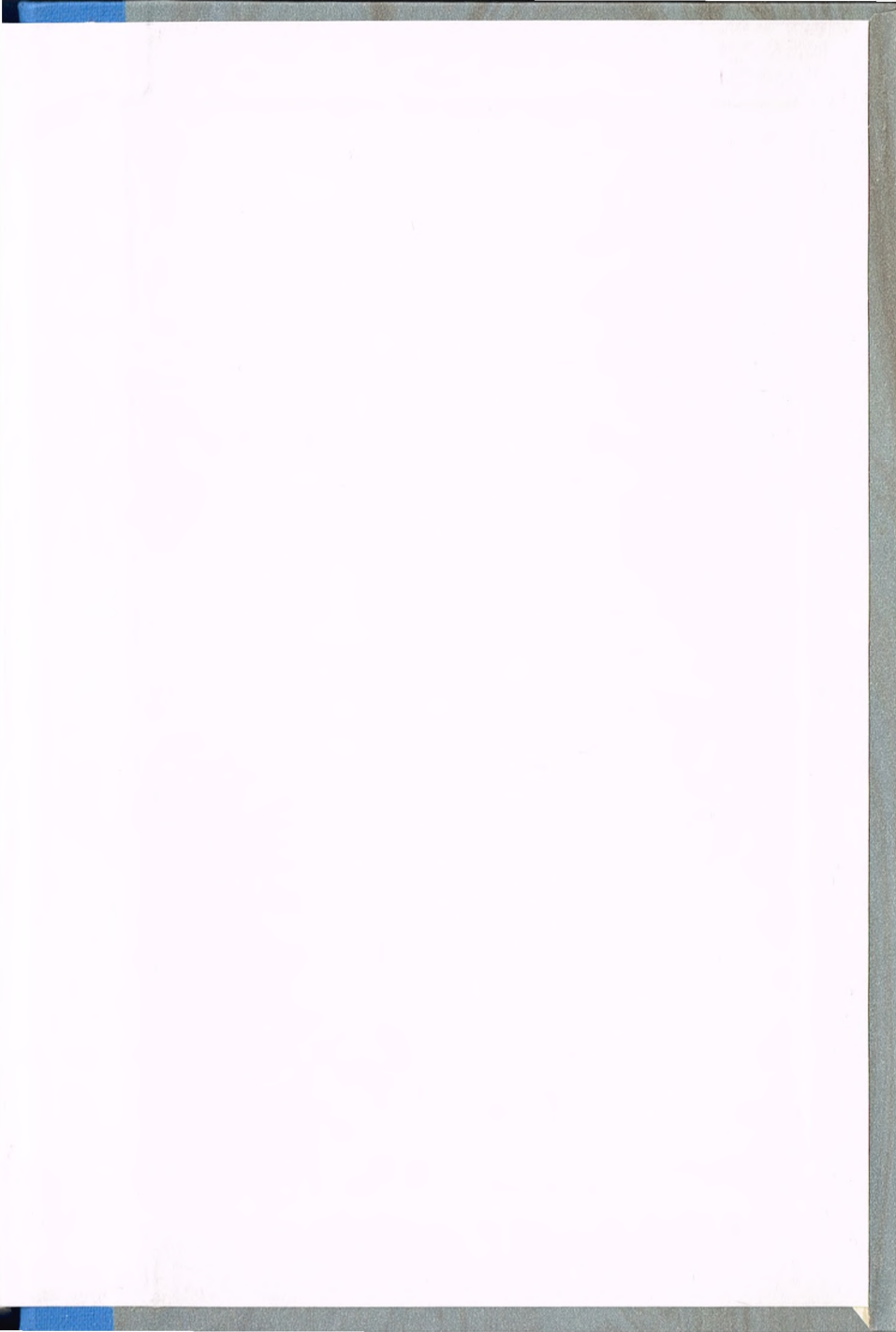
	Nid. mk	Sid. mk
Kirjat avattiin	—	4,50
Ihmisyyden puolesta	—	4,50
Ongelmien seurassa IV	—	5,00
Hengen ykseyselämä	—	4,50
Ongelmien seurassa V	—	5,00
Mysterioitten toiset kasvot	—	7,00
AIRA LEHTINEN:		
Pari sanaa ihmisyyden puolesta	1,50	—
Ihmisyyden Kristus-lapsi	1,50	—
MEERI HYVÄRINEN:		
Yhteiskuntamoraalimme kehityksen pyörässä	1,00	—
Heräävä Suomi	2,00	—
LEENA JAALE:		
Viesti kristosofisesta ryhmätyöstä	—	3,50
MIMMI KORHONEN — ALMA ALLINNIEMI:		
Tie kristosofiaan	1,50	—
ANNIKKI KUMPULAINEN:		
Viisauden koulussa	—	2,50
PENTTI KOSONEN:		
Miekasta ristiin	1,50	—
SIRKKA-LIISA OLASTIE:		
Pyhä Fransiskus	2,00	—
<hr/>		
Kristosofisia kuorolauluja 1	6,20	—
Kristosofisia kuorolauluja 2	4,00	—

Sopiva tilaustapa on postiosoitus.

Tilataan osoitteella:

Neiti LAINA NURMI, Tampere, Pirkankatu 24 C 10

Kirjat lähetetään postivapaasti, kun hinta seuraa tilausta.

mk 7:-